BÖDŐCS TIBOR

ADDIG SE ISZIK

HELIKON

A kötetet szerkesztette Cserna-Szabó András

Borítófotó Máté Péter
Borítóterv Tillai Tamás

I. BAJSZOSOK

KRÚDY GYULA*

MA SZINDBÁD VISZI AZ OVIBA

* A tirpák Casanova. A férfi Proust. A szatmári Virginia Woolf. Hangját hárfához, termetét NBA-s játékosokhoz szokás hasonlítani. Miatta ringunk abban a csalfa hitben, hogy az Osztrák–Magyar Monarchiában mindenütt, mindig és szüntelen friss libatöpörtyű-illat szálldosott a légben, mely töpörtyűt egy kancsal Miss Universe szervírozott démoni catwalkkal. Kalapok, sonkák, bormérések nagy ösmerője. A női nyakszirt specialistája, harisnyaprofesszor, hosszú fekete/szőke/barna/vörös hajszál-gyűjtő: az asszonyállat David Attenborough-ja. Ráadásul még egy fröccsfajtát is elneveztek róla. Érhet-e el író ennél többet a magyar glóbuszon?

Két farkasszuka marakodott egy rongyos vadászkalapon valahol messze, fenn a tátrai havasokban, Pilsen-ben már gurították az első, alsóerjesztésű, tizenkét fokos urquell-t magába záró hordót ama kocsira, melyen egy kancsal, ukrán lócsiszár második lányának első fia gubbasztott, s gondterhelten pislogott a hajnali ezüst ködben, mintha csak egy füstös kávéházban ülne a Nagykörúton, s versének következő rímén csüngne, a Fogadó A Csapzott Fácánhoz falhoz támasztott brácsáján halkan megpendült a d-húr, s az antilop testű kánkán táncosnő lassan lehúzá harisnyáját a Hotel Paris különtermében nem kevesek örömére; midőn Szindbád felriadt kakastaréjmintás pizsamájában a kis, viharvert családi fészekben, a Rottenbiller utca páratlan oldalán, maga sem értve pontosan, hogyan is került oda: angol tájképen néz ki így az a lord, ki nem látszik a ködtől. Ma ő viszi oviba a fiút. Igen, ma ő. Emlékezett... Oh, múltak törkölye: emlék! Kora tavaszi idő volt azon a nyáron végig, míg Bronchitiséknél vendégeskedett; az átlaghőmérséklet nem haladta meg a 14 Celsius fokot, hidegfronti hatás érvényesült, és ő többször szíven lőtte magát Zizi, a házaspár angol cocker spánielje miatt, aztán betért egy kerthelyiségbe

tejfölös, bakonyi vakondra. Felült, s arra gondolt: lehet, hogy ezen a gyakran átkozott, svéd bútorboltban lapra szerelve vásárolt, Askvoll ágykeretnek Höväg zsákrugós matracán fog megállni egyszer sokat próbált, szerelmi tusákban elrongyolt, két pitvarral, kamrákkal, billentyűkkel, artériákkal átszőtt, szomorúan lüktető, üreges, izmos falú tömlője: a szíve? E szív, melyben annyiszor csinált már zsarukanyarokat a szerelmi bánat pótos Ifája, melyen oly makacsul lógott a féltékenység szájzáras pitbullja hosszú nyarakon át, fákat könnyeztető őszökig?

Mostanában ő vitte a gyereket reggelente, komoly szarvasbikaléptekkel, álmos krokodilpislantásokkal, vén saskeselyű-lehorgadásokkal, kacsázó pingvinszteppel, vállain három zsák dúsan termett magyar bánattal, két vödör pannon holdfénytől ázottan. A hajós hónapok óta nézte révedezve a mandula illatú óvónők derekát, amiről diópálinka illatú őszök jutottak eszébe, amiről abált tokaszalonna, karcsú hársak, csipkés harisnyakötők, kocsma megetti kuglipályák, cimbalomszó, aztán megint csak mandula illatú óvónők jutottak az eszébe; Szindbád teljesen összezavarodott, és már mostan biztos volt, hogy a tornazsák is elkallódik majdan valahol megint. A konyha felé tartott ez egykori arszlán, nem kevés, bár kopásnak indult, fénye vesztett charme-mal, régi, biedermeier rokonok közt botladozva, legódarabkákon csörtetve, únt szeretőkön gázolva. A spájz előtt balra fordult, pipacsos búzamezőn vitt az útja, befordult a sztambuli bazárba, majd a Tisza-parton ment darabideig, aztán a tizennégy Mária Terézia vastagságú zsennyei kocsányos tölgy mellett ballagott el, míg egy alpesi vadászkunyhó mellett tovabaktatva végre elért a kávéfőzőig. Leroskadt, fejét meghajtva,

mint sokat látott s már semmit sem remélő szomorúfüzek a Rába partján.

– Mér-e még emberhúst Bonifác Újpesten, ama húskereskedésben, hova oly meghitten tértem be egyszer Malvinnal advent idején? – tűnődött.

M. frissen kifolyt csincsillavérpiros alsószoknyáját későbbeden többször meglebbenté a déli, délkeleti szél a Vízivárosban, míg a szomszéd kápolnában tartott a litánia...

– Hova tűntek hát a nők? – kérdezte az ablak alatt elkempingbiciklizö postáskisasszony derekának ringását figyelve, lesből: kitömött párduc Kittenberger Kálmán előszobájában. Aztán tejet kezde melegítni a kakaóhoz, mint akinek már minden mindegy.

– Hol vannak az égre meredő női combok a Hűvösvölgyből, a lelapult fűcsomók a Normafánál, a sliccre tekeredett vörös női hajszálak a Cabaret Bonbonniére szeparéjában? – dörmögte, míg szivartól sárgult agyarával a kakaószacskót bontotta.

Közben kitipegett a gyerek, persze zokni nélkül, a hideg konyhakövön végig. Átadta a meleg italt az angyalarcú, kenyérbél testű sarjadéknak, s váratlanul az évek óta halott Madagaszkári Kázmér tűnt fel képzeletének vetítővásznán:

– Kázmér se eszik már jó ideje gyöngyhagymát – gondolta. – Nem jár már másnapos kanosszát a belső szervei körül Cinkeházy Oszkár sem, a vadkörtefa kezű vén gavallér, ki oly magányos vala, mint egy szerzetes, ki titkon nőket fogad.

Az orrszívó porszívó egy alkatrészét kereste most hosszan a sárga csekkek avarjában. Sárga csekk: közművek lombhullása. Orrszívót! Ő, ki egyszer, midőn azt kérdezte tőle egy huszártiszt az Eléggé Furcsán Csukló Hattyúhoz Címzett Fogadóban, hogy önkéntes magánnyugdíjpénztártag-e, nyomban azt kérte, nevezze meg segédeit, s pisztolyát kezdé porozni. Később se tért be ama helyre soha, hol ilyen prózai tőrt szúrtak lírai csobogású kebelébe.

– Hogy párologhatott el e világból nyom nélkül Kanári Elisabeth, Galuska Antónia és Balaton Margit? – találgatta.

Tizenkilenc és fél méter citromos kolbászt evett meg náluk egyszer egy narancsszín téli délután. Ott laktak ők A Kiaknázatlan Erekciók Múzeumának macskaköves utcájában, Óbudán. Úgy lógtak a felfűzött szárított paprikák tornácukon, mint polinéz leányok lazán elhajított virágnyakláncai az óceán partján. A gyerek fogat mosott, Szindbád csendben csikorgatta a sajátjait, s mérgelődve sziszegte:

– Miért olyan borecet szagú bizonyos felsőmagyarországi nők lába fársáng idején? Mosd le a fogkrémet arcodról, fiam – mond most ez a már csak félig teli vérű, hun hím.

Aztán újra képzeletének varázsszőnyegén repült már.

– Élt egy nő Podolinban: Prokk Aranka. Háromszáz hold szőlője vala, présháza, méhese, két pej lova, s három vaginája. Merre kereshetném? Hol a cipőd, hol a kesztyűd, fiú? – toporgott türelmetlenül, mint dühös medve valahol Erdély őserdejében. – Hol van Hörcségi Vilhelmina, ki pacallevesben fürösztött?

Cserébe Szindbád gyakran kente be kacsazsírral vastagon, ha Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe volt a kisvárosban, ha nem. Vilhelmina kacagása, mint disznótor, ahol még nem fogyott el a májas hurka. Egyszer hosszan heverésztek egy kidőlt nyárfa ágai alatt lent, falun, mivelhogy beszorultak alá, s kedvtelve nézték, ahogy az őszi szél a kertben, hol pókhálók úsztanak, egykedvűen biliárdozik a hullt

almákkal. Nem volt többé Fáni, kinek jól fejlett bibircsókjára Szindbád kiadós ebédek után kényelmesen ledőlhetett pihenni, álmokat szőni, egy-egy virzsíniát kajánul elrágni. Fáni egyik kocsonyájáért esztendőkig misét mondatott Maria Zell-ben. Náncsi Rózsi, kinek hamiskás volt mosolya, mint göcseji zsákfalvacskák templomi orgonái, hajában venyige tüzén sült gesztenye illata: Lepsénynél egyszer megvolt!

– Hol van Máli, a púpos özvegy, ki csendes, bölcs magányban rókamangusztákat tenyésztett a Tabánban egy ódon pincegádorban?

Máli a mufurcgombócos kányatej és a hempergetett pocokfülporc lekváros, zsendicés fuszulykával legavatottabb ismerője, készítője, degusztátora.

– Hol van Libanoni Erzsi az Orfeumból, kinek hangja, mint mikor a nagy diszkrécióval levetett férfinadrágból hullni kezd az aprópénz. Erzsi szemében görögtűz, bajuszkáján kozmás pörköltmaradék – ringatózott a nosztalgia csolnakján a Kárpátok szelídült kandúrja.

– Hol Róza, a nyírbátori Vénusz, a smaragd szemű örömlány, kivel szívesen és nagy lendülettel exhumáltunk testeket a holdvilágnál elhagyatott sírkertekben, mert szerettük az eperillattal keveredő hullaszagot, ha nyílott még a gerberics.

És hová lettek ők mind: a töltött káposzta mosolyúak, az odaégett panír térdűek, a konzerv babfőzelék ajkúak, a lekopott templomlépcső orrúak, a meddőhányó homlokúak, az üvegszeműek, a lyukas biciklibelsőként lötyögők, a lecsó ízűek, a töpörtyűkrém hátúak, a rafia szőrűek, a delnők, a cselédek, az apácák, hetérák, márkinők és démonok, az ázott csendőr-egyenruha szagúak, a lassú emésztésűek, a döglött nyúl tapintásúak, a tavalyelőtti almabőrűek, madame-ok,

masamódok, kasszírnők, a disznósajtszerűek: kankínok huncut fabrikátorai?

– Igen, elmúlt az idő, mikor a boldogság még itt lakott Pesten az Akácfa utca 12/b-ben, a magasföldszinten. Sapka, sál és induljunk már!

Elkészültek, a plüsskuvaszt kellett már csak megkeresni. Ekkoriban már mindent tudott az életről, de soha nem mondott semmi határozottat, nehogy rácáfoljon a legendára. A kutya meglett. S kiléptek végül. Már a trolin álltak, mikor észrevevé, hogy a tornazsák: nincs sehol. Ott lógott az a zsák, otthon, a fogason, mint fácánkakas egy barokk fővadász oldalán, egy ismeretlen festő ismeretlen festményén. Aztán hosszan nézett egy szelektív hulladékgyűjtőt...

ERNEST HEMINGWAY*

A FÉRFI MEG A NŐ
(The Man and That Thing)

Ítélünk, oldunk törvényük szerint;
Mert könnyel jegyzi majd a krónika:
Hogy' élt s halt Romeo és Julia.
SHAKESPEARE

* A Hím, a Férfi, a Kan. (Mármint, ha ez azt jelenti: „részegen afrikai nagyvadakra lövöldöző, egy kissé mindig tripperes emberi lény".) Életfilozófiája nem bonyolult: ha valami mozog, megdugjuk vagy lelőjük, csak döntsünk jól! Nem élt elefántcsonttoronyban. Inkább vadászott rájuk. Távirati stílusával megrázó hatás elérésére képes. Stockholmban ő is kapott egy díjat. Mertek volna nem adni neki! Az Öngyilkosok Klubjába elsőre felvették. (Vadászpuska-tagozat.) Olykor úgy tűnt, ő kora gerappája és gangnam style-ja. A popsztárság glamourja lehullt, maradt a mű, mi remek.

Veronában történt az eset. Ott dekkoltunk. A háború vége felé jártunk. Baljós hangulat ült a hegyek ormán. Ősz volt, és rengeteg akácbor a környékbeli pincékben. A közeli erdőket leborotválták a légitámadások. Az égből leszakadt testrészek szállingóztak. Rohadt vezérkariak! Már csak az élőket bámultuk meg, a halottak közül csak az érdekesebbeket. Körtepálinkát ittunk, meg abszintot. Sokat. Talán a szerelemről szól ez a történet. Talán nem. Az utcán még lőttek. A pocsolyák beleremegtek. Sokan odacsődültek. A régi elnyomók és a felszabadítók pazarolták maradék töltényeiket egymásra a gesztenyefák alatt. Milyen lehangoló fasisztákra vadászni oroszlánok helyett! És mennyivel jobban mutat egy sörényes bőre a kandalló előtt.

Aztán jött a Tábornok, és rendet tett. Ennyi történt. Így indult az egész. Közben sok ürmös is fogyott. Meg grog. És köménylikőr. Szürke felhők gomolyogtak az égen. A földutakon tankok verték fel a port. Rogert a kín marta, valami nőcske miatt megint. Jó fiú volt ez a Roger, Kentuckyból. Csak a könnyűvérű lotyók és az ártatlan iskolás lányok voltak a gyengéi. Nem akart most beszélni senkivel. Elbujdosott a sebzett vad. Férfi volt. Erősen ivott a narancsfá-

kon túl, kint a határban: gint, konyakot, wiskey-t, pezsgőt, bort, sört, amit ért. Nagyokat csókolózott a laposüvegével. Megtaposta a szívét a szuka. Cefetül hörgött utána hosszan. Rosaliának hívták, vagy hogy...

Aznap este bált adtak a tiszteletünkre, mielőtt visszaküldtek volna az első vonalba. Ez volt az utolsó bevetés, aztán visszadobtak az óceánon. Kit élve, kit halva, kit egyben, kit több darabban, de ez már egy másik történet. Roger megtudta, hogy a nő is ott lesz. Eljött. Zűrös ügy. Hagyjuk! A bál közben nagy csinnadrattával letartóztattak egy fasiszta családot. Rajtaütés. Robbantani akartak, mikor épp a vermutokat szolgálták fel. Mindegy. Renato Capuletin végre horogra akadt. Lánya, Júlia, elsőrangú spiné hírében állt. Belevaló bige. A partraszállás előtt valami helyi pártemberrel akarták összeboronálni a szülei, egy Parisento nevű fószerrel. Az anyja meg a nevelőnője nagyban puhították a kicsikét. Előpárolták a leendőnek. A szokásos. Roger kedveszegetten jött el a díszvacsorára. Sötéten ingtak a tölgyfák a fasorban. Vigasztaltuk bajtársiasan. Mercution hosszan monologizált neki: persze, fölöslegesen. Egy Férfin nem segít a Szó. Júliát Roger asztala alatt kapták el. Nagyszerű testére bombát erősítettek, úgy hevert barátunk lábainál. Pár másodpercen múlt az életünk. Roger meglátta Júliát, és kész volt. Azt mondta, ez hattyú a hollók közt, vagy valami ilyesmit. Ezt meghallotta Tybaltino, az Olasz. Dallamos nyelvén szitkozódott. A merénylő és áldozata kezet fogtak. Mire a srác: – Bocs, hogy hozzád értem. Vezeklek, lekaplak, gyönyörűm! – mondta, és megcsókolta.

– De ajkamon van akkor most a vétked – mondta a lány.

– Add vissza, azonnal, nincs időnk – mondta.

– A csókot, látom, érted – mondta.

– Ja. A rágóm viszont a szádban maradt, baby – mondta.

Aztán a donnát elvitték. Sajnos egyikük a kék, a másik a piros sarokban bokszolt. Egy nőt el lehet pusztítani, de nem lehet meggyőzni. Fasisztából nem lesz demokrata.

– Jaj, hogy szerelmem sarja gyűlöletnek! Korán láttam meg, későn ismerem meg! Hová ragadtál, szörnyeteg szerelmem? Halálos ellenségem kell szeretnem – riszálta még magát a kislány a rabszállítóban.

Mi. Roger. Haverjai. Vissza. Mentünk. A. Laktanyába. Pár száz mérfölddel feljebb, Franciaországban, agg szőlőtőkék aranylottak egy domboldalon, Michiganben már érett a kukorica. Szurkos földhalmokat világított meg a hold Madrid mellett. Roger maradt, a fogda környékén kószált, sherryt ivott Cinzanóval, és várta, hátha összejön még valami. Meg is jelent a madárka a börtön rácsos erkélyén.

– Ó, Rómeó, mért vagy te Rómeó? Tagadd meg atyád és dobd el neved! S ha nem teszed: csak esküdj kedvesemmé, s majd én nem leszek Capulet tovább – mondta Júlia csak úgy maga elé. A nők néha átkozottul furcsákat fecsegnek, annyi szent.

– Oké, akkor nem leszek „Rómeó" – mondta Roger.

– Ki vagy te, ki az éj fátyolán keresztül kilested titkomat?

– Az most mindegy. Mihez kezdesz a háború után? – kérdezte, miközben jócskán martinizott a forralt borra.

– Még száz szavad sem nyelte el fülem, s nyelved zenéje máris ismerős. Nem Rómeó vagy? És nem Montague?

– Mondjuk, nem – mondta.

– Hogyan jöttél be hozzánk, és miért? A fal magas, megmászni oly nehéz.

– Bízd ide! – mondta.

– De felkoncolnak, hogyha itt találnak.

– Ne aggódj már! – mondta, és nagyot húzott bourbonös kulacsából.

– Szeretsz-e, mondd!

– Ühm.

– Szerelmünk bimbaját a nyár fuvalma virággá bontja, majd ha újra látlak. Jó éjt, jó éjt, oly édes álmokat, amíly álom ma engem látogat.

– All right!

– Még két szót, édes, aztán búcsúzunk. Ha tisztességes szándék él szivedben és házastársadul kivánsz, üzend meg azzal, kit holnap elküldök tehozzád: hol és mikor legyen az esküvőnk.

– Jó. Megyek a tábori lelkészhez. Megoldjuk – mondta.

Laurence pap nagy méregkeverő hírében állt. Vedelt, mint négy kansasi kefekötő. Volt egy titkos szeszfőzdéje is a pókhálós sekrestyében. „A cukorfokban angyalok lakoznak, gyermekeim" – szokta mondogatni.

– Szerbusz, kisfiam – motyogta borgőzösen.

– Üdv, Atya! – mondta barátunk.

Tequilát bontottak, aztán mindent kikotyogott neki a srác. A laktanya felé tartva találkozott velünk újra. Ugrattuk egymást a tankcsapdák között. Capri fehér bort ittunk. Jött a lány nevelőnője, beszélőre ment Júliához. Egyeztettek. A kerítésnél találkoznak. Ez volt a terv. A vén tintás összeadja őket. És kész. Együtt megszöknek, aztán állampolgárságot intéz a nőnek.

Elment a börtönbe a nevelőnő. A börtön előtt két mandulafa állt, ki tudja, miért. Az éjszakás börtönőrt sikerült

megvesztegetni. Szerette a scotchot. A dadus csöppet húzta az agyát Júliának. Eperlikőröztek. Aztán elmondta a részleteket. Meg, hogy az esküvő után felugrik hozzá a férj. Aztán majd ellátja a baját, ha Férfi! Laurence összeadta őket a börtönkerítésnél. A folyó haragosan és mindentudóan hömpölygött a bokrok alatt. A papból dőlt a brandyszag, amit rumfogyasztással próbált enyhíteni. A szerelmesek már alig bírtak magukkal. Ilyen az ember. Visszafelé Roger belebotlott a téren Tybaltinóba és Mercutionbe. Parázs volt a hangulat. Tybaltino Roger vérét akarta. Vívni kezdett Mercutionnel. Roger hibázott. Közéjük állt. A hóna alatt nyúlt át Tybaltino. Kinyírta Mercutiont. Egy vacak gyalogsági ásót vájt belé. Kiontotta a belét. Tökölődött Roger, ez volt a baj. Tybaltino aztán visszatért. Most már nem volt pardon. Roger levágta Tybaltinót, mint a disznót. Így kell ezt. Most aztán futhatott. El kellett hagynia a várost. Tybaltino, Júlia rokona egy átállt féreg volt, de ezért akkor is hadbíróság jár. Nyakig volt a bajban. Júlia nem sejtett semmit. Aztán a nevelőnő elmondta neki, hogy Roger lemészárolta Tybaltinót, mint egy sertést. Roger a paphoz rohant.

– Gyere, fiú!

– Mi hír? – kérdezte.

– Körözés van ellened.

– Tudom, rohadt élet – mondta.

– Csak Veronából kell pusztulnod. Mit vinnyogsz? Takarodj, meg fog oldódni, nagy a felfordulás!

– Megkedveltem a kiscsajt! – mondta.

– Örülj, hogy ennyivel megúszod!

– Kell a nő!

– Menj!

– Nem!

– De!

– Nem!

– De!

– Nem!

– De!

– Nem!

– De!

– Jó, mindjárt kitalálunk valamit, csak ne vinnyogj már!

A nevelőnő lépett be. Júlia küldte.

– Mi van Júliával? – kérdezte Roger.

– Kivan!

– Nagyon? – kérdezte.

– Nagyon!

Laurence előállt a farbával.

– Szép kis cécó! Menj a csajhoz, aztán reggel vedd fel a nyúlcipőt. Én majd kifőzök valamit.

– Jó.

Roger a lány cellájában serénykedett.

– Már menni készülsz? Messze még a reggel. Ne félj, szerelmem: nem pacsirta szól! A csalogányunk csattog minden éjjel, amott tanyáz a gránátalmafán. Hidd el, szívem, hogy csalogány dalol.

– Húznom kell – mondta.

– Maradj, szerelmem, nem kell még sietned!

– Még egy menet, aztán szedem a cókmókomat – mondta.

A smasszer közeledett. Rogernek pattannia kellett gyorsan.

– A bánat issza vérem, megyek – mondta.

Júliához berobogott a smasszer a kótyagos tábori lelkésszel. Aztán a lány kettesben maradt Laurence-szel.

– Beszélj, atyám, vagy jöjjön a halál. Ha bölcsességed gyógyírt nem talál.

– Van egy vad ötletem! – csillant fel sárgás szeme a papnak.

– Bármit kérhetsz, mit fogvacogva félek, s én szemrebbenés nélkül megteszem, ha Rómeóhoz hű maradhatok.

– Oké! Itt van ez a szer. Vedd be este. Ettől két napig hulla leszel. Kivisznek a tömegsírba, amit csak hetente egyszer temetnek be, addig meszet öntenek rád, ne lepődj meg! Aztán szépen felkelsz. Én szólok Rogernek, vagy Romeónak, vagy hívd, ahogy akarod. Ott fog várni a gödörnél. Jó így? Nem fogsz berezelni? – kérdezte.

– Csak add, csak add, ne szólj a félelemről!

– Nesze! – mondta.

Másnap „holtan találták" Júliát a cellájában. Eggyel kevesebb, mondták, és kivitték, ahogy itt hívták, a dögkútra...

Roger egy mantovai csapszékben bujdosott. Emigráns torreádorokkal, matadorokkal, pikadorokkal szűrte a szeszt napok óta. Unta már az összes bordélyt. A festői tájat. A bombák távoli tűzijátékát. Kívülről fújta az összes rohadt hadirokkant-történetet: az egyfülűek, a félkarúak, a lábnélküliek, a fejüket vesztettek sirámait. Ott találta a hírnök a sárguló fügefák alatt. De nem a pap hírnöke. Roger az „öngyilkos lett a nő, bedobta a törülközőt" verziót kapta meg előbb...

– Ezt a kis kurvát szerettem talán egyedül. Bőven súlyhatáron belül mozgott. Imádtam a lábtempóját! A harcedzettségét! Szerettem volna, ha ő fogja a világ bokszzsákját, míg én püfölöm! Csak végső esetben mentem volna be állcsúcsra. A baseball szabályait egykettőre belevertem volna. Elsőre ártatlannak tűnt, mint négy grappa hirtelen, reggel, éhgyomorra. A legszebb bakancsomban hordtam volna a szerelmes leveleit. Srapnelt hagyott szívemben a pillantása. Francba! Lóversenyen sorba állhatott volna a tikettért, amíg én hideg sörért szaladok. Horgászáskor nézhette volna helyettem a kapásjelzőt. Lett volna, aki fél helyettem a bikaviadalon. Elvittem volna bárhova, hogy legyen, aki hazarángat. Adott volna Camparit szívószállal, mikor minden végtagom eltörött. Odamegyek. Nem akartam érzelmeket keverni ebbe az ügybe, de nem úsztam meg, úgy látszik. Ott fogok megdögleni én is, ahogy egy Férfinak kell. Milyen kár, hogy nem ő lő fejbe sörétessel! – mondta.

Mérget vett. Az tisztán dolgozik. Semmi tócsa, semmi maszatolás. Így a szép. Rohant a tömegsírhoz, az édes tetszhalotthoz. A háború vérszagát hozta a szél mindenfelől. Megitta a mérget. Kinyiffant. Megérkezett a pap. Felmérte a terepet. Hullák. Friss hullák. Mindenütt. Júlia meg pont felébredt: „Rómeó" halott. Kivette a pap pisztolytáskájából a revolvert, és fejbe lőtte magát. Valahogy így történt... hideg volt azon az őszön. Átkozottul hideg...

KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ*

SÁTÁNMACKÓ

* Ahogy a gyulai népi mondás tartja: rosszul nézel ki, Krasznahorkai-mondatba már ne kezdjél bele! Leghosszabb mondata nyolc egész hét méter és tizenhat centiméter, igazi sportsiker. Szereplői (azaz mi) a teremtés fogaskerekei között csikorgó homokszemek. Az ember tájidegen az Univerzumban, a helyzet kicsit rosszabb, mint reménytelen, de lehet ezt szépen is mondani, annyira, hogy a vályogfal adja a másikat. Szédülten, önkívületben tangózunk a sátánnal, potyog a vakolat, csöpög a csap, hideg a paprikás krumpli – de ki viszi le a szemetet?

Micimackó foszladozó, botrányosan szétmálló, felgyűlt-epeszín tapétáján megállíthatatlanul terjedt a jó öreg penész ma is, „mintha csak muszáj volna". Egy szőrehullt menyétszuka nézett be törött ablakán, de inkább továbbiramodott, fertőzéstől tartva. A komor falak repedéseiben lótetemek oszlottak csendben, „ahogyan kell". Kint „egy örökkévalóság óta" esett az eső, és a szúrágta, roggyant, tetőnek már aligha nevezhető fedélfoszladék miatt bent is, „mintha elállni soha nem akarna immár". Kovács Mackó János sokadik, fájóan hasztalan padlóról való felülési kísérletét végül csalóka siker koronázta. Tagadhatatlanul tragikus poharáért nyúlt, melynek alján mézpálinkának már halvány nyomait sem lelte, így Malacka meglátogatása „végül is elkerülhetetlenné" vált, mivel „ahogy egy tetves kutya hozza vissza" a nyálas teniszlabdát, úgy tért vissza újra és újra a sürgető gondolat: „inni kéne valami nagyon fontosat"! A „csekély értelmű medvebocs" homlokáról lassan csordogált a rajzfilmgyári vér, miután bedeszkázott ajtaján viharvert kakukkos óra kopott kakukkjaként kilépett, s nyelvileg bántóan túlékszerezettnek egyáltalán nem nevezhető módon azt mondta a „csacsi öreg medve": nnnnna!

„Elment tehát Malackához", ahova egyébként is mennie kellett, ma tartották ugyanis a Nagy Találkozót Róberttel. A zöldülő parizerszerű ég alatt, fásult lépteivel, rohadó plüssborostásan, „végérvényesen szánalmas kísérletként", visszavonhatatlan, de eleve esélytelen próbaképpen a pusztulás üledékén haladt, elsősorban nem is a Nagy Alku megkötése miatt, mely őt már nem igazán érdekelte, sokkal inkább: „az esetleges ingyenpia miatt". Ha kikerült egy leprás tócsát, sugárfertőzött pocsolyában találta magát, s megint egy tócsában, aztán újra egy pocsolyában, s így tovább a végtelenségig. Fent kormos felhők kergettek nikotinsárga ködöket a hányáslila „mennyeknek kapujában". A csatornabűzt nem érezte a dögszagtól. Nyuszika háza elől az utolsó busz is elment már vagy tizenhárom éve. Innen, hol a „cukor ecetízű", s apró szüneteket sem tart a hanyatlás nagy koncertje, „a hidegre való tekintettel". Sáros volt a koszos mocsok. Egy furcsa törpe minden hónap elsején hozott egy vödör vizet, azzal húzták le az egyetlen wc-t az „ismert erdei körökben". A Bagoly csak ült a fán, „mintha az egész világnak lenne éjszakai portása", de bölcsebb tanácsot ő sem tudott adni annál, mint hogy „bizony itt már nincs mese", meg hogy „más választásunk aligha maradt, hölgyeim és uraim, azt hiszem". Tigris és Kanga néni egymás ázottviharkabát-ízű hónaljából itták a vodkát a tavalyi, levált térdporcokra emlékeztető október óta, nem csoda, hogy megtörtént a tragédia, ami a végső lökést adta Nyuszinak, „barátainak, rokonainak és üzletfeleinek" a döntésükhöz: „innen menni kell".

Ennek a rafináltan megrajzolt, idillinek indult világnak, harsonaszó nélkül, már rég vége volt, s ők naivitásuk ócska pókhálójába gabalyodva gyalázatosabbnál gyalázatosabb ka-

landok terhét vették gyűrött vállaikra. A kis kenguru halála utólag senkinek sem lehet meglepő. Talán csak Fülesnek, de neki – „ki még a farkát is képes elhagyni" – mi nem az?

A lételmélet, ugorjon bármekkora logikai bukfencet, szaltózzon, ahányszor csak tetszik, nem állíthatja, hogy itt valaha is bármi rendben lett volna akár csak egy picikét is. Hogy is bújhatna itt a lélek valaminő szakrális nyúlcipőbe, s szaladhatna el a már tovább nem halasztható utolsó ítélet, vagy ha tetszik: a végső The End felirat elől? Az ontológia tankcsövei mindenkire ugyanoly fenyegetőn szegeződnek, s itt már nem segít sem a ráció „svájci bicskája", sem a miszticizmus bohócsipkája. Baj van. Lejárt szavatosságú vallási hagyományok bójái közt szlalomozva, a célba érés halvány esélye nélkül pereg el a semmi a sehovába. A Százholdas Telep lakói mégis úgy döntöttek „szinte egyhangúlag", hogy együtt elindulnak, „egy jobb élet reményében" a fikció „zavaros vizeiről" a valóság „mégiscsak többet ígérő" dús mezejére. Ahogy Róbert Gida kantoportyánmosolyával elvicsorogta: „kétségkívül kockázatos" vállalkozásról van szó, de tovább odázni, halogatni „több lenne, mint hiba".

Estére mindannyian Malackánál itták a repipiát, Kovács Mackóval az élen, mikor megérkezett lecsószagú dezodorjáról már „messziről könnyen felismerhetőn" Róbert Gida. A gonoszság formalinja tartósíthatta, kortalannak látszott. Biblikus mozdulatokkal kikászálódott autójából, melynek láttán „a stopposok leteszik a kezüket", és akkora sóhajjal, „mellyel egy ugrálóvárat is könnyedén felfújhatott volna", beszédbe kezdett. Az első szavak még mint „farfekvéses csecsemők" potyogtak ki a száján, aztán baljóslatúan s profin felbőgtek a „hipnózis olajozott retorikamotorjai":

– Barátaim… hogy is kezdjem… megtörtént, aminek meg kellett történnie… meg kellett, de nem szabadott volna… fájdalmukban osztozom, de a balhét, ha szabad így mondanom, nem vihetem el Önök helyett Zsebi baba haláláért, hölgyeim és uraim. Régóta figyelem, ahogy Önök a fiktív figurák méltóságáért vívják tiszteletre méltó, ám eleve reménytelen, újra és újra elbukottnak bizonyuló harcukat… Önök az örökkévalóság visszeres lábán felfutó harisnyaszemekként rohangálnak egy értelmetlen és ócska narratívában. Menthetetlen próbálkozásaik szorult helyzetüknek legalábbis nehéz körülményeknek nevezhető állapottá szelídítésére eleddig rendre kudarcba fulladtak… de most meghozták azt a döntést, amit tovább halogatni több lett volna, mint hiba. Önök színezőfüzetecskék szomorú szereplői voltak, barátaim, életüknek „minden látszat ellenére" az ünnepnapjai is szürkéknek bizonyultak. Gyagyás dalocskákat énekeltettek Önökkel, bögréken, gyerekzoknikon, fogkrémeken díszlettek egy fantáziavilág furcsa ikonjaiként… Az Önöket formázó bábukon anyatej száradt, Önökre gyereknyál csorgott. Banális és hamis tanulságokba csomagolt történetekben vesztegeltek. Játéktesteik mint elmocskolódott konyharuhák áztak a szabadban felejtett babakocsikban… anatómiailag nonszensz kezeikbe a dramaturgia démonja helyezett csalóka kellékeket. „Malacka, Füles, Kanga", hát nevek ezek? Önök eddig bezárt vészkijáratokon dörömböltek, míg én el nem hoztam boldog, közös jövőnket, mely most mint bontatlan boríték lapul mindannyiuk belső zsebében… ne gondolják, hogy ez csak amolyan „giccses zsonglőrködés a hamis szavakkal". A korábban tehénbőrökként szétmálló terveik helyére biztos pontokat helyeztem fel életvonalukra. Mert mik voltak

eddig Önök, Barátaim? A leépülés önkéntesei? A bomlás bajnokai? A rombolás statisztái? A semmittevés maximalistái? A bomlott írói elme fantáziájának rabszolgái? Egy szörnyű fikció zsoldosai? Ne gondolják ezt amolyan tábortűz melletti filozófiának, barkácsolt világnézetnek... bízzanak bennem! Bioméhészetük beindítása innentől kezdve gyerekjáték. Nincs szükség másra, szabadkozva, de ki kell mondjam, tehát nem kell más vállalkozásunkhoz, mint az Önök nevére, arcára eddig befolyt jogdíjak teljes összege. S én, ahogy ígértem, emberré teszek, a valóságba költöztetek mindenkit, aki most itt áll. A valóságba, mely, őszinte leszek, ugyancsak „nem egy matyóhímzés". Nem Marcinak megyünk most Hevesre... Barátaim, a való élettel a világ halk, roncsoló ritmusát, a láthatatlan törvények szikár könyörtelenségét, az enyészet csendes rutinját választják. „Csöbörből vödörbe", mondhatnák, de ne tegyék... Önöknek elege lett a Hazugságból, a Szabadságra vágytak. Hát, íme! Azt akarták, hogy „törje a lábukat a cipő", ha szabad így mondanom. Életbiztosítást akartak, dugóban állni, káromkodva bútort összeszerelni, körmöt vágni, nyugdíjba vonulni, a gondolkodás kényszerzubbonyát meglazító állati ösztönök által leigázottan az idő és tér vad szendvicsfigurájában akartak vergődni, érezni, parkolni, adót csalni, „csalfa szerelmek perzselő tüzeiben porig égni". Így volt? Az Élet mindezt játszva és könnyedén biztosítja. Beomló kémények, leszakadt inggombok, süllyedő házfalak várják érkezésüket, de ne csüggedjenek! A permanens pánikot csak ritkán szakítja majd meg a teljes kétségbeesés, de fel a fejjel! Tojáshéj erősségű vágyaikat rendre megroppantják majd a tények lánctalpai, hát sok szerencsét! Az anarchia résein beszivárgó szabályszerűségekben mindig

csalódniuk kell, de ne adják fel! A Világ egy zuhanó tégla, s mi alatta állunk, barátaim... elrontottpalacsinta-fülű hivatalnokok „packázásai" tompa fényű hátsó udvarokon... pántlikás zombioperett egy világvégi kultúrház recsegő színpadán; a lassan kimúló világegyetem mord koreográfiája; a destrukció szomorú algebrája; furcsa okádhatnékok belső szimmetriája; balkezes fogyaték-akrobatika; kottázhatatlan bélmozgások diszharmóniái... Oda tartanak, hol a szivárvány fekete-fehér, és alvadt vérdarabokat adnak uzsonnára... hol az otthonossá vált elveszettség lyukas lavórjából szivárog el az életkedv. Az aranykor, barátaim, még el sem kezdődött, s már vége volt. Poros lábjegyzetei lesznek tehát az „adminisztratív mámor" messzi, távoli fiókokban pihenő aktáinak, apró betűs részei mások által, Önök nélkül aláírt szerződéseknek. (A rendvédelmi szervektől ne várják a humánus gumibothasználat titkainak megismerését!) Erkölcsi kettős könyvelés, halk apokalipszis lesz osztályrészük. A lét nem egy kozmikus Mikulás-ünnepély... a lét sokkal inkább gazos, lepedékes, mérhetetlenül reménytelen, szétvert garázsbejárat, az elrongyolt fürdőköpenyek menthetetlenül felfeslő részletei közül és az elszöszölt pulóverek csapzott felszíne alól szivárgó testszag... meggyőzésüket befejezettnek tekintem. Barátaim, Önök mostantól szabad Emberek!

A beszéd alatt a Szereplők többször elbizonytalanodtak, aztán újra bízni kezdtek. Megrettentek a bioméhészettel járó jövőbeni mindennapos gondoktól, az engedélyeztetés „kiúttalan labirintusától", a fenntartás „kiszámíthatatlan költségeitől", a vevőkör „kétes sebességű kiépülésétől", a viszonteladók majdani „megbízhatatlanságától". Aztán belegondoltak, hogy máskülönben itt ragadnak örökre „a gyáva-

ság heroizmusában" és unottan nézik majd, ahogy „hull a hó és hózik zik", s ráeszméltek, hogy tényleg nem maradt más, mint a „permanens pánikot csak néha megszakító teljes kétségbeesés" bátor vállalásának egyirányú utcája.

Az csak a magnetikus beszéd után derült ki e különös kompánia tagjai számára, hogy „a közös, nagyívű terv minden bizonnyal gyorsan termőre forduló gyümölcseit" nem kóstolhatják még meg egy darabig. Ekkor tudták meg, hogy Róbert homályos, „de sokáig már egészen bizonyosan nem tartható" akadályokra hivatkozva először a társadalmilag „kétségkívül mélyvízi létezés átmeneti jelmezeibe" bújtatja őket, és „most még bizonytalannak látszó, de közeli megoldással kecsegtető" folytatást ígér. Így került Malacka a kozármislenyi közmunkaprogramba, Tigris így lett mosogató egy vegetáriánus étteremben Gárdonyban, feketén, Kanga néni vasúti jegypénztáros Zalaszentivánon, Bagoly karbantartó egy kisegítő iskolában, Nyuszi szobalány Bristolban, Füles skizofrén utas az 1-es villamoson.

Csak Kovács Mackó János maradt ki, mivel ő a többiek háta mögött már rég lepaktált az alvilági hatalom e züllött területi képviselőjével, Róberttel. Feltétel nélküli szolgája, besúgója, patapucolója lett e sátáni fekete püspöknek. S mindezt miért? Természetesen „az esetleges ingyenpia okán"...

GEORGE ORWELL*

KAKASFARM

* Szerette az angol sört, a francia vörösbort, a spanyol fehér bort és az indiai teát, az erős dohányt és a kényelmes székeket. A diktátorokat kevésbé. Míg főművét, az 1984-et lapozzuk, rémülten jövünk rá, Machiavelli bekaphatja: nagyobb itt a baj, mintsem hogy páran elszemtelenedhetnek à la Berija! Lelkünkre political animalök lesnek. Aki nem lép egyszerre, kivégzik majd estére. Az igazság csak egy lufi, amiből bármi hajtogatható! A múlt egy adag gyurma, amiből bármi megformázható! A házmesterek a trónra ülnek. Sztálin és Mao munkafüzetnek használta, mi borzongásra.

Kovács Vince nem akart mást, csak meginni egy sört patkányszürke foteljében, és közben meccset nézni, még egyszer az életben. Erre nem sok esélye volt. A fotelben Nagy Asszony macskái nyújtózkodtak, a Teleképernyőn fitneszműsorok mentek végtelen idők óta, a távirányító Nagy Asszony övére volt kötözve kioldozhatatlanul. (Mióta egyszer Kovács tekintete a Baranya Körzet fölötti gomolyfelhőkről az időjós melleire tévedt, és ezt Nagy Asszony észrevette, a *Macifitneszen* kívül kizárólag a *Bridget Jones* azon részeit nézhette, ahol nem látszik egy nő sem, hang nélkül és litván felirattal.)

Dermedten feküdt a fagyos nappaliban, a kanapé alatt, egész éjszaka. Haja, mint az elhasznált fogkefék sörtéi, mázsás könnyzacskói szomorúan himbálóztak kiégett szemei alatt. Nagy Asszony tegnap esti váratlan és könyörtelen Csapolási Művelete után Kovács keserűen nézte szétaszalódott fejét, ahogyan az a minden helyiségben kifüggesztett Összekötési Eljárást ábrázoló fotók egyikéből visszatükröződött rá. Nem tudta felidézni a képek előtti legényéletét, de nem is időzhetett sokáig e gondolatnál, az automata térfigyelő kamerák máris felé fordultak gyanakodva. Nem kockáz-

tathatott egy újabb Féltékenységi Kampányt. (A hónapban már háromszor indítottak ellene ilyenfajta boszorkánypert Bámészbűn vádjával.) Hétvége volt, az Önkéntes És Spontán Rabszolgamunka ideje: még Nagy Asszony ébredése előtt piacra kellett mennie, ahol szinte semmit sem vásárolhatott a Takarékossági Hetek miatt. (Ki kellett porszívóznia az autót is, bár évek óta nem használták a viharvert Ignist.)

Szüleivel nem tarthatta a kapcsolatot, csak távirati stílusban megírt SMS-ekben, melyekben tizenhat előre kijelölt szó volt engedélyezett, a következők: minden, legnagyobb, rendben, ne, keressetek, majd, én, jelentkezem, munkahelyemmel, meg, vagyok, elégedve, hamarosan, újra, írok, Vince. Nemcsak SMS-ben, az élőbeszédben is csak pontosan meghatározott betűsorokkal fejezhette ki Nagy Asszony Véleményét.

A napok egyhangúan teltek. Az egyik fő programpont például az volt, hogy a régi szerelmesleveleket át kellett írnia, a vallomásokat gyalázkodássá alakítva. Nemcsak az volt a feladat, hogy ne gondoljon más nőkre, hanem hogy gyűlölje is egyenként mindegyiket, és leginkább önmagát! Volt Facebook-profilja, de Nagy Asszony posztolt a nevében cicás vagy női cipős képeket. Az emlékezés menetét és az álmokat is egyeztetni kellett a központ által kijelölt Dominájával. A WC-deszkát az Asszony után ő hajtotta le. (A nők állva csinálták egy ideje, míg a férfiak ülve, pontosabban Kötelező Összekuporodási Testtartásban.) Neki kellett játszótérre járnia, bár gyermekük nem volt. Először csak krumplit hámozott, aztán már ő főzött, mosogatott, takarított, horgolt és pilatesezett a nő helyett. Tiltva volt A Kijelölt Domina Által Végrehajtott Csapolási Műveleten Kívüli Magömlés, az évi egy Hivatalosan Engedélyezett Iktatott És Szabályo-

zott Maszturbáció közben Nagy Asszonyra kellett gondolnia, és a macskákra. Az Asszony nem fecsérelt túl sok időt a parancsokra, röviden, célratörően adta ki megfellebbezhetetlen iránymutatásait: Háztart. fel., mos.gat.vég., szem. le.visz., felpor., tör., mos., ter., vez., visz., old.! Kovács Vince a hosszabban kifejtett örök szabályokat is szó nélkül vette tudomásul. (Mit tehetett volna?)

– A szemetet akkor is le kell vinni, ha csak félig van!

– Ha a nő beszél, a férfi hallgat (mint ahogy minden egyéb esetben is)!

– Az újságot akkor is meg kell nézni a postaládában, ha még nem járt itt a postás!

– A recepttől tilos eltérni, mert a nagyi is így csinálta!

– Férfi nem eszik tejszínhabot, meghagyja, átadja!

Nem volt más választása. A Matriarchátus győzött, az egész társadalmat behálózta az Új Rend. Pár éve egy Valentin napon a *Makacs Csajszik* nevű terrorszervezet átvette a hatalmat, azóta kellett grapefruittal koccintani szilveszterkor. Feminhaza vezetője az Intimissimi-reklám egyik hölgye lett, ő volt kifüggesztve mindenütt szerte az országban, egy szál melltartóban, bugyiban, kezében korbáccsal. A nők egységesen tizennyolc évesnek lettek nyilvánítva, általánossá váltak a szőke fiús viccek, a horoszkópot államvallássá emelték, két harci helikopter női parfümöt permetezett a városokra éjjel-nappal. A kutyák, a rendőrség és a katonaság átálltak a nőkhöz, a hatalom fenntartása így gyerekjáték volt. Rendszeressé váltak a letartóztatások. Akit sejtelem-, vágy- vagy férfiélvezetbűnön értek a Rendőrnőci Különítmények, azt műkörmeikkel darabokra tépték és az éhes rendőrkopók elé dobták. A maja naptárt vezették be a Gergely-féle helyett.

Kétóránként Cukiság Félórákat tartottak a munkahelyeken, ahol babafotókra kellett gügyögni teljes erőből, eltorzult arccal, a Herélt Casanovák Termeiben. Az Új Himnusz Madonna *Material Girl*je lett. Csak férfialázó pornófilmek készülhettek, ahol az aktus vége kizárólag géppuskatűzszerű hüvelyi orgazmusok sora lehetett, valószínűtlenül hosszú elő- és utójátékkal. Egyszóval az életnek elviselhetetlenül meggyel töltött csoki-íze lett!

Két nagy ellensége volt Feminhazának: a Macsó Szlovák Férfi Köztársaság és a Román Homoszexuális Konföderáció. A Nőstényállam hol előbbivel harcolt utóbbi ellen, hol fordítva. A harcnak nem volt célja, csak a rendszer egybentartásához elengedhetetlen hőfokért csinálták. A nyelv is totális kontroll alá lett vonva. Hamar felismerték, hogy a „szó a tökéletes smink a valóságon, a nyelv a legfontosabb kozmetikai eszköz, amivel bármit át lehet festeni igazsággá". Feminhaza alappillérei a jelszavak voltak. Ezek kiáltoztak Vincére mindenhonnan otthon is: a Tisztálkodás Termében, az Ürítés Kápolnájában, az Élelmiszer Pusztítóban, a Fajfenntartó Rekeszben.

A válás: házasság.
A vágyakozás: hűség.
Az őszinteség: praktika.
A pletyka: tény.
A tény: pletyka.

A monoton rituálékban elmosódott az idő. A ritmikus kalóriaszám-csökkentések, a bútorok, polcok állandó áthelyezései, felfúrásai, lecsavarozásai, majd visszafúrásai feloldották azt az érzékét, amivel a délután, az évszak vagy az ország megsejthető a lélek mélyén. Ritkán sikerült csak összenézni a

szomszéd férfival a kukáknál vagy az erkélyen, beszélgetniük természetesen nem volt szabad. Mindketten túl voltak már a Petefészek Bevarráson, ezért citromkóstoló arccal mordultak egy-egy „Jó napot, szomszédkan!"-t egymásnak, és tovább húzták Feminhaza igáját. A Bevarrási Ceremónia oka az volt, hogy a Reprodukciós Kötelesség a férfiakra hárult. A Jövő Egyedeit a férfiak hordták ki, gondozták, nevelték. Ezenkívül némán tűrték, hogy az utcán utánuk fütyüljenek a nők. A „te leszel alul, Kandúrka!" vagy a „szia, Bikuci, van gazdád?" típusú beszólások mindennaposakká váltak. Pár éve még voltak titkos mozgalmak a „Férfiak Szavazati Jogáért", egyesületek a „Jogosítványt A Férfiaknak Is" célkitűzésével, „Jégtánc Helyett Focit" transzparenses tüntetések; mára ez az egész merész utópiává vált.

A múltkor mintha a szalonnáról beszéltek volna a munkatársai. (Ez persze teljesen lehetetlen lett volna, és szabálytalan is, sőt életveszélyes.) Rémlett neki valami, de nem mert a végére járni, inkább felhangosította a Hallgatásra Kijelölt Dallamot fülhallgatójában, és még keményebben végezte teljesen értelmetlen munkáját. A Múltjavító Vállalatnál dolgozott. Még örülhetett, hogy nem egy riksát húz ő is, mint oly sok férfi a Tűsaroktömbben. Feladata a Hamis Férfi Történelem átírásától a Hímsovénok Kiigazításán át az Elhibázott Filmek Korrekciójáig terjedt. A '48-as szabadságharcot ebben az Új Múltban Bem Anyó és Petőfi Alexandra vezetésével vitték sikerre. A királynő Sissi lett a békekötés után, a miniszterelnök Kossuth Lujza, az ipar fejlesztésével Széchenyi Stefánia bíbelődött ebben a Vadonatúj Valóságban. A munka része volt Hemingway feminizálása *(Egy férfivadász naplója, Az öreg hímirtó és a tenger)*, a filmtörténet klasszikusainak romantikus komédiaként való feldolgozása *(Egy marék Ferrero Rocher-ért, Tizenkét dühös pénztárosnő)*, Bonathalia Napóleon hadjáratainak igaz leírása *(Parndorf mezeinek dicső letarolása, A West End-i csata)* vagy éppen Isabell Newton törvényeinek ismertetése („A Női Test tömege független a rá ható erőktől, és mindaddig egyenes vonalú egyenletes mozgást végez, amíg akar").

Eliszkolt hát Kovács csapott vállakkal, férficsadorban a piacra, hátha sikerül végre a hónapok óta tervezett hadművelet: egy dobozos sört szerezni és meginni, ha nem is a fotelben, de legalább a Rothadó Krumplik Ládái mögé görnyedve. Az utcán édeskés testápoló tej illata fojtogatta, a házfalak egységesen émelyítő pinkje kínozta. A Szempillaspirál Körúton végig a szögesdrót kerítéseken nagy plakátok hirdették az aznap esti Zeneműsort: Bartók Bella *A kékszakállú hercegnő vára* című operáját játszották a Főtéren. Állami Ünnep volt ugyanis, a Harisnya Feltalálásának hatszáznegyvenötödik évfordulója. A Nőnemzeti Színházban két darabot adtak elő a nagy nap tiszteletére: Henriette Ibsen *Norbert*jét és Anett Csehov *Három fivér*ét. A rádió Jókai Móni *A kőszívű asszony lányai* című feminhazafias regényéből készült hangjátékot sugározta. A Tanga Téren épp fodrászokat végeztek ki, akik elrontották a hajszínt. Utolsó szó jogán az egyik így rikoltozott: *ez lett megbeszélve, én mutattam a mintát, ez lett megbeszélve!* A Ridikül Közben, az Eredményes Megsértődéssel Kicsikart Táskák Háza tövében állt egy illegális sörárusító bódé, oda tért be Vince. Megvette a márkajelzés nélküli, hányingerkeltően magentaszínű dobozban árult italt, majd hazakúszott a járdaszélhez lapulva. A piacon összesen három darab retket vásárolt, ezeket elhelyezte a hűtőben,

majd gondterhelten a krumplik mögé sietett. Nagy Asszony rókaugatásszerű hangján már a zuhany alatt vakogta kedvenc Neoton-slágereit, Kovácsnak nem sok ideje maradt. Remegő kézzel felbontotta a sört, meghúzta. Szemei kimeredtek, gyomra görcsbe rándult, izzadni kezdett, átverték: ananászízű volt, és alkoholmentes, teljes kiőrlésű árpából... A kör bezárult, a szabadságból semmi sem maradt hát. Könynyezett, de megitta. Végül is ízlett neki.

MÓRICZ ZSIGMOND*

RETYERUTYÁK

* A polgári házasság katlanharcainak riportere, a férj-feleség örökrangadók mesteri kommentátora, a libidókrónikák Kézai Simonja. „Zömök". „Bajszos". „Nagy". „Realista". Tulajdonképpen mindegy, hogy paraszt, pásztor vagy erdélyi fejedelem szalad ki a kezei közül: egy-egy mondata után szellőztetni kell, és cipőt pucolni. Megröntgenezte a Horthy-rendszert, és nem volt boldog attól, amit látott. Mi se. Az igazságkeresés hatökrös szekere ő, az írói becsvágy elé fogva.

Mint komondorra a bolhák, úgy sündörgnek a sötét állami, félállami és egyéb gyanús magánautók az „ippeg, de iziben" felújított egykori Csekonics-kastély udvara felé, a polgármesterékhö', Enyvesy Jakab uramékho'. A sötét épület nagy csokoládétorta az Alföld ünnepi asztalának közepin.

– A fecske is veréb, csak biznisz klassz – mondja röcögtetve tokasziszémáját Rafinaházy Ignác az eresz alatt, csak úgy maga elé pökögetve a zsíros, magyar szavakat; aztá', mint friss kalácsba, harap a titkárnője húgába, csuhajja.

Nagy nap ez a mai, magát a Rizsa És Élősertés Minisztert is idevárják, aki beszédet mondandó a sajtó teljes kizárásával, aztá' a jövő évi nyertes pályázókat is kijelölendi, talán. S ki tudja... ha kicsit többet iszik... lehet, hogy még főдet is oszt megént... Érdemes vót hát e'jönni... itt van, aki számít... vagy számítgat... aki tervez... vagy akivel még terveznek...

A hátsó kertben két friss, ropogós államtitkárkölyök marihuánát csibukolgat pöndölyőződve. Az egyik a Perzsa Imre, aki a Pocsolyalecsapolási Főcsoportfőnökségről ejtőernyőzött az EU-s pénzek fazeka mellé: jó anyagot szerzett, igazit, hollandot: „Nem azt a szerb ganéjt kell ma szíjnunk, Bro'!"

Pupillái két hasas pulikutya szuka, kedve szilaj, nyaka bivaly. A másik tetűje az ezeréves magyar állam testének pediglen a Varjassy Jóska, a kis Varjassy, a Szívfacsarásügyi Különmegbízott. Az ő kinevezésén sem száradt még meg a ténta, de nem ám: „Ez cucc!" Mire a másik: „Gecc'" – emígyen csevegnek.

No, de menjünk csak beljebb! Az autópályából kimentett betonból öntött járdán visz az út, a Horthy Miklós alakúra vágott tuják mellett, az akadálymentesítési programból kihasított összegekből mögcsinosított belső terek felé. Elhaladunk a medence mellett, mit az „Esélyt a romáknak" programból umbuldáztak, megcsodáljuk a főkaput, amit az „Út a munkához"-ból kanyarétottak, bepillantunk a kazánházba, ami Pakssal van összekötve, és még egy nagyot lélegzünk a kert hűs levegőjéből, melyet a svájci testvértelepülésről hozatnak, hetente kétszer. Bent már setét denevérekként röpködnek a „Nagyságos Projekt Menedzser úr!" meg a „Tekintetes Szélsz Igazgató úr!" megszólítások az óvodatatarozásból lecsípett bankókból vásárolt gyémántcsillárok körül.

Mocsaras szemekkel, Dom Perignont nyalogatva ott áll már az OSB Dávid-szobor mellett a sudár Enyvesy Zsófika, kit Svindler Jóskának ígértek, csuporították szülei. Jobban mondva az apja.

– Kegyed olyan szép, hogy azt mán adózatni kék, csinos orrocskájára pedig jegyet szennyi – kellemetlenkedi körül e kistérségi Aphroditét Akó Tamás bácsi, a vén kujon, ki „hátha csurran-cseppen" alapon nyargalász és szaglász szorgosan imitt es, amott es.

Alig is bír a vérivel, bő nyálával, blúzszaggató aranyfogaival ez irthatatlan vadmagyar, ez a mutáns nábob. Zsófi

azonban ügyet sem vet a korrupcióban megaszalódott torz komédiásra, saját bánatát paskolgatja szívében, 'iszen ő egy onlájn firkászba szerelmes... nem a Svindler Jóskába... bizony, a Danira gondol ő, kinek „meg nem nevezett forrása": Zsófi... információkkal látja el szerelmét a legújabb panamákról, hétről hétre. A szerelme, a Dani, megírja, aztán nem történik semmi; vidáman csordogál tovább a magyar történelem túlhalászott folyója, partjáról a nemzet orvhalászai dobálják a dinamitot csicsolintva. De megfogadták, hogy nem adják fel... ketten a világ ellen... a dágvány ellen... az ősökkel szemben... hát miért ne lehetne változatni, ha igazán akarunk... hogy adhatnánk fel valaha is... nem kell ennek így lennie, míg világ a világ...

– No, mi az te, Rothadt Pőcsik, mit döngöd körül az én kis szemem fényit, hö?

– „Darabiglan, daraboltan" – utal egy nem létező Deák Ferenc-anekdotára Tamás bácsi nagy vígan.

– Na, csak, na! – így Jakab.

– Ííííííjnye, ho! – kontráz Akó.

– Vát dö fákk? – gondolja Zsófi.

Enyvesy bácsi kipróbált, nagy kaméleonja közéletünknek. Fiatal TSZ-elnökként reformvörös színekben játsza vala, telve ámbícióval, tisztességes szándokkal, az ország felvirágoztatásáról szóló tervekke'. Ott buzgolódott a rendszerváltás környékén, ződbe, sárgába, kékbe, később barnába öltözötten. Nem úszhatta meg ő sem: fröccsent reá a privatizációból bőjjen, a szőkített olajat utolsó pillanatban tudta lemosni a kezirű, tocsikolt, káendhált, postabankt, kvesztort szügyig. Lassan, de biztosan porladtak el a skandináv tanulmányút tanulságai, a „keleti Svájcot csinálunk" illúziói. Beleszokott, kitanúúúta. Oh, tetszettek vón kevesebbet lopni... Itt volt most utolsó ciklusa végin, könyvespolcain Lenint Márai, Márait Tormay Cécile váltotta, de ő ugyanúgy nem óvasta egyiket sem dolgos élete során. Svindler Jóska sakkban tartotta az öreget egy hangfelvétellel, a szemefénye Zsófikát ezért kellett martalékul dobni ennek a „márazapjaisfurcsavolt" embernek.

– Adja-e? – kérdezte Jóska.

– Nem én! – mordult a Lord Major.

– Akkor mutatom a vadászházi fővételt! – fenyegetett Svindler.

...

...

– Akkor adom – bólintott az apa.

Enyvesyné született Mátyássy Higiénia társaságról társaságra szálldos, a pletyka virágporát hozza, viszi. Egymás sörényébe kapaszkodva a házasélet veszélyes szerpentinjein sok mindent túléltek már ők Jakabbal, hosszú sora van annak. Fiatalon olyanok voltak, mint hipnotizőr és áldozata, akire nem hat a mágia, de az idő összepödörintette őket. Belegömbölyödtek szerepükbe, a kisvárosi lét viszontagságai ellen kerek, hájpuffer zónát eresztettek. Egészséges vidéki színüket éppenséggel hívhatnánk magas vérnyomásnak is.

Oh!

Áh!

Oh!

Jééé! – pereg a szmól tólk rokkája a tágas termeken körösztü'.

Versace?

Aha!

Caprice?

Majdnem.

Hehe, ez jó, majdnem, ez holnap megjelenik, drágám, ez jó, majdnem!

Itt vannak a helyi közigazgatás VIP-páholyának véresszájú dingói mind. Eljött Penge Aladár, ki egy lapos székely viccet próbál befejezni évek óta: „aszongya erre a székely fia… hogy aszongya…" Lajos embere, Temérdekné Aljas Ilona fejlesztési alasszony aktuális lövőlegényének tetovált karján libegve, a kapcarongy bajszú Birkási Ferkó, a „Maradás: Haladás" párt skrupulusmentes titkára. Megérkezett az ifjú tehetség, ki legutóbb a zalai akácmézről írt drámát, a Masztix Jancsi. A színházigazgató, a fociedző, a hírlap főszerkesztője, a konzervatív társkereső üzemeltetője. Eljöttek a rejtélyes szaúdi üzletemberek, a kínai pártmágnások, az orosz urániumkupecek. Évek óta jönnek. Senki nem tudja, pontosan ki hívja… és honnét őket... Rákérdezni senki nem mer… Sejj, lenne itt dóga az Interpolnak napestig, hetedhét határban! Nagy bajban volt a háziasszony, hogy oly menüt álléccson öszve, amiben több kontinens fiai es kedvöket lelik. Napokig rohangált, hogy tevét rittyenthessék… negyvennégy bárányt lopatott személyesen a rendőrfőnökkel… netről töltötte le a borscs recepttyit utolsó pillanatban… hajj, mi az, egy ekkora házat vinni… minden gond rászakad… míg Jakab csak cicáz… csak feltőkésít… csak pályázik… csak tendereztet… a viagrátó' meg táskásodik a szeme… cukra is van, de csak megy előre, mintha nem lenne hónap.

– A dödölle az utolsó magyar fölfödözés! – nyögi be sokadszor Penge a csorbult élcet.

– Ecsém, négy napig szaftot izzadnak az atyafiak, olyan dínomdánom lesz itten.

Így lakmározhattak az Urak a mohácsi síktól távol 1526 augusztus végin es. Parádés fűszerkarnevál van itt. Káprázható húsvasárnap, ínycsiklandó, finom, pompás ízeket ígérő párafelhőkön üldögél a kleptomán panoptikum. Külön a magyar urak, külön a csendes, keleti vendégek. Vastag lúdnyakakat hoznak most.

– Talán kálvinista volt a szárnyas? – szellemeskedik sárló kancacsikó-prüszköléssel a plebános.

Itt senki nem számolja a kalóriákat. Talán még az öreg Isten meg még Allah sem.

– Elcsapatom, ki koleszterint méreget itt fejben – kedveskedik Jakab.

Habzsol a hanyatló, mucsai Róma. Negyven-ötven éve mint cseppkövek domborodnak ez elvtársúri hasak, vadnyúlon, kappanon, svédasztalon, Brüsszelben, Moszkvában, Sanghajban, Jerevánban, Isztambulban, Asztanában. Hozzák az ír szteppel taposott káposztát, benne egész disznókkal, élő malacokkal, orrszarvúpénisz-salátával. Halászlé lesz azután delfinből, meg strucckocsonya. Hosszabbak a zebrakolbászok, mint az M6-os, de senki nem érzi ezt problémának.

– Ezek inni is tanfolyamon tanulnak! – böffen valaki.

– A mai fiatalok! Ezeknek má' kokain köll, hogy a harmadik tőtött káposztát bévillázzák – fedd egy vadkanfejű tanácsos morgolódva.

Zabál, habzsol, tobzódik, tombol a sosem volt magyar középosztály! Többüknek mintha az lenne a foglalkozása, hogy díszmagyart hordanak… Többet nem tudunk róluk…

Sokan azt se tudják, kinek a strómanjai... és hogy nekik kik a strómanjaik...

Mire vinnék ezek egy országban, ahol a teljesítmény számít, s nem a retyerutya? Indiában sem szilárdabb a kasztrendszer, mint amit ezek felépítettek az elitgimnázium, különóra, ismeretség, behódolás, meghunyászkodás, szervilizmus, lojalitás, szélhámia, szemrebbenés nélküli hazudozás, megvett bírók, eladott lelkek tégláiból. Mikor fog olyan körülmények közt élni a magyar tanár, mint a norvég sorozatgyilkos a börtönben? ... Ezektől várjunk változást, akik pálmafát ültettek a kertjükbe, de gázpörzsölővel tartják életben?

Megérkezik közbe' a miniszter. Úgy tekeregnek felé a nyakak, mint a paragráfusjelek. Lesz-e földosztás... ad-e új trafikot... elvöszi-e a régit... kirúg vagy kinevez... találgatják sokan. Nyomott a hangulat... Az őszi eső ilyen, mikó' nem bír eleredni, de kiderülni is gyönge az ég... gondterhelt Enyvesy is... mint egy pompeji kárbecslő... Töhötöm vezér nézhetett így a területek kiosztásánál kumisztól csorgó arccal... aztá' a miniszter beszélni kezd, és mindenki megnyugszik. Ha beszél, nem lehet baj, van valami végtelenül megnyugtató a szavaiban... valami ismeretlen varázserő a hangjában... valami bódító a szavak bájitalában... a kommunikáció balzsama... nem lehet itt nagy gond... utánunk a vízözön.

– A magyar úr már csak olyan, ha kitör udvarán a vulkán, meggyújtja rajta szivarját, s tovább mulat, hitelből – szól a miniszter, és hátradőlnek a dzsentrionokák. „Nem lesz itt gond, testvérim, 'isz még sose vót! Tejjel-mézzel folyó kistérség a mienk!" Mindenkihez van pár mondat címözve. A birodalmak, a szomszédok, az ellenzék, az álcivilek... eldurran a régi mondás: „Kengurutenyésztésbe itt, ahol a kacsa is fázik télen?" Kifejti, hogy a lehetőség felelősség, a felelősség nagy lehetőség. Ígéretet kap a régió a Bababarát Vágóhídra... a csődeljárás most húzóágazat! – hallik... „Rossz az auránk, sok az eurónk..." – kedélyeskedik fájó szóviccekkel... „A Hungarikum hungarikum a hungarikum a hungarikum" – találja fején a szöget a szónok... hangsúlyozza a hit és a sport fontosságát... megtudják a jelenlévők, hogy míg nyugaton olyan a közbiztonság, hogy vannak helyek, ahova a fehér bűnözők se mernek bemenni, nálunk béke van... az ellentmondást fokozva köszönti a „Napkelet hírnökeit"... nem spórolja ki a beszédből az angol szavak fűszerét sem: csattog a míting, a tinktank, a nóháó, de a keleti barátaink, testvéreink futamai sem maradhatnak el... dürrög a hátté'hatalom... nemzettudat... a konszolidáltuk... átvállaltuk... életbe lép... a nemzeti sorskérdések... a föld megtartó ereje... a nagy leszámolás vagy -osztás azonban elmarad.

A hosszú beszéd végén kurtán, de jelentőségteljesen bémutatja, avagy kijelöli még Jakab utódját: Svindler Jóskát... meg az új kommunikációs főtanácsadót, ki eleddig az „Áfavisszaigénylés naplementében" című olajfestmény alatt álldogált hótra váltan. Dani az... a bátor újságíró... az utolsó remény... Zsófi szédül... kirohan... Dani utánamenne... de már sodorják magukkal az urak és a sejkek a szivarszobába... elmondaná ő, hogy nem volt más választása... de nem tudja... nem lehet... késő... Zsófi rohan... rohan... vége a világnak... megint...

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ*

SZÁZ RÉSZ MAGÁNY
(szappanregény)

(Don Escobar, a drogbáró még hezitál, de csak az alkalomra vár, végül pórul jár. Shakira szervezkedik, nem várhat tovább. Bocanegráék sem tétlenkednek. Többen halálosan szerelmesek egymásba, de erről nem tudnak. Lady Carneval tovább áskálódik. A tiltás már nem tartható sokáig. Valaki még csúnyán megfizet. Esik az eső, aztán kisüt. Pilla Likvida szakítani akar, és új vállalkozásba kezdeni, de még korai az öröm. Minden jóra fordul, aztán mégsem. A történet véget ér, és folytatódik.)

* A kolumbiai tirpák Casanova. Az esőerdők tövében zajló szappanoperákat pazar, buján művészi mondatindákkal kötötte a világirodalom nagy hajójához. Sexy and fancy. Castro haverja. Sajnos. Korán bimbózó lányok, meszes derékkal is fűrészelő urak és bánatos kurváik keringenek a Gabo Univerzumban, míg sárga pillangóeső hull fejükre: üldögélnek, izzadnak, halnak, szülnek, ölnek. Oldalaira nem árt, ha a nyájas olvasó machetét is visz magával. Történetei sűrűek, mint a bika vére, ami cementet reggelizett. Nobel-díj pozitív.

Don Escobar holtteste lilásan fénylett a gyarmati korból itt maradt tamarindfák közti tisztáson: mintha egy óriás embriót locsoltak volna le olvadt szilvalekvárral – mondta később egy szemtanú. Végtagjait levágták, szeme kifolyt: mint egy csonka, antik szobor, amit most fordított ki egy régész ásója a földből. A szörnyű képre huszonhat évvel később is mindenki emlékezett, teljesen tisztán és egészen pontatlanul. Az eset idején Christiano Ronaldo rabszolgafelügyelő még nem tudta, mennyi báj van abban, ha egy ronda nő jól táncol, de ha tudta volna, akkor sem ez járt volna a fejében, hisz' hetek óta sokadik kankójával küzdött, úgy tűnt, ezúttal reménytelenül. Kár volt a kokaszüret egész ideje alatt epizodikus lányok szerelmében tocsognia, de az is csak menekülés volt. Menekült, mint oly sokan az ültetvényen, az új cserjeszedő lány, a kilenc és fél éves, vajpálmaszappan-testű Shakira pillantása elől. Shakira Madonna Eszmeralda a legújabb vétel volt a kokain-őstermelő Escobar család birtokán. Nickel Odeon ezredes szigorúan őrizte a pónikancafarú lányt, hogy Don Carlos Sanchez Escobar lehessen az első, ki kedvét tölti majd rajta, ha mégis feloldja a centenárium felé közeledő, kínzó Rabszolganő Tilalmat. Shakira titokban

nagyban szervezte már ekkor a felkelést Camilo Vargasszal, Bocanegrával, Francóval, Vavával, Pelével és Zagallóval, de ez nem tűnt fel senkinek, csak utólag, akkor persze már mindenkinek. Don Escobar ültetvényesek leszármazottja volt, maga is ültetvényes, gyermekeit is ültetvényesnek szánta, a történet idején kétszázharmincnégy éves, kissé öregedő, trópusi telivér. Felesége Pilla Likvida, felesége szeretője Miguel Rasztafari, szeretőjének szeretője a gonosz, új vállalkozás tervét szövögető Lady Carneval, a szerető szeretőjének férje Hermész Hacsaturján; Escobar pedig az összes szereplő ágyasa, Ura, Dominátora. Mindenki annyi idős, amennyinek a szeretője érzi, és amennyinek a felesége visszasírja – szokta mondani gyakorta Don Carlos Sanchez, strucctojásheréin zárdaszüzeket hintáztatva. A családi ház az élet nagy óceánjárója, melyen az asszony a kérlelhetetlen kapitány, de a szeretőtől duzzad a vitorla – állította más alkalmakkor. Rájött már rég, hogy a házasságban egyszerre kell tüzet oltani, szalonnát sütni és jóllakni, ahogy sikerül, bármi áron. A női lélek olyan keresztrejtvény, ahol a jó válaszhoz kevés a rubrika – emlegette apja, az idősebb Escobar mondását, ha az előző kettő nem jutott eszébe. Ha apja szavai sem rémlettek, nagyapját idézgette: a házastársi szex nem arról szól, ki mit akar, hanem hogy ki mire számíthat.

Az egész egy ártatlannak tűnő adásvétellel kezdődött pár héttel korábban, az Elölről Üzekedők és az Inkább Hátulról Csinálók közti sokadik polgárháború vége felé. A vöröslő nap a mennyek baromfiudvarának fickós kakasaként függött már az égen, mikor Don a piacra ért, hogy bővítse kokalevélszedő munkásainak számát. Szeizmikus mozgások rázták meg belső szerveit, mikor megpillantotta a vesztét, az

eladásra kínált Shakirát, a Santa Maradona tér sarkában. A fajfenntartás mágnese vasreszelékként rántotta a lány köré a férfinépet, de Escobar ajánlatának nem lehetett ellenállni, ő vette meg, nem volt ellenvetés. Carlos Sanchez Escobar vad bikája volt a karibi partvidéknek. Magzatként már a köldökzsinórral tarzanozott szegény anyja hasában, félévesen elevenen ette a krokodilokat, kilencévesen már úgy szeretkezett, mint aki borjakat belez, és akkorákat szellentett, mint egy gőzmozdony a végállomáson. Érkezését, ahogy egy ellenszenves amerikai elnökjelölt bevonulását, gusztustalan lufik esője jelezte. Petefészekkuszáló csődörpislantásaitól a kecskék három kontinensen is elleni kezdtek naponta négyszer. Csizmája mellől a hangyák szorgosan hordták a padlóra hulló, történelem előtti emlékezet morzsáit; ő meg egyre csak úgy érezte, mintha veszett arapapagájok nassolnának az agyvelejéből reggeltől estig. Mögötte a bánat patakja hömpölygött, simára kopott bosszúságok kavicsait sodorva magával, félrecsúszott behatolások hínáros uszadék fáival, a szerelmi gyász temetetlen fájdalmaival, szemében harisnyakötő-zivatarok tombolásával. Rég birtokában volt már a keserű tudásnak arról, hogy mire képes hat cigánylány egyetlen herezacskóval. Szívében odaégett zsemlekocka hullott negyvenhét éve, bibliaian. Szortyogott lelkében a bánat, mint a maracujaleves, pedig látszólag nem lehetett oka panaszra. A feketék ölén kívül minden és mindenki az övé volt itt, de önmagát már rég nem találta e kiúttalan labirintusban, a hatalom eme magányos sivatagában. Feleségével a szokásos párkapcsolati viharok után rendre a szeretkezés szivárványát pingálták életük tájai fölé. Megkergült tesztoszteron-vektora bármerre mutatott, ha elindult, zsákmányra lelt. Mocskosan

termékeny vágyakkal trágyázta házasságának szántóföldjét. Túl volt már mindenen. Kreol farpofák közé szorult horgas férfiorra mindenütt megfordult, térdén az ejakuláció száradt mézgája csillogott. Vulkanikus gerincbillegés fogadta, bárhová nyitott be, vagy akárhonnét lépett ki. Ünnepélyes dobpergés volt ő a környék feszülő szűzhártyáin.

Talán ezért, talán nem, habzsolóan karneváli nemi élete fölött már a csömör dögkeselyűje körözött. Történnie kell valaminek, mielőtt bármi megtörténhet – suttogta hajnalonta. Talán a végzetét sejtette meg. Az élet vége-hossza nincs vulvájában nyűtt strandpapucsként csattogunk csak, mint költőben a képzelet – mormolta az aranykor egyik nagy szerzőjének sorait, nem sejtett halála felé masírozva.

Egy bánata volt csak, féktelen dáridójának utolsó korlátja, az immár száz éve történt szomorú eset, ami miatt a földesuraknak teljesen tabu volt a rabszolganők teste. Pár gyermek jelenést látott egy mangroveerdőben, ahol maga Simón Bolívar, meztelenül, arról beszélt, hogy aki rabszolganőkkel üzekedik, annak iguánatestű, liberális gondolkodású gyereke fog születni. Lehet, hogy csak a fertőzésektől tartott, aki elterjesztette ezt a legendát, mindenesetre működött: senki nem mert a gyönyörű fekete, mulatt és mesztic nőkkel kezdeni. Helyettük a nagy étvágyú Escobarnak is kompromiszszumokat kellett kötnie. Véget ért a levendulaillatú mesztic kurváknál töltött aranyélet. Gringó csak gringót szerethetett eztán. A kusza családi viszonyok miatt rengeteg kalamajka adódott ebből. Nem volt ritka, hogy valaki egyszerre volt saját ükanyja és távoli nagybátyja öccsének a sógora. Nincs mit szépíteni: vedlett gyíkbőr-dekoltázsokban tévelyegtek a harcedzett, négerkúró fiatalok. Csontig hatoló borzleheletű,

facsartcitrom-ízű nagynéniket nyársaltak fel szomorúan a még ki se hűlt halott férjeik hátán. Hiába volt a tapasztalt matrónák káprázató kézimunkája fenséges, a tiltás, mint egy benzineskanna a szerelem tüzén, úgy robbant a melaszos testek után vágyó gringó kanok ondóhólyagjában. Nagy szenvedéllyel pocsékolták szenvedélyeik kályháiban a kéj hasábjait, lyukaszacskóstej-melleken haldokolva, esőtől rothadó pálmatetők alatt, spanyolcsigaajkú, megunt némberek kegyelemkenyerén tengődve, erőtlen ciklonjaiban ázva a fáradt élvezetnek, vérfertőző szerelmek máglyáin hamvadva el; míg a távolban hívogatóan fénylettek a nővé válás meggyszószai az ébenfatestű rabszolganők fűszoknyái alatt.

Ki lesz az első, aki megszegi a tiltást?

Shakira más volt, mint a többi rabszolgalány. Úgy megbabonázott mindenkit, hogy aki egyszer ránézett, maradék életében csak brekegett bénán. Szívhorzsoló kis szuka volt, rejtélyes ragyogással az ágyéka körül. A sors küldte őt talán, egy igazságosabb társadalom felé vezető út első mérföldkövének. A terv egyszerű volt. A fejétől bűzlött a hal: Escobart kelepcébe kell csalni, levágni papajaverő péniszét, kitépni szívét, és felszabadítani az ültetvény rabjait. Nem is kellett sokáig várni az első hibára. Egy kiadós eső után, a napfény rivaldafényében Shakira a sátra elé állt, anakondatojást kezdett sütögetni hívogatón a tamarindfák alatt, amihez töröttsáskaszárny-tortát és valami ellenállhatatlan, lámacsikó-hányásszerű, indián desszertet is készített. Az orchideák mögött tűnt fel párducos mozgásával a lógó nyelvű, tébolyodott Escobar, a vágy mocsarában fuldokolva. Hiába az évszázados tiltás, a bőr alá beivódott félelem a liberális

iguána-gyerekáldástól, egyre csak pörkölődött a lány látványán, perzselte minden pillanat a hormonok e tigrisét.

Jöjjön csak, Szenyor – hívogatta szirénhangon Shakira a vesztébe rohanó dákókirályt. Zsebkendőnyi kis köntösét ledobva, foszforeszkáló testének csapdáját csalfán kitárva várta áldozatát. Escobar minden óvintézkedésről megfeledkezett. Testőrei úgy tudták, villájában pihen, felesége azt gondolta, szeretőjénél csapol, a szerető a feleségénél sejtette. Ő pedig most lecsatolva fegyvereit, életének végállomására érkezett. Egyetlen eszköz maradt a kezében, kobrafejű ivarlándzsája, az se sokáig: Bocanegra, Vava, Pelé és Zagallo villámgyors mozdulatokkal leteperte, feldarabolta, széttrancsírozta az elbukott pátriárkát. Védekezés helyett egyetértő arccal, támogatón figyelte kivégzői serény munkáját. Úgy látszott, ha tehetné, segítene nekik. Eközben Shakira körül izzó glória tűnt fel, elhalványodtak körvonalai, szárnyai nőttek, és lassan, ünnepélyesen az égbe röppent, utána lángoló kajmánok szálltak.

Azóta viszonylag erős a kokaültetvényeken dolgozók szakszervezete, és elég hosszú távra tervezhető szolid életük, de a történet ezzel még nem ért véget... Lady Carneval aljas kis trükkje a következő részből kiderül!

MARCEL PROUST*

A MÚLTAKBA HANYATLÓ BÉLA BÁ' ILLATA

(Piri néném vadpörköltje. Szókratész sportja. Hársak alatt. Egy faunarc. Böllérbalett.)

* A sütis. A meleg Krúdy. Az emlékezés Messije. A hanyatló arisztokrácia, a sznob polgárság könyörtelen, hiperérzékeny Tinódija. Páratlanul gazdag pszichológiával megírt oldalaira sokkal többen hivatkoznak, mint ahányan egyáltalán hallottak róla. Korai, piperkőc éveit megszállott, önkéntes kényszermunka követi a parafával bélelt szobában. Gyergyai Albert és Jancsó Júlia későbbi megélhetésére gondolva hosszan ír, és ráadásul franciául. Ha az egyik Joyce, akkor mindig ő a másik.

Évekig sírtam, s kérleltem apámat, hogy főzzön pálinkát a holdfényből, de ő szimszonjának olümposzi magaslatáról csak a „szi'vára" esküdött, meg Piri néném „vadpörkö'tjére", a priori dödöllével, archaikus hordós „káposztáva'", korántsem plátói ürügyekre alapozott, hormonszemaforként villogó „pirikacsintásokka'"; hiába könyörögtem anyámnak is, hogy vigyen el a balettbe, ő azt mondta, egyáltalán nem dodonaian, miközben vadul szikráztak ultramarinkék szemei: „tyúkot forrázok, menj má' odébb, mert kurv' meleg, vigyázzmá', picsába!"

Mire kimentem, a Nap vakító diszkónarancsa az égre ért, de addigra már leölték a disznót vakítón stroboszkopizáló böllérkéseikkel a honvédségi gyakorlók puha vásznaiba bújt, cinóbervörösben játszó Férfiak, kiktől a vágy iránytűje megzavarodik olykor, s mágneses viharba kerülvén pörög, csak pörög, míg Szodománál meg nem áll. (Ferde hajlamnak mondják, mikor három matrózról álmodozunk, kik háborgó szívünk kikötőjében dobják le a vasmacskát, s a két, ütemesen mozgó afrofrancia test mellé lehajigált ruhák mint tépett csokipapírok hevernek képzeletünk tengerpartján, míg 187%-os erekciónkat rejtegetve osonunk azon lények után, kik azokat a férfiakat kedvelik, kik azokat a férfias nőket nem kedvelik, kik férfiként nők, s húzódoznak Szókratész sportját űzni, míg anyánk kedvességbe csomagolt kegyetlenséggel vegyes könyörtelen figyelmének lándzsája fúródik az oldalunkba, de jól mondják-e?)

Ekkoriban már régóta ismertem a faunarcú Béla bá'-t, kinek szörnyű hímtagját szederízűnek sejtettem, de erről drága mamának nem szóltam, s magam előtt is titkoltam azon a télen s még tavasszal is egy picit. Béla bá' neve mint kútba hajított kő visszhangzik bennem. Béla bá' friss szénaillata etetéskor, kemikáliák cumulusai üstöke felett, ha permetelt, olcsó kölnik párolgása húsvét idején göcsörtös, pincemaszatos kezéről, melyen a májfoltok, mint az Azori-szigetek a térképen, most száraz diókként gurulnak fiziológiám padlásán, s hófehér bajszán középen a nikotin hitlerbajusz sárga hídja: ma is áll. (Ráadásul a tény, hogy látta a bolgár tengert, mikor egy traktorgyár építésén ott dolgozott, talányos varázsködbe burkolta...) S emlékszem junói feleségére, a pitbullfejű Irmára is, pörkölődő narancshéj a kályhán, elillant rexona illata az otthonka alatt; egyszer négyesük volt a lottón, amiből elsőként tudtak új Daciát venni nimfatestű lányuknak, Adélnak, ki porcelánkerub-mosolyú férjével, Adorjánnal Pókaszepetkre építkezett, míg élete alkonyáig a barbár, kripta-hideg ajkú, vulcanosi Ifás Gyuri régi bókjainak hervadt csokrát őrizgette szívében, Ifás Gyuriét, aki ahhoz a kályhacsőhöz hasonlított, amit ugyancsak bajosan idézünk fel, mert egy sötét szoba sarkába állították, ahol még soha nem jártunk, se éberen, se álmunkban, és mely szoba oly fájdalmasan rosszul szellőzik, s fekvése oly kedvezőtlen. Gyuri enyhe csongrádi kiejtését a falu soha nem tudta teljesen megbocsátani, ezért Adél arcán is, ha Gyurira gondolt, el-elmélyült az a két, frissen leesett

hóban hagyott vadnyúlkölyök-tappancsot idéző gödröcske, mitől oly egzotikus volt az a kora hajnali ébredésektől, titkon elkortyolt kommersz vodkáktól kissé mindig álmatag, keletlentészta-tekintet, hisz Gyuri lelke, „mint egy múzeumi terem, ahol a legszebb képek vannak kifüggesztve, de a fal felé fordítva" – mondogatta Sumetrolim, az alabástromkezű, agg körorvos mindig. (Jaj, hát nem füstöltlazac-színűek-e a Vas megyei útkaparók fülcimpái minden hajnalban a nyolcas út mentén, hisz nem úgy megyünk-e át az életen behúzott nyakkal, mint tört üvegen autóval, nem tudatunk apró kis olvasólámpájával szeretnénk-e bevilágítani a végtelen, sötét univerzumot, nem csillagporból vagyunk-e hát mind, Chopin s a disznóherélő Géza is, s van-e nagyobb gonoszság, mint kint hagyni a fagyispultot s a feliratokat szeptemberben, ámbár az edények üresek, de az iskola már elkezdődött?)

Adélról írtam, de nehezen idézném fel lágyan fodrozódó sziluettjét, vagy hogy szőke volt, netán barna, fekete, esetleg vörös, homályba vész, de tisztán emlékszem rá, tisztán és csillogón, ahogy állt ott, vagy ült, lehet, hogy feküdt, nagyvonalún és kicsinyes aprólékossággal, fenn a hegyen vagy lenn a völgyben futottunk össze oly gyakran, vagy sohasem, míg taorminai díszletek árnyai táncoltak nagybőgő-forma tomporán, s dionüszoszi ünnepünket tartánk két flaska savas fehérrel, anyaszülten, bimbódzón.

Béla bá' virágzó hársak alatt hozta a hentesbárdot a Gomorrai Irén utcán, az élet díszvendégeként lépkedve (allegro), mint egy spanyol Grand, Bourbon-száján Anjoukorból itt maradt mosolyával, manír-repertoárjának kiapadhatatlan szökőkútját működtetve, míg válogatott jelzőinek porcukrát szórta a friss-eper illatú bakfisleányok tarka csoportozatának csinoska hieroglifáira, kik a templomba siettek muszlinselymesen; s korcs kutyája, Vándor, kinek ő volt csillaga, megkergült kisbolygóként keringett körülötte; de én előtte egész éjjel nem tudtam elaludni, mert azt gyanítottam, hogy valahol a világon gyakorol egy szaxofonos, aki nem tud, így növekedésihormon-zavaros óriáspapagáj nagyságú gondok harkályai verdesték a halántékomat, s én azon aggódtam, a következő havi születésnapi zsúron vajon a torta szabályosan lesz-e felvágva, hogy adnak-e majd elég mézet a teához, s mindenkinek jut-e majd színes papírcsákó?

Hajnalban aztán a harákolások, a köpködések, a technokolos pálinkák előtti sóhajok, recitatív kutyaugatások wagneri nyitánya csendült fel udvarunkon, de bár ébren voltam, hisz el sem aludtam, míg az állat visított, én Barbie babámnak sütöttem sütit, a pörzsölés alatt játék pónim sörényét fésültem, a sertés bontása alatt pedig rég vágyott sminkkészletemről ábrándoztam. (Rúzs, szemhéjceruza, szempillatus, oh!)

Aranyport szitál az idő a bélpucoló asszonyok román kori boltívbe hajló, meszes gerincére, ahogy a belső szervek a teknőbe ömlenek, mint egy női táska tartalma, mikor öngyújtót keresnek karcsú, szecessziós női kezek, minden ujjpercük egy-egy cukrászremek, ahogy a seprős pillák kutatnak a semmi kis kacatok közt, s sül már a hagymás vér a távolban, Brueghelt idézve, míg anyám tájképet fest Tiziano vörösében, disznóvérrel. Óvatosan emlékezem, nehogy hímporukat veszítsék a felsőkaraj-csontozás lelkemben repdeső pillangói, lassan párállik szinapszisaimon a resztelt máj illata, mint egy finoman előadott Beethoven-szonáta, a késeiek közül. Hisz nem úgy van-e, hogy az első véres hurkát gyakran keverjük az utolsó húsos kolbásszal, s zsírfoltos

emlékeink úgy feltorlódnak, mint barokk aprószentek egy Provence környéki kis kápolna bal oldalhajójának szélén, mikor a hajnali napfénykard szeli őket ketté, mely szobrokon oly sokszor pihent meg egy grófné szeme, melyben a retina olyan volt, mint tengerpart, ahonnan elutaztak a nyaralók; és én ott hurcolom neuronjaimban a moslékosvödör, a keverőfa, az ólajtó, a vályú, az edények, vindők, kések, bárdok, nyelvemen – emésztőrendszerem cannes-i vörös szőnyege! – a parádézó koleszterinsztárok képeinek állandó kiállítását, fejemben (testem British Museuma!), mi a gyermekkorból megmaradt: a vérfogó, piros lábasban habzó vérbe hull a nosztalgia pipájáról múltba révedésem parazsa, ahogy nagybátyám s apám, két kariatida, tartják a sonkákat, hovategyükmá' szuszogásokkal, halk toppantásokkal, morogva, prüszkölve; kétségbe'sve cliffhangerezek a felejtés szakadékának szélén nagyapám távolodó hangjába kapaszkodva, ahogy lassan vízbe merülő harangként egyre csak halkulva, piano szidja nagyanyánkat, aki egész nap „baszott vizet adni a kacsáknak", vagy ahogy a hurkát töltik a hárfa húrjai közt a szomszéd ikrek, meg a böllérbalett a végtagokkal a csúszós, jeges ganajon, zongorakísérettel, ráadásul volt még egy Hieronymus Boscht idéző disznósajt, mely miatt évekig nem aludtam, s kerültem a Gare de l'Estet, s most mily szívesen használnám kispárnaként szomorú fejem alatt. Míg sütötték a töpörtyűt, én Velencére gondoltam, s ma a Riván zsírt kockáznék a fűrészpor-illatú Béla bá'-val, hát hol van a tüdő flamingó-rózsaszínje, s a máj Rembrandt-barnája, hol a haláláriákat a paplanok hangtompítója mögül hallgató unokahúgok csigás hajtincseinek artisztikus rezgése, hol?

II. BUDAPESTIEK

P. HOWARD (REJTŐ JENŐ)*

AZ ELVESZETT NAPSZEMÜVEG

(Kalandos történet egy néhai napszemüvegről. Ipi apacs! Mellesleg a pöttyös nadrág megkerül, de Helene már nem szűz, bár ezt senki sem kérdezte. Minden dán rendőr tanácstalan. Az Ál Maláj herceg röhög a markába. Peches ember ne menjen a jégre. Főleg, ha nincs nála revolver. Ritkán mérnek lázat annak, akinek nincs.)

* Nagy. Író. (Bár mindkét kitételt pipiskedve vitatni vagy vadul bizonygatni szokás.) Szereplői divatdiktáló ruhadarabokban mutatják meg az alvilág díszletei közt, hogy a morál kétélű fegyver és Janus-arcú kapubejárat, ahol nincs kegyelem, de mérnek rumot. Egymondatos poénjaival az első mémgyáros. Legsikerültebb sorai olyanok, mintha Woody Allen írta volna a Bud Spencer-filmek forgatókönyvét Belmondónak. Tarantinót nem számítva ő írta a legcoolabb ponyvaregényt. Akinek meg nem tetszik, annak majd eltörünk három üveg gint a fején, ha találkozunk!

A látszat csal és álbajuszt visel. Az egész egy világtörténelmi jelentőségű gatyamadzaggal kezdődött, de teljesen másképpen folytatódott. Különben is, a nők olyanok, mint a szirénák: nem mindig szólnak, ha baj van, de ha szólnak, általában baj van.

Ferihegy kettőn még minden rendben volt. Rendben, ha leszámítjuk az atomvillanást, a világvégét és egy megkergült csomagszállító targoncát, de haladjunk csak szépen sorjában.

Valami történhetett Elzászi Hümér lóbőr-krupiéval, merthogy teljesen józan volt. Egyáltalán nem hasonlított a személyleírására, és senki máséra sem.

Tócsányi Imre, a székesfehérvári Tesco anyagbeszerzője Helene-nel, a titkos, bolgár hercegkisasszonnyal, a cég HR-esével Egyiptomba igyekezett, last minute. Nincs mit szépíteni. HELENE ELVESZTETTE A NAPSZEMÜVEGÉT!

Több világrész számos titkosszolgálata a mai napig próbálja megérteni a történteket. Kevés siker, porosodó aktatornyok, gyanús államközi jegyzékek, titokzatos öngyilkosságok, megmagyarázhatatlan kininporfelhők az eddigi mérleg. Pedig már mindenhol nézték. A kesztyűtartóban, a táskában, az ágy alatt. Példátlan eset az emberiség történelmében!

Napóleon oroszországi hadjárata ehhez képest könnyed kis fogorvosi vizsgálat, amin nem találnak semmit, és a végén azt mondják: „Jöjjön vissza fél év múlva, Reich úr."

Tócsányi egész évben erre a tíz napra készült. Kilenc éj, korlátlan étel-, ital- és Helene-fogyasztással.

Már az elején baljós jelek mutatkoztak a jövő óceánjának horizontján derengő Nap fényében. A duty free-ben egy ajkai használtautó-kereskedő pórázon sétáltatta idomított flamingóit. A taxisok a *La Marseillaise*-t dúdolták. Szalmonella, a párizsi dalos madár a *Pocokfejű légiósnak nincsen, aki írjon* című sanzont énekelte az érkezési oldalon. A vámhivatal főkái lelkesen tapsoltak.

A becsekkolásnál két furcsa hang így csevegett:

– Smith vagyok, Scotland Yard, Talált Kontinensek Osztálya. Miben segíthetek?

– Halottkémek, műlovarnők kíméljenek!

– Maga itt?

– Nem. Maga ott.

– Kérem, én Életből Felmentett vagyok.

– Fáradjon a kivégzőosztag elé!

– Nahát!

– Hány hering egy élet?

– Cöcö!

– Én úgy tudtam, hogy Ön ki van tiltva az univerzumból.

– Nézze, a kényszerzubbonyt nehéz elegánsan viselni.

– Járt már Ön Chicagóban?

– Igen, de már mindenki felépült.

– Ezt a hangot már hallottam valahol!

– Nekem a nagybátyám az unokahúgom!

– Én sem vagyok halkés!

– Hát mi maga? Londiner?
– Korántsem!
– Nekem az álnevem az igazi.
– Kitalálhatta volna!
– Ha lett volna rejtély, már megoldottam volna!
– Részemről a fáklyás menet!
– Csak a lornyonomon át!
– Ágyő és ezer kartács.
– Nekem legyen mondva.

Tócsányiék nem sokat értettek az egészből, nem figyeltek, el is felejtették. Különben is, azzal voltak elfoglalva, hogy mindenkinek vigyenek majd papiruszhatású falinaptárt, szfinxes hűtőmágnest és piramis alakú kulcstartót. Ekkor még megvolt a szemüveg.

A repülőút csendes őrlődéssel telt. Kicsit korán vették a jegyeket. Szerdán már húsz százalékra volt beakciózva. Az utazási iroda mindenre fenntartja a jogát, de semmiért nem vállal felelősséget. Hol vannak már a középkori lovagok, akik itt igazságot tennének?

Egy vidéki reptéren szálltak le, valahol Szíriában, ez volt a legolcsóbb. Háromnapi autóútra volt az első buszmegálló, ahonnét egy álomkóros riksásfiú vitte őket az országhatárig, ahonnét a Hotel irányába induló buszokat bütykölgette ráérősen három alvó, marokkói tevehajcsár. Nem volt könnyű, de odaértek a szállásra. Végül is nem bánták, mert egy pohár pezsgő ingyenes az érkezéskor. Igaz, sajnos a napágyakért fizetni kell, de túlsúlydíjat nem számoltak fel a poggyászért. Habár utolsó nap elég korán ki kell majd jelentkezni, de van ajándék szappan, és a szúnyogháló csak itt-ott szakadozik. Összesen csak két gyomorrontást garantálnak,

és a telepített idegenvezetők elfelejtettek magyarul, de a víz iható, csak jól ki kell engedni a csapot, mert kolerás.

Mindenesetre díszes kompánia gyűlt össze a hurghadai Frozen Ehnaton Hotelben. Olyan volt az egész, mint egy elemi iskolai farsang. Mellettük, az ötös asztalnál Jones (de nem az a Jones!), aki minden este elkártyázta a falábát, és rumot ivott. Mellette Etelka a bérszámfejtésről, kalózok babája.

Ott hintázott a széken Björg Hamsvaaarh, a hörgészeti Nobel-díj szépreményű várományosa, amatőr szívsebész, valamint *A cecelégy hatása a korai reneszánszra* című tanulmány finom tollú szerzője, hóhér és tánctanár, a dán rendőrök réme. Megjelenése egyesekben jogos kérdőjeleket vetett fel: sétapálca, vödör, talicska, elefántborjú, fürdőköpeny és Izland térképe voltak a bal kezében. A jobb kezével pedig szórakozottan, de barátságosan szalutált. A szóbeszéd szerint egyszer Velence minden lakosának eltörte az orrát, kétszer. Aztán koktélt rendelt, és a bakancsát kezdte tisztogatni.

Altamirai Ferdinánd régensherceg rangrejtve, hajóinasnak öltözve limonádéját szopogatta a sarokban. Ahhoz képest, hogy épp Honoluluban ült börtönben Nyálkás Mici helyett, egész békésen bazsalygott.

Egy kanadai milliárdos parókáját az ismeretlen norvég démon cirógatta műkörmével a bejáratnál. A férfi olykor lelőtte a nőt, majd lelőtte még egyszer. Aztán tovább vacsoráztak. Később nagyot táncoltak a *Locomotion*re a fűszoknyás haknibeduinokkal.

Az esti műsor táncosnőinek ruházata csak a szaharai 73 °C-ban legszükségesebb elemeket tartalmazta: semmit.

A Ficánkoló Aggszüzek egy paraván mögött lopták a Holdat. Ez egy frissen szabadult kasszafúrókból alakult egyesü-

let, melynek tagjai úgy vedelnek, ahogy csak alkoholtilalom idején szokás. Ők gyanú felett állnak. Bennük még van jó érzés. Repedt Tégla, Vándor Varangy és Fogpiszkáló soha nem lopna napszemüveget. Olajtankert, trónörököst, ékszereket, kisebb égitesteket igen, no, de! Ha egy hadsereget kell kiűzni a dzsungelből söröskorsóval a kézben, az igen, az nem gond. Ide csak tisztességes rablógyilkosok járnak!

Itt volt a távol-keleti vírusokat gyűjtő Ál Maláj herceg is, de neki mi szüksége lett volna egy hamis Ray-Banre? Hacsak nem...

„A verekedésig biztosan megvolt." Ismételgette hosszú esztendőkig egy Bécs környéki elmegyógyintézetben Helene pöttyös nadrágban, mely nadrág legalább előjött a kockás táskából.

Igen. A verekedés. Abban a fergetegben veszhetett nyoma. Az újdonsült boksz-alvilágbajnok, Otto Blitzkrieg Junior egyáltalán nem tehetett semmiről. Nem ő kötött bele abba a terhes nőbe. Ráadásul akkor még nem is volt terhes. Már az első pofontól megváltozott a Föld forgástengelye. Ahogy Otto belépett a terembe és jó estét kívánt, már attól többeknek eleredt az orra vére. Mikor kezet fogott a főpincérrel, annak leszakadt a lépe, és a Madridban élő unokaöccsének is megrepedt pár csigolyája. Kezdetnek nem rossz, hüledezett a sarokban Poirot. Bár ő mit keresett itt? Mi ez? Egy vacak ponyva, ahol bármi megtörténhet? De szívesen felpofoznám az olvasót!

Szóval, a verekedés! Szalmonella épp *Az egyáltalán nem zöld cowboy dalá*ra gyújtott volna rá, amikor felborult egy mangócsempész-hajó India partjainál, amitől a banánrészvények esni kezdtek, ezért hívatták a telefonhoz a wisconsini

üzletembert, ő rúgta bokán a szállodaportást, aki nem tartotta a vonalat, mert egy tüzes tuniszi nőcskével hetyegett, miközben halkan fütyörészett.

Azóta sok-sok év telt el. Legendák, mítoszok születtek. Egy japán agykutatón látták Minnesotában, egy zambézi kócsag csőrében a Viktória-vízesésnél, egy albán hajóorvoson valahol az egykori Belga Kongó területén, Szatymazon, Békéscsabán és New Yorkban, de biztosat senki sem tud.

Néha még ma is feltűnik a sivatagban rózsaszín hajnalokon Tócsányi szelleme, és a reggeli kvadozásra igyekvő turistákat kísérti: „Volt rajta egy kék csík itt oldalt! Nem látták?" – suttogja. „Akkor még nálam volt, de én már nem voltam magamnál" – ismételgeti Helene a 21-es kórteremben.

Szomorú történet, de legalább vége van. Folytatása nem következik.

MÁNDY IVÁN*

FELTÁMADÁS, LOMTALANÍTÁSSAL

– Ki az a Mándy? – kérdezte
a hegedűnyakú lány a bölcsésztől.
– Tudod, én csak blogokat,
meg ami a vizsgákhoz kell.
– Anyádat!

* Budapest bédekkere. Ha egy ufó vagy egy celldömölki ember azt kérdezné, mi az, hogy Pest, Mándyt kell nyomni a kezébe, csápjába. Hangulatok, lépcsőfordulók, messzi, elfojtott sikoltások lírikusa. A regényfétissel hadonászó műfajrasszisták által lenézett novella egyik legnagyobbja. A legjelentősebb papírra forgató filmrendező. A sportmítosz Hésziodosza, és nota bene: a Józsefváros huncut Vergiliusa. Mondatvadász: presszók magasleseiről figyeli áldozatait. Pesten lakni (is) világnézet.

Feltámad. Egy író. Micsoda. Ötlet! Író volt. Igen. A kölcsön télikabátok alatt hosszan ölelt pincérlányok, presszóskisasszonyok, házmesternék életecskéinek poétája. Kávézaccba hulló szivarhamu. Vakolatnyomok a vállakon. Kiflivégek. Kiflivégek az Árusok terén. Peronok, lépcsőházak, kapualjak, tribünök, zsöllyék. Kimondatlan húgyszag. Pecérek és pucerájok. Bonvivánok és heroinák. Uzsonnamaradék egy úszósapkában a Blahán. Befőttesgumi. Cipőpertli. Kockacukor. Gázrezsó. Focimez. Rúzsfoltos csikkek a gangon. Hol minden szemetesvödör telve, s minden pénztárca üres. Gyárilag lyukas zoknik. Függönyök. Függönyök az ablaktáblák közé. Gabalyodva.

Az író. Fel. Tá. Ma. Dott. Elhagyta nyughelyét. Nemzeti Sírkert. Fiumei út. Magdolna utca. Dobozi út. Tömő utca. A Gólya. A Grund. Ment. Lépkedett. Haladt. Lomtalanítás. Lomtalanítás a nyolcba'. Ablakok, akiken már senki sem néz ki. Egy megfáradt frottírköpeny. (A megfeneklett ambíció szmokingja.) Egy kilincs. Hova nyitottak be vele? És honnan? És kik kikhez kiktől?

Lágy szívvel nem lehet lomtalanítani, édes – susogta Turner Ildikó Zselé Ferinek ezerkilencszázvalahányban, s fejét hátradűtötte.

Múlt század előtti századelőtti karosszék mormog panaszosan:

Amíg nem jött be ez a flair, meg a tonett, kérem. Volt még idejük álmodozni. Egy barackkompótot lassan, igaz, idegesítően, csemcsegve elfogyasztani. Egy falrepedést nézegetni életeken át, s azt tervezni, hogy majd húsvét után megcsináltatják. Csendben emészteni. Ringani egy kicsinyt, aztán tovább, és még. Na, persze, ez jóval a penicillin meg az automobil előtt volt.

Rajtam egykor a Balzac-összes pihent. Pihizett! – büszkélkedik egy tömör tölgyfa könyvszekrény. *Aztán, nem mondom, voltak nehéz idők. Lenin-összes, Berkesi, Romana-füzetek, tényirodalom. Motiváló könyvek. Fogyókúra. Összeesküvések. Titkok. Receptek. Végül „A belek csodálatos világa". „Piramisépítés négy lépésben". „A gyógyító mérgezés". „A galaktikus cipőkanál nyomában". „A fáraók és Feriék". Akkor is tartottam magam! És ezért ez a hála? Ha szerencsém lesz, egy romkocsmában végzem. Tesznek rám pár üres szódásüveget. Hétvégente alszik rajtam pár nőnek öltözött angol hülyegyerek. Néha feldönt egy részeg dán. Rám hánynak az izlandi lányok. Ez maradt.*

(Apával egy villanyórában laktak. Utána költöztek egy hasonló szekrény alsó polcára. A dohszagért soha nem kellett a szomszédba menni. Átjött az magától. Egy esőcseppben fürödtek. Egy nadrágot hordtak felváltva, nyolcan, tíz évig. A nagyszülők ott laktak közel egy zakózsebben, csinos ruhazsebkendők között.)

Belőlem francia pezsgőt ittak valaha! Aztán más idők jöttek. Hosszú évekig kövidinka. Félédesek. Állami gazdaságok pancsai. Néha még kevert is… Aztán a sokadik rendszerváltás

után nyugati sörök. A borsznobság hajnalán Irsai. Vörösek. Széttanninozott vörösek. Kabernyék. Egyszer még fogat is mostak belőlem, de erre jobb nem gondolni – csendül halkan egy kristály díszpohár.

Igen. Akkor még Párizsból hozatták a szivarfüstöt, Mon Ami – száll be egy tört tükör. *Tea folyt az ereszekből is. Príma Earl Grey!*

A tükör, benne rókaprémet próbáltak, aztán villanyborotvával csak átfutottak az álmos, bürokrata arcokon, bele sem néztek, rohantak. Mintha lenne hova rohanni az életben.

Mi ez most? Elitizmus elit nélkül, kedveseim! – szuszog a komód egy poros szőnyeg alól.

Lomok. Lomok mindenütt. Lomok? Lomok.

Büszke fotelek.

Tépett estélyik.

Repedt hajókürt egy trampli veséjében. Hogy került oda?

Nyomvályús rekamiék.

Torz esernyők parádéja.

Széttaposott papucsok.

Meg nem értett mamuszok.

Foghíjtelkek melankóliái.

Rojtos függönyök, szakadt csipketerítők, megunt nippek, indignálódott ruhacsipeszek, lyukas lavórok, csészék, bögrék, pongyolák, szatyrok, bőröndök, retikülök.

Sértődötten, egymásra hányva „kicsi a rakás"-t játszva. Durcás vaskályhák, bosszúszomjas almáriumok. Nem kellenek többé. Csak a lapra szerelt pragmatizmus. Csak a letisztult unalom.

Tovább. Az. Utcán. Nyúlt fülű öregek a padokon. Lányok, ajkukon nincsen pezsgőgyöngy immár. Örök járókelők. Mással nem is foglalkoznak. Járnak. Kelnek. Kidőlt fa a parkban, mint elvetődő kapus. Ki rúgta a tizenegyest? Ott messze a Duna. Folydogáló higany. Felhők. Szétesett daragombócok egy elsietett húslevesben.

Miért nem emésztjük meg a saját gyomrunkat? – üvöltözi valaki egy telefonfülkében. Már rég nincs vonal...

Nincs labdád, nem hoztad vissza. Sajnálom. Néni a tacskójának. Mondja.

Ballag az utcán. Kiköpött rágógumik, mint elhajított egéragyak a járdán.

A régiek hangja.

Ön bármit képes megtenni, csak nehogy csinálnia kelljen valamit, kedvesem – mondta Dolmányos Róza Engelhart Pubinak.

Egy igazi realista hogyan is lehetne szerelmes? – sóhajtott Beregüregi Dalma egy penészes kapualjban Domina Gézának.

Nem várok többet, csak a maximumot, meg egy picit, sziszegte a tollaslabdaedző az újpesti alkonyatban.

Ha nem lenne egy „ha" meg az a „de", akkor azért „igen", nem? – kérdezte kétségbeesve.

Ne sakkozzon már a lapockámon, Hámori úr! Vagy legalább lépjen akkor a huszárral G7-re!

Akkor még a Deák tér helyén nádas volt, barátaim, mikor én már ott árultam a rohadó ananászt!

Jöjjenek gyorsan, Gülbergerné már megint a niedermüller csővel játszadozik a negyediken!

Majláthyiné megette a lichthófot! Jaj!

Bánta már e feltámadást. Olyan arcot vágott, mint aki nem szereti a paprikás csirkeszárnyat, mégis rábeszélték.

Salétromíz, sercegő gramofonok, stoppolhatatlanságig hordott alsógatyák. Ez lett volna Budapest? Hogy Hüller Klári békalencsével gargalizál egy szuterénben?

Halmos Frédi betért volna egy ilyen kínaiba? *Édes-savanyú csirke. Akkor már döntsék el, könyörgöm! Nincs a környékükön kóbor kutya. A magyarok meg külföldön mosogatnak. Mi az, hogy rizstészta? Vagy rizs, vagy tészta!*

Vádlis Irén szoláriumba járna? Csőcsere. Nyári akció. A magyarság oktalan mediterrán-nosztalgiája. Szilikon. Mellek. Műköröm. Botox. Póthaj. BMW-kulcs. Tűsarok. Tanga. Spagettipánt. Köldökpiercing. Szájfény. Rajzolt szemöldök. Havanese terrier. *Kis egységenként emeljük a szoláriumozás időtartamát! Bőrtípusnak megfelelően. Anyajegyek. Szemölcsök. Védőszemüveg.*

A pályák, a stadionok. Lehet egyáltalán szurkolni melegített ülőhelyről? A műgyepen lehet igazi a szív?

Gyrososbódék. Törökbüfék. Gyorséttermek. A sarokban fancsali képű ÁNTSZ-es gyanús falafelt kóstol. *Csípős mehet? Állítólag macskahús. De ezek mindig nyitva vannak. Minden mehet? Pitában? Elvitelre? Mást kérsz?*

Fitnesztermekből jönnek ki a szomorú magyarok. Havi bérlet. Táplálékkiegészítő. Csuklyásizomra szériáz. Fekvenyom. Ülve alszik. Állva hal meg.

Hol az idő, mikor még volt miért, s főleg kiért öngyilkosnak lenni? Ma már mi abban a pláne?

Akkor még nem akarták megmenteni a világot minden filmben. Tudták, nincs miért. Recsegett a szerelmi dal és a hamis zongora a Colorado Moziban. Egy fonnyadékony hajadon ült a cukrászda teraszán, mint az az árva sütemény a tálca szélén, amelyiket nem sikerült rábeszélni a vendégekre. Gubbasztottak az irodalom határvidékén táborozó féltehetségek csapatai a presszók sarkaiban. Sugárban okoskodták teli a Nimfománia Kávéházat. *A nimfománia gyógyítható, de korántsem biztos, hogy kell* – énekelte dr. Dobermann János sanzonénekes a harmincas évek derekán a két Omladovszky lánynak báró Cukkini udvarán. Kísérte Kalmári tangóharmonikán.

Hargittay Tivadarné, Linkóczi Adalbert, Hübelinyiné (Erzsike), Kaliforniai József, Drávai Izabella, Werbőczy Aladár, Barlay Soma, Somaházy Ferkó, Dr. Kapszulay Endréné, Rehorovszky Béla, Dezsőffy Rajz Katalin, Tomasevics Zorka. És ez csak egy kapucsengő névsora.

Oh, azok a szúrós plédek a Hotel Apokalipszisben! Ahol a tetvek megették a poloskákat!

Ha Jézus Krisztus a Józsefvárosba születik. Talán minden másként alakul. Egy kopott szállodában fogadják be. Eljönnek a pásztorok a külvárosokból. A háromkirályok a Nagymező utcából. Aztán felnő a Teleki téren, József mellett van a standban. Zöldséget árulnak. Mária varrást is vállal. Aztán elindul. Mert kell egy csapat. Játékosokat gyűjt. Az igaz ügyhöz. Feljutni a Mennyországba. Elég egy góllal többet rúgni. Tamás, János, a bundába keveredő Júdás. És a többiek. Péter a kapuban. Keresztelő Szent János a masszőr. Mária Magdolna a tér napszámosa, hamis papírokkal. Megtér. Megjavul. Jézus dizőze. Pilátus ellenünk fúj. De menni kell előre. Feltétet teremt a főzelékre. Meggyógyítja a vak koldust. Így az elveszíti az állását. Hosszan beszél az öltözőben a szeretetről és a gyorspasszos játékról. Bonyodalmak. Csúnyán elbánnak vele. Elcsapják. Nem kap engedélyt. Újra kell vizsgázni.

Aztán sikerül. Van licence-e! A csapat nyerő szériája. Talán. Így. Hacsak úgy nem. Ja, kérem...

Ezen morfondírozva baktatott vissza a temetőbe estefelé. Utoljára még, mielőtt visszafeküdt, ízlelgette a „fonódó villamos" kifejezést. Ezt talán lehetne használni. Ilyen szavakért talán érdemes. Ezt el lehetne helyezni. Be lehetne illeszteni egy olyan elfolyó párbeszédbe. Egy olyan szétfoszló novell...

OTTLIK GÉZA*

WALDORF A HATÁRON

* „Hazájában íróként is ismert" – írja a korabeli angol bridzsszakkönyv. „Az író csak egy ürge" – írja ő. Művét hosszan hordta szíve alatt. Egyszer vissza is vette, hogy még tizenöt évig csiszolgathassa. Megérte! Az elegáns tweedzakó-viselés Mozartja és az utolsó mohikánok első pionírja, aki ugyebár szavatol a lady biztonságáért – ha kéri a lady, ha nem. Kicsit minden olvasója úgy érezheti, hogy együtt járt vele katonaiskolába. Ember embernek farkasa, tisztese, kiképzője, felsőévese, tudjuk meg tőle.

A tanyasi ürgeöntőket figyeltük Szeredy Danival egy dabasi zártkert végéből, vigyázzállásban, arcunkon a kamaszkor golyónyomaival, szívünkben az élet keserű ismeretével. Volt a hallgatásunkban egy közös, nagy tapasztalat, amit csak mi érthettünk, és valószínűleg mi is rosszul. „Szütymürhütyü!" – mondta végre Dani. Ezt én érthettem úgy, hogy menjünk és készítsünk egy kiváló teát, futólépésben, a faházban, aztán online bridzsezzünk egy jót a Szudánban állomásozó NATO-katonákkal, de úgy is, hogy a létezés legtitkosabb rétegei alól emlékek szivárognak felénk a Katonai Waldorf Iskoláról, maradjunk még itt, darvadozzunk, öregem. Egyik jelentés sem esett volna nehezemre; úriember, pláne ha harcedzett, ilyesmiből nem csinál ügyet; inkább elfojtja, és csendben beleőrül. A szavak úgysem jelentenek semmit, azon kívül, amit jelentenek, gondoltam, de nem mondtam, ezt nehéz elmagyarázni. Akkoriban félszavakból tudtunk mindent, de most, úgy látszik, a szavak másik felét használtuk; más azt nem is sejtheti, hogy mit gyanítottunk.

Negyven évvel korábban kezdődött, ami most nem bírt véget érni; akkor kerültünk a határ menti kisváros militánsan toleráns Iskolájába, hogy a kreativitás katonáit neveljék

belőlünk. Huszonnyolc éve érettségiztünk ott, gázálarcban, teljes menetfelszerelésben. Nem a teljes valóság, ha azt mondom, és még csak meg sem közelítem, ha úgy jellemzem a helyzetet, hogy addigi önfeledt, gyermeki létezésem szenzációsan vitorlázó, könnyű, civil szabadsága most összetörve hevert a színesre mázolt folyosón, ahol beiratkozásra álltam sorban többedmagammal. Nyugodtak voltunk, mint akiknek darázs ment a szájába, de erre még nem jöttek rá. Persze ez a hasonlat is pontatlan.

Annyi történt, hogy egy keddi napon kifogyott a művér a háborúszimulátor-készletemből, de nem csak ennyi történt: örökre megváltozott ezzel valami a világban és bennem. Medve Gábor barátom emlékirataiban erre máshogyan emlékezik, ronda ripők, édes csiszlik. Ő azt állítja, hogy a játék epe fogyott ki, ráadásul szerdán. Vajon miért változtatta meg ennyire és ily mód a valóságot? Az igazsággal akart szimplán kicsellózni, vagy csak l'art pour l'art bakafántoskodik itten? Művészi szabadságnak kicsit túlzás egy ekkora lódítás, te marha, gondoltam most szeretettel arra az ökörre. Ez jutott eszembe, míg az ürgeöntőket néztem, meg hogy minek vagyunk vegyvédelmi köpenyben már több mint harminc éve, és hogy de jó volna bridzselni már.

Medve kéziratában már az aznap reggel is más fénytörésben csillog. Én tisztán emlékszem, hogy nemrég álltunk át piros vízfestékről művérre, ami mindenkit nagyon megviselt, sokan ágybavizelők azóta is. A szadista Schulze ekkoriban halkíttatta le takarodókor az iPodokat, és rendelte el, hogy tíz után tilos húsmentes pizzát rendelni a hálóterembe; titkon sokan zendültek, nem csak a vegánok. Medve viszont a kukoricacsuhéból készített katonai kórház idejére teszi ezt,

ami azonban október előtt semmiképp sem lehetett, hiszen a kukorica elég későn és nehézkesen érett be abban az esztendőben ott a demarkációs vonal mellett. A tojástartókból összeragasztott Waffen-SS hadosztály ideje pedig jóval ezután jött csak el, Húsvét előtt semmiképp, utána meg már későn lett volna, akkor már javában tombolt a hajnali pokrócozások divatja.

Annyi mindenből áll össze az a tizenkétezer évnek tűnő időszak azon a gyerekkatona-barát fegyenctelepen, nehéz a kiemelés és a kihagyás tangóját irányítani. Megemlítsem-e a jelenetet, ahogy a závárzár arcú Balabán, herélt-Montgomery-mosolyával a zárkáig kísért egy cickányhátú negyedévest, mert az elvesztette a dögcéduláját? Szóljak-e arról, hogy a művérem váratlan kifogyásakor páran már borotválkoztak, ezért egy Segesvár környéki Bem apó-hasonmásverseny látványa fogadott reggelente a mosdóban, mert a borotvahabbal aztán nem kellett spórolni. Megírjam-e, ahogy ott állt Homola és Halász Petár dreckes nyakkal a Varjú lőszerládájánál, és úgy néztek ki egymás mellett, mint egy pezsgőspohár meg egy söröskorsó? Hogy Bognár tiszthelyettesnek taktikaitok-szaga volt? Hogy közepesen zseniális volt, ahogy a vékony, telefonpózna gerincű Eynatten a déltiroli tehenészlány-szemű, bamba körletparancsnok székére kézigránátot helyezett? Megemlítsem-e, hogy voltak leány osztálytársaink is, de le voltak takarva terepszínű ponyvával? Az illatukat persze így is érezhettük, hisz ott motoszkáltak a sötétben titokzatosan. Ezzel indult a nőkhöz fűződő „dögölj meg – megdöglök érted" viszonyunk libikókájának története. Harmadévtől egy dinamitkereső Border collie és egy vízben bevethető delfin is csatlakozott hozzánk a fajközi tolerancia

program keretében; népirtás órán gyakran róluk lestem le a megoldásokat.

Reggel óta folyt a brutális Kalasnyikov-összerakó játék a gyakorlótér sarában. Ki kellett bírnunk még három tornaórát a nutellás akadálypályán, mielőtt a gokarttank-pályára rugdostak mindenkit a főallén át. A gesztenyevietkong-készítés óra előtt mindenkit kopaszra nyírtak; sokan némán könnyeztek, mert még új volt a TNT-használatnak az a meglepő volta, amit egy norvég esélyengyenlőségi program miatt kényszerítettek ránk, nyilván kiszúrásból. Másnap az első óra Hammerson-féle fojtogatótorna volt; az ablakban a másodévesek hajigáltak dobócsillagokat az osztályfőnökükre, mert az megsértette az alapvető jogaikat. Velünk Schulze tiszthelyettes foglalkozott; „ez itt a szív, a kéz, és a fej iskolája" üvöltötte a robbanóanyagszertár előtt kivörösödve. „Mire innét kikerülnek, ha kikerülnek, akkor csinálnak tobozból lőportornyot, amikor csak akarnak, mert ki lesznek képezve, nekem elhihetik, sérült szárnyú katicabogárkák! Büszkék lesznek majd rá, hogy büszkék valamire! Itt mindenki a saját tempójában halad, kicsiny férgek, nyálkás földigiliszták! A felfedezés öröme, a gondolat, érzés, akarat összekötése vár minden alamuszi kis résztvevőre. Zeneharcászati és gyilkolásművészeti oktatással nyitjuk fel tehetségük tárnáit, apró senkiháziak! Az epocha azt jelenti, hogy egy-egy témát hosszan körüljárunk, amíg bele nem gebednek, Papír Deszantosok! Minden egyes rohadt napon felolvasunk majd a szent ezredesek életéből, hogy példaképeket állítsunk a nyamvadt, szeplős pofájuk elé! Aztán vadállatmesékkel világítunk rá a moralitásra, bűzlő naplopók! A tus, az ecset és az agyagozókorong lesznek gyilkos fegyvereik. Megta-

nulnak bozótvágó késsel szemöldököt ritkítani, baltával szonettkoszorút írni, festőállvánnyal halat fogni az esőerdőben! Gyöngyöt fognak fűzni az ellenség idegszálaira! Itt nem kérdezni kell, hanem csinálni a szitanyomatot, ha én azt mondom, mert ott leszek a tarkójuk mögött két centivel egész életükben, legyenek bár díszlettervezők Lyonban, mozgásművészek New Yorkban vagy tökéletes katonák a Légióban! Meg fogják nekem köszönni, hogy forró vasalót tartottam a homlokukon! A becsület, a jószívűség, az egyenesség és az egy életre magukkal vitt gyomorgörcs kialakulása kicsiny testükben: ez a célunk! Érdemjegy helyett rajzzal és versikékkel értékeljük szánalmas kis vergődésüket a vizesárokban. Kíváncsiságra nevelés a jelszavunk, törpék! A hazának és Rudolf Steiner szellemének nevelünk itt hű alattvalókat! Majd itt megtanulják, hogy a szögesdróttal való játék mennyivel fontosabb az egészséges fejlődésükhöz, mint tankönyvekből biflázni a soha nem használt adatokat, kismocskok, kukitlan, sunyi hangyászsünök! Buzirambók!"

Sok minden történt azon a héten; történik bennünk azóta is, nem akar véget érni, guggoltat a múltunk mintegy. Megtanultunk rutinműtéteket végrehajtani egymáson bicska és hurkapálca segítségével zárótűz idején; a laboratóriumban elkészíthettük az első atombombánkat krumplihéjból; megismertük a polgári lakosság vegzálását népi hangszerekkel; saját kezűleg építettünk kettős határzárat a főépület köré; eljátszottuk az inkvizíciós perek korszakát; ismeretlen katonák sírjait formáztuk meg disznózsírból; elindult a pantomimjudo oktatása; délutánonként ógörög sánctisztítással bajlódtunk, aztán kelta háborús indulókat vertek belénk vastüskés botokkal; ébresztő előtt minden éjjel dupla mateksalsa óra volt izzó parázson. A szabadkézi rajzot a salakon tartották; hátrakötött kézzel kellett híres csatajeleneteket rajzolnunk orrvérzésig. Aki ezt nem bírta, választhatta az égő benzines pilates-jógát, vagy a biodinamikus szimatszatyor-ragasztást forró kátrányon, de ezeket az aknamezőn virító díszparlagfű gyomlálásával ki lehet váltani. Amit soha, senki nem hagyott volna ki, az a „Célbalövés hagyományos oktatásban részesülő diákokra" nevű foglalkozás volt, éles lőszerrel.

„Növendék, hozzám, lelépni, pihenj, vigyázz, újonc, balra át, felülni, visszakozz, jobbra át, hátraarc, oszolj, szív, sűrít, leülni, felállni, ül, fekszik, hozzám!" – hallottam a relaxációs szoba ajtaja mögül. Volt a vezényszavaknak valami borzongatóan rideg barbársága. „Vögöhözö!" – visította Schulze, ami annyit tett: a varrógépekhez, disznók! És pár másodpercen belül ott kellett lennünk lila tüllegyenruhában, ha esett, ha fújt. Ha nem ment, még egyszer, ha kellett, tízszer, hússzor megismételtette. Ha sikerült, akkor még egyszer, a hecc kedvéért! „Habemüvütohözösó": halottbegyűjtő művészi tornához sorakozó! Czakó Pali a premontreiek fociakadémiájáról jött át, Tóth Tibor a ciszterciták kézilabdaiskolájából; mindketten fojtott lázadások fáklyáit hordozták köztünk a harcmező halottjainak művészi begyűjtése ellen, férfiasabb játékokra vágytak, de Schulze bikacsökkel érvelt, ritka volt az ellenvetés. Talán csak Medve engedett meg magának egy kvantumméretű fintort.

A behódolás és a zendülés eldöntetlen keringője folytatódott. Több botrány is pettyezte azt az őszt, művérem elfogyásának és Merényiék csúfos bukásának őszét. Orbán Elemér ügye, mikor szabálytalanul tisztelgett a papírsárkányfestő óra végén; Eynatten dührohama, mikor belga csoki helyett

svájcit kaptunk egy októberi menetgyakorlaton; Öttevényi kirúgása, mert beárulta Merényiéket, akik kiették a mazsolát a kuglófjából, aztán odakötözték őt egy ütegágyúhoz, és meggyújtották. Nem csoda, hogy kirúgták; nem illik árulkodni, ezt megtanultuk.

Én tisztán emlékszem, hogy a művér kifogyása a matyó harcitanga-hímzés előtti órán fogyott ki; nem értem, hogy Medve miért hangsúlyozza, hogy a bocskaisbikini-varráskor még bőven volt sárgám. Ez teljesen félreviszi a múltidézés döcögő szerelvényét, egy fölöslegesen és rossz irányba kanyargó vágányra. Azon a nyáron történt, hogy otthon kétszer is bezártak a jachtba. A múlt önkényes szeszéllyel megőrzött darabkái közül mi a lényeges? Ki dönti ezt el? A gáztámadás-illatú piskóta készítés-óra alatt, ahogy kinéztem az ablakon, azon morfondíroztam, hogy mi lesz, ha egyszer eltűnik az Alpokalja, mint azok az ártatlan, hirosimai bombarobbanás alakú felhők ott a Bükkfürdő feletti ENSZ-kék égboltról, s vele együtt mi is? Az ablakon az esőcseppeket a nem létező Isten könnyeinek láttam; így pattantak el valami titkos kötelék pántjai köztem és a valóság között. A fiúk olyanok, mint apáik; ezt hívjuk mindközönségesen emberi történelemnek – gondoltam még, de abba kellett hagynom az ábrándozást, mert szünet következett, és fel kellett készülnöm az „Élénk fantáziával megkötött, igazságtalan béketárgyalás ismeretek" órára, amit a bordásfalakon végeztünk, fejen állva. Egészen biztos vagyok benne, hogy ekkor osztották ki a kötelező füves cigarettákat először, amiket titokban kellett elszívni a nagyszünetben az árnyékszéken. Sokaknak kaparta a torkát, de szólni persze senki nem mert. Máig nem értem Medvét, és már meg sem kérdezhetem tőle. Szeredy Dani hozzám

fordult a zártkert végében, és azt kérdezte ez az elefes, mintha csak a gondolataimban lapozgatna: édes Bébé, emlékszel, azon a csütörtökön, tudod, amikor Martens bakancsot kaptunk reggelire, hogy később kiürült a műhasnyálmirigy tégelyed? Nyazsgem – sziszegtem.

ÖRKÉNY ISTVÁN*

LEGÚJABB EGYPERCESEI

Tüdő alakú tortával köszöntötte a két szülinapos főorvost a nagykanizsai Dorottya Kórház Tüdőgondozójának kollektívája.
(Zalai Hírlap)

---

* Sprinter. A próza Pilinszkyje. SMS-terjedelemben alkotó regényíró. Tolsztoj tájleírásai Morse-szikárságúra olvadnak nála. A XX. század nem egy habos torta! Egypercesei után már nem lehet ugyanúgy apróhirdetést, gyászhírt, időjárásjelentést, sporthíreket olvasni.

SEMMI SEM VÉSZ KÁRBA

Volt egyszer egy regényötlet. Satnya volt, kiszámítható, koppintott, múlt századi, szürke. Soha nem lett belőle regény. Mégis többre vágyott annál, mint hogy csak egy lomtárba helyezett Word dokumentum legyen, amíg világ a világ. Valahogy más volt, mint a többi elvetélt regényterv, ezt biztosan érezte. (Mindenki más, mint a többi! Nincs két egyforma ötlet.) Sok mindennel próbálkozott. Kisregény, elbeszélés, novella vagy legalább egy malac locsolóvers végi rím szeretett volna lenni. Nem jött össze. Már-már ott tartott, hogy reklámszlogennek áll. Végül egyperceskként találta meg számítását...

AZ ÉLET SZÉP

– Apa, játszhatunk Dunába lövöldözőst?
– Igen, de halkan, mert anya alszik, éjszakás volt.

PISTA BÁCSI

1% foszfor
2% kalcium
3% nitrogén
10% hidrogén
18% szén
65% oxigén
és 1 huncut mosoly.

KIÁLTOZÁS

Én csak egy eltitkolt coitus vagyok. Rólam senki nem beszél. Pedig mindenki tud rólam, mégis hallgatnak. Igen, Ön is! Meg Ön is! Elég volt!

APRÓHIRDETÉS

Elviselhetetlen, bogaras öregúr keresi megbízhatóan szájszagú, mérhetetlenül zsugori, szünet nélkül kellemetlen hárpiáját. „Az akadály nem akadály" jeligére.

MINDENNEK ÁRA VAN

Korpácsi Géza Cegléden élő, nyugalmazott villamosmérnök hosszú kísérletezés, sok-sok újrakezdés, kiábrándulás, majd ismételt nekibuzdulás után tegnap délután 3 óra 42 perckor

végre megtanult repülni. Ma reggelre azonban, az első könnyed, hajnali sétarepülés befejeztével kiderült, hogy mindeközben: elfelejtett járni.

NÉZŐKRITIKA

Marjányi Aladár termékmanager ma az első felvonás alatt kicsit összeszedetlen volt, nem figyelt, gondolatai el-elkalandoztak, a spontán kitörő nyíltszíni tapsokat többször lekéste. A szünet után úgy-ahogy összeszedte magát, többször is ő nevetett fel először, de nem zavaróan. A megható részeknél nagyon hitelesen lábadtak könnybe a szemei, pedig az egyik üvegből van. Katarzisa meggyőző volt, a ruhatárba nem sietett, összességében hozta a tőle megszokott, „átlagnál kicsit jobb" közönségtől elvárhatót.

NAPI RUTIN

A forint ma reggel rosszul indított, vegyesen mozgott, az ágyból is alig tudott kikászálódni. Az első kávéig és a nyitó jegyzésig meg se szólalt, aztán kicsit erősödött, 321 frankon forgott, majd nagyot emelkedett, legalábbis a szomszédban lakó lejhez képest. Később elment a kisboltba, közben aggodalomra okot adó makroadatok láttak napvilágot az Uzsoki Utcai Kórház szülészetén. A nap során a periféria piacai sokat estek, a bányapapírok is bezavartak, 410 forint felett is járt a kurzus, aztán a Híradó előtt még a 345-ös euróárfolyam alá is benézett. A HUF lecsót vacsorázott, sört ivott hozzá. „Ma sem döntöttük be a

Wall Streetet" – mondta keserédesen fillérbabájának a fogmosás után, aztán aludni tért.

APRÓHIRDETÉS

Laktózérzékenységemet gluténallergiára cserélném.

LONDONBA KÖLTÖZNEK (MTI)

A Humburnyák Károly sugárút 43/b. számú társasház Londonba költözik. A lakók minősített többsége döntött így a legutóbbi közgyűlésen. A házat téglákra bontották, feladták poggyászként, és nagy reményekkel telve elindultak a King's Cross felé mindannyian. Nincs visszaút. Már Frankfurtnál járnak.

APRÓHIRDETÉS

Hazafias intimtornát adok, veszek.

PAPRICA CENTER

Magyar étterem nyílik Budapesten. Nagy az izgalom a sokat látott, viharvert városban. Az új helyen, a „Paprica Center"-ben olyan egzotikus ételek várnak a hagyományosan gyroson, hamburgeren, kebabon és pizzán élő budapestiekre,

mint az erdélyi lucskos káposzta, a sertéstokány, vagy a jövő hot dogja: a kakasherepörkölt. Igazi újdonságnak ígérkezik a kocsonya is, és a felfedező típusoknak szép kihívás leend a nagy visszatérő: a pacal.

ÖNGYILKOS MÉRNÖKÖK

Tizenhárom Toyota-mérnök vetett véget életének a cég tokiói gyárának harakiriszobájában mára virradóra, mert megtudták, hogy kiégett a pótféklámpa Herkó Jánosné viszonteladó Corollájában Újpesten, október 4-én. „Annak nem szabadna kiégnie, soha nem szabadna kiégnie" – írták búcsúlevelükben a mérnökök. A Felkelő Nap országában az eset miatt lemondott a kormány, levonták a lobogót, és hároméves gyászt rendeltek el.

A PÁPA ELVESZÍTETTE A HITÉT

A Vatikán egyelőre teljes hírzárlatot rendelt el. Az eset váratlanul történt. Második Pál Péter János Ferenc Benedek éppen David Copperfieldet avatta szentté a Szent Péter téri Úrangyala-imádságon, még elkezdte a keresztvetést a szokásos módon, de félúton valami eltört benne, és a mozdulatsort már soha többé nem fejezte be. Lassan, de egyértelmű mozdulattal az égre emelte középső ujját, és elhajította a pásztorbotot. Végül a Szentatya „hahaha, hiszem, ha látom, hahaha" kiáltásokkal – mint egy gátfutó – messze szökdécselt a megrökönyödött hívek közt.

APRÓHIRDETÉS

Kis ország keresi nagy diktátorát.

ŐFELSÉGE IVÁNKÁN

Az angol királynő megérkezett Borsodivánkára a Kolompár családhoz. A gyerekek (Marcello, Pisti, Claudia, Johnika, Ballantine és a legkisebb, Jerry) hetek óta csak erre készültek, rajzoltak, angoloztak. Erzsébet az M3-as autópályáról a 128-as kilométerkőnél letérve a kora esti órákban ért Kolompárékhoz férjével, Fülöp herceggel. A család szerencsésnek mondhatja magát, mert hónap eleje lévén volt még tojásuk, így nagyon ízletes bundás kenyérrel kínálhatták meg II. Erzsébetet, Isten kegyelméből Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának, más birodalmainak és területeinek királynőjét, a Nemzetközösség fejét, a hit védelmezőjét. Az ízletes uzsonnához a családfő, Kolompár Ignác („Igi") saját ribizliborát kínálta, jó szívvel, barátsággal. Miután a megtisztelt család megmutatta az EU-s program segítségével megvásárolt két kis malacát a kert végében, visszatértek a házba, és a *Barátok közt* után még activityztek is egy nagyot Elizabeth Alexandra Mary Windsorral és a néha kissé furcsán viselkedő párjával. Később még az áldott emlékű Elemér nagyapa citerája is lekerült a szekrény tetejéről, és hajnal felé már a magas szintű látogatók együtt dalolták a családdal, hogy „irigyelik a cigányok, mer' én zsigulival járok". Reggel sajnos már tovább is utaztak a rangos vendégek. Röviden neszkávéztak vendéglátóikkal a konyhában, aztán

búcsúzkodni kezdtek. „Jövőre ismét ellátogatunk, nagyon jól éreztük magunkat" – mondta a királynő a kapuban a sajtónak, majd előkereste az udvaron kóválygó Fülöp edinburghi herceget, és távoztak.

BARTÁÉK RENDEZIK AZ OLIMPIÁT

A kaposvári Barta család rendezheti a 2024-es Nyári Olimpiai Játékokat. Az esemény kabalaállatának 13 és fél éves tacskójukat, Kárlót választották. A vizes számok (a reggeli készülődés után) a fürdőszobában kerülnek megrendezésre, a többi sportág a nappalin osztozkodhat.

TÖMEGVEREKEDÉS A GÉNMÓDOSÍTOTT ZÖLDSÉG-GYÜMÖLCS TERMELŐ VÁLLALATNÁL

Eperrel támadt kollégájára H. János 44 éves targoncás. V. Imre először petrezselyemmel védekezett, majd ribizliszemekkel dobálta meg támadóját. A részleg dolgozói békítő szándékkal közeledtek a nézeteltérésbe keveredett kollégákhoz, aztán megmagyarázhatatlan okokból az egresraktárt megnyitva szörnyű tömegjelenetek kezdődtek. A sérültek száma jelentős.

GAZDIT KÍNZOTT, ELCSÍPTÉK

Gazdit kínzó kutyát kaptak el Pestszentlőrincen. A cinikus retriever arra kényszerítette gazdáját, hogy naponta hatszor esőben, szélben és sárban a koszos utcákon sétáltassa, drága táppal etesse, labdáját a legmesszibb, legszúrósabb bokrok alól is előszedje. Az áldozat jobban van, aranyhalat szeretne.

MEGSZÖKÖTT A CIRKUSZBÓL

Megszökött a világhírű cirkuszi dinasztia legfiatalabb tagja, Richter Eddie. Egy kis somogyi faluban szerette volna leélni az életét postásként, ez volt az álma. Mikor elkapták s visszavitték, ezt hüppögte a tűzzsonglőrök, tigrisszelídítők, kardnyelők gyűrűjében: „Csak egy kis színt akartam vinni az életembe..."

EMLÉKTÁBLA

Itt élt, főzött, mosott, vasalt s járt dolgozni Csepelre Vízkeleti Jenőné, született Magyar Margit. Szegény Manci, nem volt jó természet.

AZ EL NEM FOGADOTT SZAKMAI ÖNÉLETRAJZOK KÜLÖNDÍJASA

„Kovács József vagyok. Szeretem a csípőset."

JULIKA, ATOMHATALOM

Atombombához jutott özvegy Kipcsik Jánosné (93).

VÉGRE

E hónap első szombatján, hajnalban, eltűnt foltos cicánk, Mirci. Végre!

SZABADSÁG

A 7-es busz Kelenföldtől a Bosnyák térig közlekedő 264876 számú, Keleti pályaudvar felé tartó járata ma reggel váratlanul balra fordult a Blaha Lujza térnél, és a körúton végigrobogva, a Margit hídon átszáguldva a budai hegyekbe távozott. Azóta nincs hír róla.

ÚJABB TÁMADÁS A DZSUNGELBEN

Három oroszlán támadt egy ártatlan antilopra Kenya nyugati részén. A héten ez már a harmadik eset.

APRÓHIRDETÉS

Ritkán használt örmény nyelvtudásomtól szabadulnék. Kérem, hívjon!

VAKBELET GYŰJTÖTT, ELKAPTÁK

Dr. Vécsői Ákos sebészprofesszor gyanútlan nőket és férfiakat csalt Budapest Haris köz 12/b számú ingatlanjába, ahol elkábította őket, majd kivette a vakbelüket. A bírósági eljárás során többször kifejtette, hogy kora ifjúsága óta nem ért egyet az anatómia e bizarr tréfájával, az emberi test eme teljesen fölösleges zsákutcájával. Végül bevallotta, hogy az orvosi hivatást is csak azért választotta, hogy legalább egy „icike-picikét" javítson e tarthatatlan helyzeten. Persze tisztában van vele, mondta még az utolsó szó jogán, hogy egy fecske nem csinál nyarat.

FÉLREÉRTÉS

– Jó napot kívánok!
– Szép jó napot!
– Egy caffè lattét, két rigójancsit, egy csokis brownie-t és három somlói galuskát szeretnék kérni.

– Elnézést, de ez itt egy koncentrációs tábor. Én vagyok az őr, Ön pedig az egyik rab.

– Hogy érti ezt?

– Úgy, hogy Ön nemsokára eltűnik hirtelen, mint erdőben a vadnyom, ha szabad így fogalmaznom. Vagyis nyom nélkül megsemmisítjük.

– Akkor talán én érthettem félre valamit.

– Az ilyesmi előfordul...

– Elnézést kérek, nagyon röstellem!

– Ugyan, nem tesz semmit!

KERTÉSZ IMRE*

GÓLTALANSÁG

Kis hely, nagy játék
(ál-Pataky Attila)

* Hazájában Imre Kertész, külföldön Kertész Imre, magyar író. Azt, hogy megkapta a stockholmi Prima Primissimát, nemcsak ő, de néhány honfitársa (honfitársunk) is nehezen dolgozta fel. Mindenesetre hálásak lehetünk a Nobel-bizottságnak azért, hogy felhívta figyelmünket erre az igazán remek írónkra. A díjig ugyanis itthon csakis Spiró György ismerte. A nemzetközi csinnadratta után azonban fellendült a hazai érdeklődés is: Kertész Ákos könyveit vitték, mint a cukrot, Bálint Gazda: A dughagyma teleltetése című hiánypótló munkája is meglódult a sikerlistán, Koncz Zsuzsa: Kertész leszek című dala folyt a rádióból, és soha ennyi kantáros Kertész-nadrágot nem vettek. Ajvé! Illetve, hoppá!

Délelőtt elhoztuk apámmal, végül is, a rajztáblámat a „sima gimnáziumból", mely eddig, ha menedékem nem is, de kiszámítható állomáshelyem, ha szabad így mondanom, persze, volt. Az osztályfőnököm nem sokat akadékoskodott, hogy úgy mondjam, könnyű szívvel, úgy láttam, engedett, láttam be csakugyan, el, az új iskolába, természetesen. „Még jobb is lesz neked ott, majd meglátod, Gyurka" – mondta. A felnőttek egyébként is, voltam kénytelen megállapítani, magától értetődőn kezelték az életemnek eme, mondjuk ki, számomra legalábbis, valljuk be, váratlan fordulatát, valóban. Úgy vettem észre, egész mással vannak elfoglalva szüleim is, barátaik is: autókról, házakról, ruhákról cseréltek legnagyobb szeretettel és élvezettel, állapíthattam meg, elég unalmas eszméket, általában. „Francia autót ne vegyél", „őrült drága a libamáj idén", „egy horror a parkolás a belvárosban", „a Toyota megbízható, ez nem fog téged otthagyni" és hasonló problémákkal küzdenek egész nap, úgyszólván. Hol kisebb bútorokra, hol nagyobb lakásokra vágyásuknak adtak émelyítően fontoskodó hangot. „Az a komód csak a helyet foglalja" – sírdogált mostohaanyám is gyakorta. A létezés alapkérdései helyett a fizetésük, állapíthattam meg,

várható emelkedése vagy az adók csökkenése foglalta legtöbbször le, tulajdonképpen, gondolataikat. Ezenkívül volt egyfajta tevékenységük, amit rendre azzal fejeztek be, hogy „na, ne politizáljunk már, gyerekek, vegyetek még a sütiből", aztán sértődötten elhallgattak, jobban mondva, sziszegve tekintgettek egymásra onnantól kezdve. Ez volt a „közügyekről való párbeszéd", természetesen. Furcsa volt számomra az is, hogy például nem igazán törődtek a tavalyi nyaralás mézédes, számomra legalábbis, emlékével, inkább az ideit szervezgették láthatóan gondterhelt buzgalommal, mintha az életük múlna ezen, legalábbis.

Megállapíthattam tehát, hogy az Akadémiára kerülésemet a rokonok és a barátok teljes közönye kísérte, mondhatom, végig. Mintha nem is tűnt volna fel senkinek, ami velem történik. Senki nem szólt, senki nem tett ellenvetést, hogy ez talán, kockáztassuk meg, „valami szörnyű félreértés" is lehet akár, tulajdonképpen. Senki nem vetette fel, hogy mondjuk, esetleg, összekeverték a felmérő lapokat, mert hisz, lássuk be, semmi jel nem mutatott arra, hogy nekem egy ilyen bentlakásos fociakadémián lenne a helyem. Pláne a Prohászka Ottokárról elnevezett elit sulira nem gondolhatott velem kapcsolatban senki, őszinte szívvel, nyugodt lelkiismerettel, ez belátható, végképp. Az tény, hogy izomzatom, tagadhatatlanul, ígéretes fejlődés előtt is állhatott volna, mint szunnyadó, alattomos macska, amiről közmondásosan nem sejtjük még, mekkorát fog ugrani, úgy lapult vádlim a sípcsontom takarásában, természetesen.

A búcsúestén sokan megjelentek nálunk. Sanyi bácsi egy nemzetközi karrier lehetőségével kecsegtette szegény apámat, „nem lehet azt tudni, Robikám", mondotta, „ki tudja,

miből lesz a cserebogár", „járják a világot ezek a barszások, és viszik el a jobbakat". Lajos bácsi, mostohaanyám nagybátyja a „hazai fotball kilátástalan helyzetén" kesergett, „inkább tanuljon nyelvet ez a gyerek: kínait, lehetőleg egy orosztól", mondta a sarokban, egy fotelben ülve, természetesen hasztalan. Aztán elbúcsúztunk végül, és ámbár, aztán én aludni tértem, úgy rémlik.

Másnap egy nulla kilométeres Mercedes minibusz jött értünk, és az Akadémiára szállított, persze. Már messziről feltűnt a Lajos bácsi által csak „üzbég ravatalozóként" emlegetett Stadion, ami, sejtettem meg rögtön, oly sok kínunk helyszíne lett később. A Bakony mélyén rejtőzött „ez a kis ékszerdoboz", ahogy már otthon is majdnem mindenki emlegette, vagy, ahogy Lajos bácsi mondta különcködőn és eredetien, persze: „a fotballjanicsárok mecsetje az ottan".

Miután leszálltunk a kisbuszról, frissen rakott díszköveken várakoztunk sokáig, tétován. A friss, kristálytiszta levegőn már most eszembe jutott az otthoni élet, s csendben kínozni kezdett hiánya, pontosabban fúrni kezdte szívemet a honvágy gilisztája, csakugyan. Milyen jó is volt, és mennyire hiányzott most az, amikor „csak úgy" kuksoltam poros szobámban, míg kint ragyogott a Nap, és kirándulni hívogattak a budai hegyek, de én csak olvasgattam kényelmes ágyamban valami nagyon erőszakos, habár bugyuta, jóllehet mégoly nyomasztó képregényt, de még az is jó volt, vélekedtem most. Itt, mint később megtudtam, csak titkos művelődés volt lehetséges, a szépirodalmi könyvek becsempészése a takaró alá, zseblámpával, komoly büntetés veszélyét rejtette magában, mégis szinte mindenki csinálta egy idő után. Német barokk költők arcképes matricáit cserélgették azok, akik már régebben itt voltak, és általánosnak volt mondható az illegális hexameterezés is, alapjában véve. Az edzéstől úgy óvta magát az emberi szellem, hogy az otthoni könyvtárszobák édes, papírlapillatú magánya felé repült a képzelet szárnyán. Az éji homályban lehetett aztán kis bábszínházat is készíteni stoplikból, titkos kabaréelőadásokat rendezni, edzőparódiákat előadni, énekelni, táncolni.

Álltunk hát a díszkövön, és elnéztük a márványszobrot, mely Puskás Öcsi bácsi csukafejesét ábrázolta '81-ből, aztán, végtére is, betereltek bennünket a gyémántkapun a kollégium japán cseresznyefából kialakított aulájába. Az aulák örök, vészjósló hangulatát nem enyhítették a Ferrari-bőrrel bevont kanapék és székek sem. Az Akadémia, persze, apránként, kis adagokban, nem egyszerre zúdul lakójára. Az önként jelentkező öregasszonyokat, kisgyerekes anyákat még az udvarról hazaküldték, ők, úgy látszik, nem részesülhetnek a „labdarúgás szentségében". Először is korcsoportok szerint különválasztottak bennünket, majd tovább válogattak köztünk a papírjainkon szereplő adatok alapján. Gyorsaság, labdakezelés, játékintelligencia szerint osztottak be különböző csoportokba, figyeltem meg. Ezután a fodrászok termébe vittek minket. A frizura itt nagyon fontos, állapítottam meg már az elején. Hosszan állítgatták, zselézték hajunkat, végeredményben. A jobbakat már itt kiemelték közülünk, és továbbvitték a Bayern München iskolájába, igazolva Sanyi bácsi szavait, tulajdonképpen.

A drótkerítésen túl női kézilabdaakadémia látszott, az átjárás, persze, tilos volt. Megérkezésünkkor két gyönyörű kamaszlány gyakorolta a hétméteres büntetődobást egymá-

son, nem lehetett, akárhogy is próbáltuk, nem nézni ezt az égi tüneményt, természetesen.

Az első nap kapufaszenteléssel kezdődött. Szépen beszélt a csapatpap, végül is. „Suhogós melegítőben" egy kisebb csoport gimnasztikázott a távolban, ők voltak, mint megtudtam, a „Nájki szerzetesek". Ezután egy józannak nehezen nevezhető pályaedző, ha mondhatom így, karmai közé kerültünk, majd a szadista masszőr hóhéri mosolya várt ránk. Az erőnléti edzés után helikopterek jöttek értünk, hogy beérjünk az első órára a közeli iskolába. Míg repültünk, három Mars csokit tartoztunk villámgyorsan elfogyasztani. Útközben páran azt rebesgették, hogy máshol nyílt akadémiák is vannak. Ezt nehéz volt elképzelni, de teljesen kizárni, persze, nem lehetett, lényegében. Az iskola alkalmazkodott hozzánk, így a tanórák a „mély szakmaiság" mellett, természetesen, szintén a foci bűvkörében zajlottak. Nyelvtanórán edzői káromkodásokat elemeztünk, aztán már első nap házi dolgozatot kellett írnunk *Mészöly Kálmán és a magyar nyelv* címmel, majd Lipcsei Péter szókincsének tanulmányozására szánták a tanév maradék részét, asszem, mindenféleképpen. Az iskola után újabb edzés következett, aztán a betlehemes játék szereposztását tartották meg. Józsefet egy zömök, lassú pillantású alföldi fiú, Szűz Máriát egy riadt tekintetű szerb cserediák kapta, én pedig a szerecsen királyt játszottam volna, aki focilabdát ajándékoz az Úrnak.

Az étkeztetésre nem lehetett panaszunk. A pálya szélén a nap huszonnégy órájában francia szakácsok sütöttek kobei marhákat nyárson, a kispadon kézműves sajtokat lehetett kóstolni, az öltözőben boldog csirkék húsa várt, elégedett

petrezselyembe forgatott, kiegyensúlyozott krumplival, valójában.

Az akadémia katonai bázis jellegét a mindenüvé kifüggesztett hangszórókból harsogó olasz, német és angol csapatindulók nem csökkentették, miközben perverz spanyol játékosmegfigyelő bácsik szemét éreztük tarkónkon, lényegében minden pillanatban.

Az idősebb fiúk nyomasztó jelenlétének tudatától az első perctől nehezen, ha egyáltalán, szabadultam, valójában, meg. Ezek a fiúk már az első este gálameccset adtak a szponzoroknak. Temetkezési vállalkozóktól szennyvízgazdálkodókig sok-sok üzletember szotyolázott a lelátón. „Nézd, most dőlnek el a nagy dolgok" – mondta az egyik U17-es fiú, aki egyébként is sokszor segített eligazodni később is nekem.

Edzőnk legfőbb vezényszava a „Langsam spazieren, nix ugribugri" volt! Különlegesen motiváló módszer volt, hogy itt a sérültek nem üldögélhettek a pálya szélén láblógatva, hanem a sérülés, bizony, egy nehezített edzésprogramot vont magával. Így, csakugyan, kevés volt a szimuláns, megkockáztatom, hogy nulla százalék, akár. Sajátos volt még az is, hogy a cseleket, a hazafias nevelés jelszavával, néptáncmozdulatokkal keverten dolgozták ki számunkra. Így volt csángó esernyős csel, mezőségi felszabadító rúgás vagy épp kalotaszegi becsúszó szerelés, például. Az is egyedinek számított, hogy a mezünk alá bekecset volt kötelező vennünk, hagyománytiszteletből. Meg kellett tanulnunk nemzeti módon bedobni vagy épp büszke magyarsággal szögletet rúgni. E módszer miatt formázták a bóják, melyek közt szlalomoznunk volt muszáj, a hét vezért, többek között, és ezért hordtunk sujtásos Adidast is.

Ha Akadémiára kerül az ember, találkozni fog aztán a Filozófussal, aki a „nem csak az életre készítünk itt fel" mottó jegyében örök sportigazságokat fogalmaz meg, tanít, nevel, s főképp idegesít bornírt elszántsággal, de tényleg. A mi Filozófusunk olyanokat mondott, hogy „a foci olyan, mint az élet, és ez fordítva is igaz"; vagy, hogy „a labda gömbölyű", „az éremnek két oldala van", „idegenben jó az x", „a hibákat ki kell javítani", „kapu előtt nem passzolgatunk", „a kihagyott helyzetek megbosszulják magukat", „az igazság mezejét a rosszul megítélt 11-esek pettyezik", „a meccs fejben dől el". Ezeket aztán bármilyen helyzetben alkalmazhattuk volna, lényegében, talán.

Az öt nap, amit ott töltöttem, sűrű eseményekkel telített volt, voltaképpen, csakugyan. Peregtek a sportkalandok, ugyancsak. Hol a kispasszos játékot gyakoroltuk a jeges szélben betongolyókat rugdosva egész éjjel, hol ébredés előtt futottunk le három Cooper-tesztet, aztán, mondjuk, a felsőbb évesek középcicáztak velünk, könyörtelenül, azt hiszem. Erőnlétem rohamosan javulni kezdett két nap után, komoly aggodalom fészkelte be magát lelkembe emiatt, jöttem rá, de a labdarúgáshoz való affinitásom, persze, leplezhetetlenül ugyanaz maradt, ha nem rosszabb, okvetlenül.

Akárhogy is, gyorsan kiderült, hogy nekem nem itt van a helyem, belátható, igazán, gyakorlatilag, könnyen. Az első hét végén minden teszten elbuktam, „minden labdát eltörtem", ahogy ott mondták, hivatalosan is megállapították, hogy „minimum két falábam van". Soha nem derült ki, hogy kivel cserélték össze a felmérőlapomat vagy mit néztek el a megfigyelők. Mindenesetre péntek este végül megérkeztek csalódott szüleim, és szótlan részvéttel kimenekítettek,

szerencsére. A hazaúton sok mindenről nem beszéltünk, nem esett szó a társadalomról, mely engedte, elnézte, hogy így elfocisodjon az ország. Egy tudás birtokába kerültem a szögletzászlók határolta téglalapon, amit aligha lehetett volna megosztani bárkivel is, ezért inkább hallgattam, természetesen. Tudtam, hogy most már, ezek szerint, bármikor akadémistásítható vagyok.

És mégis, még ott is volt boldogság! A szünetek boldogsága. A lábszárvédő lassú felkötözésének boldogsága. Még unatkozni is lehetett, az volt a legizgalmasabb. A megalkuvások lassú sasszéit néha fel lehetett függeszteni. Nem pokol volt ez, nagyon is valóságos, földi futkosások, nyújtások, labdakezelés-gyakorlások voltak ezek. Visszakerültem hát a világba, ahol nincs többé sprint és fülbehasító sípszó, de, jöttem rá azonnal, a nehézségeknek ezzel még korántsem volt vége, azonban, állapítottam meg önkéntelenül, magától értetődőn, utóvégre nem lehet mindenki „fotbalista", ez egészen nyilvánvaló, azt hiszem, természetesen, persze, naná.

ESTERHÁZY PÉTER*

NAGY ÁLMAGYAR PORNÓ-PARLAMENTARIZMUS

* A legszerethetőbb érthetetlen. Az Alanyban és Állítmányban gondolkodó filozófiai iskola megalapítója. A bonmot Puskás Öcsije. Nincs magyar szó, amit ne forgatott volna meg gourmet-mód finom and szeriőz tolla hegyén. Prózafordulatot hajtott végre vele irodalmunk. (Jelentsen is ez bármit.) Neki még a humorát is megbocsátották (majdnem) az Irodalomkritikai Puzsérróbertek. A szerzői jogok Youtube-ot megelőző újraértelmezője, miszerint az irodalmat szabad vadászterületnek nyilvánította, cakompakk és stande pityere. Szelleme és hajkoronája legendás. Szerette a focit, jó matekos volt. Nem ő a Dés László, az a szaxis!

Góbés oldalvágással mondhatnók: a fentieket a képzelet szülte, s az alantiakat es. (A realizmus korláti, a képzelet határi, a fantázia birodalma, na ja!) Anyánk ritkán nézett úgy ránk, mint egy dán vajreklám anyukája. Például most sem. *Ugyan ennek különösebb jelentősége nincsen, miután történetünk nem Skócia nyugati partján játszódik.* (Hanem? Hic et nunc?) Tépett álfölény, dús, beltéri, hamvas kézilány pergamenarcán súrlódó fénypászma, terrakotta homloka csillogván povedál, öntömjén és túlajnár. S ha majd nem jut eszembe semmi (ideális eset!), leírom, hogy makréla. Még egyszer, makréla, utószor, makkkrrrréllllla!

Finom (fini) szavak a próza késhegyén, jer, hű ebünk, magyar nyelv! Kocódik-e éltünk farvizén pilinckéző kánonjog? Habos durbharang kondul-e, s ő, mit ő, én (? ! % §) hosszan nézek, rezgetve lágy pillát, táncoltatván csalóka fényeket. (Líra.) Töppedő marokkolibrit muharzik-e az esperes úr Drávadán? Esetleg tán paszomántos ánizslagolás hintál hers gyümölcsöket, s a mindentudó elbeszélő kilovagol az Irodalom (Az Iri! Hihihi!) blazírt és fád, pimpf és porhanyós, hemzsegőn dönögő, szeriőz, de bávatag városából mélán? (Bocs!) *És megint elölről.* Mi zsong itt e bájzsírungban? Csak

nem százszor odakozmált forradalmink maradékát kotorgatjuk nemzetiszín láboskánk aljából furtonfurt már megén? *Mi a magyar most? Rút sybarita váz,* s rezge gazsula urhodás. S mi még? *A vonaton még nem volt semmi baj.* (Ez a mondat majd máshová kerül, drága Gizell'! Secko jedno, nota bene. Tréfa!) S szavaink csak fénylenek gyémántosan (mint Szaros Pista Jézus nevenapján!).

Tempelényi (kül. min.) forgatható (ki, be) világnézete ma délelőtt is, mint hanyagul megkötött nyakkendő, amit *csak úgy* felkap a szél egy tetszőleges autópálya-átadáson, rakoncátlan röpköde a déli–délkeleti szélben, midőn belépett az Országnak Házába. Messze volt már a reggeli mufurc durc a szolgálati Ódi kulcsa mián. Nem vala meg. Szőrén-szálán bujdosott, mint egy (azaz 1 db) Rákóczi, aztán meglett a másik zakózseb Rodostójában. (Harmadikos tananyag!) A részleteiben alapvetően neogótikus stílusú, neobarokk tömeghatású épületben az újszülött magyar demokrácia inkubálódott szederjes testecskéjével; az európai horizontú, nagy, magyar, álszent, liberális apuka hajolt idegesen (nörvóz!) a hamis pátoszú, hipokrita, áporodott, nemzetieschkedő anyuka fölé: tttttőlem van? – kérdé ingatag. (Hazám!) Tempelényi *erre* baszott (kurzív tőlem). *Pisztolya* felporzván ő az ellenzék (igen, akkor még volt ily alakulat! egy(e)let? tömörülés?) széppreményű, bár a pártaszkétizmus apácaruhájában vesztegló, de rengetegmellű alelnökével zsírozott le (kontraktált) találkát: *míg tart a plenáris, szóba jöhet anál is,* ahogy a költő mondja, jeligére, sérelmére: bingó és dzsekpot! A haj kávébarnája, a nyelv aszaltszilvája, a bimbók kupleráj bordója, a nyakszirt szőrpihéinek blonde-ja, a fanszőr rozsdája, a szeméremajkak

pispeklilája: *erkölcsöm könnyű pille / fújjon rám, minisztere'*! Alelnöknő harmatos ölén fürkész, hajnali vadász, a klitorisz Cinege elvtársa, géppisztollyal cserkel, Tempelényi Ignác. Történelmi falak, ha mesélni. Mily sokszor csellózták itt el oly (ily) kreatív' az időt, sűrű testnedv vájta széles patakok medrének árterében, honleányok, honlegények; s a nemzet gerince nápolyiként töre, porla szét. Miniszter per definitionem van egypúpú, kétpúpú, kivéve a gyevi bírót, harci kutya, a tököm!

Egy mondatban legyen népalany, nemzetállítmány, Jóisten, focilabda, „mindétig", „az időtt", „mondhatnók", „pincnök", csipetnyi Ottlik, optimális bináris keresőfák, Gödel, kávéskanál Janis Joplin, édesapám, többi mondatrész. Legyen eleje, közepe, közepe eleje, eleje közepe, vége eleje, vége közepe eleje, eleje vége közepe eleje. Valahogy így. Kicsit nem figyelek oda, s cselekményt szövök (gombolyíííítok), szoktam volt lett lesz légyen mondhatni vala egykoron. Igék, főnevek, naplopók and burzsuák! (Humor!) Stílusok cemendéje, én. (Én, én, én.) Mindenről beszélünk, s „semmit se nem" mondunk. S mi volna az a semmi, ami minden? Válasz nincs. Akkor mostantól ez a nincs van. Nem semmi! („Szmájli!") Amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell. Ha én beszélek, mindenki kussoljon! Wittgenstein penig evés közben nem beszél. A fragmentumok részeinek egészének egy kicsény darabja több, mint az egész részeinek elenyésző felének negyede. A mai ember az élet ajándékainak csomagolásával játszna csupán, s nem az ajándékokkal, mintha. (Hm!) A nyelv bűvészcilinderéből messzire szaladó nyulak, szavacskáim! (Hüpphüpp.) Az irodalmi irodalom irodalmi irodalmi irodalom, ezért az ipafai fapipa... S ha megdobnak

a *maszturbatív lexikonirodalom* kövével, dobd vissza a *már mindent megírtak* kenyerét! Vállalom vállalhatatlan vicceim, Teréz! Ami nem szent, az nekem szent. (!) Gráfok és grófok, pályám emlékezete. (Trufa!)

Visszatérve hőseinkhez... (Vessük cizelláltan verzátus tekintetünket, satöbbi.) Tempelényi (Közép-Pannon Echte Matzschó) házassága a hajdani heves, nomenklaturikus szerelem lobogó tábortüzének (Guantanamera!) hamvába holt: lélektani érv a bőszítő hiánycélok árnyékában lezavart kóbor kufirc mellett! No és a kanti etika? No, bezzeg! (Bazmeg!) A Haza megint egyszer megtalálni látszott a szarva közt a féldiktatúrát. Megélhetési kurucok ustoroztak marketinglabancokat életvitelszerűn, de mit számít ez, midőn fényesen ragyog fel a különterem dímatlan tölgyfa asztalán a szerelem horogkeresztje (kalapácssarlója), a szív alakú mintázat Tempelényi költségtérített selyemalsóján, míg a parlamenti patkóban főnek az újabb ordas eszmék, a pazar váratlanságok tiport országútja mellett hasadt elmékből szivárgnak torz eszmék gyantái. Ha ki kicsit is ösméri a történelmet, nem lehet híve az Kossuthnak, de hozzá csatlakozni sem lehet rest bármikor, bárminő környülállások közt üzeni azt, hogy el kell menni (rossz az, ki rosszra gondol, mutatis mutandis, ecce homo!) Mit érdekelte ez most e két felajzott corpust, eme felhevült nagykoalíciós embergombócot: *Tatarozzon, kis lovag, tatarozzon telibe* – lihegte az alelnöknő, Sarolta, kéjesen; felszabadított, fejéről a talpára fordított szűzkurva. Orbitál ivar asszeszoárt alított a jobber Madonna, s megkapta loncsosan, bírhatva vagyon petefészkig és tovább, le a Vaskapuig... Tempelényi nem volt rest. Oh, KISZ-táborok éjeinek vörös tigrise, szikrázó, bolgár, nyestízű gumióvszerek

törzsvásárlója! Oh, az a munkásmozgalom hüvelyiben edzett kemény kard, oh, internacionálékon kifejlett, kágéestés csípőizmok bedurrant, könyörtelen, nagyvadi rutinja, oh, Foxi Maxik fülledt erotikája, oh, Brüsszelben ledobott döhérsúly után maradt éhes, sampejn szocialista, zsemleszín horpasz (*mely még látta Lenin*-t), oh, funkcipuncikban töltött évek, szügyig, oh, népnemzeti, cserkésztáborokban érintetlenül hagyott kis ifiasszony, te szexizmus máglyáján égő Zsandark, oh, katolikus világtalálkozók önmegtartóztatásában pácolt, grandiőz kéjhús, oh, íjásztalálkozók erkölcsös éjszakáinak felhasadó kárpitja!

Prózám, mint az ökörhugyozás, ami már felszáradt. (Balassa?) Ez nem olyan, mint regényt írni. Mellesleg regényt írni sem olyan, mint regényt írni. (Mióta es?) A posztmodern a 19. századi regény öthúszas, menetrend szerint Párizsból Szentpétervárig közlekedő légijáratának roncsait leltározza, és a fekete doboz jeleit kottázza le visszafelé. Tegyük szívünkre a kezünket! Szívtelenek előnyben. (Hátrányban?) Igazzá válik-e valami azáltal, hogy kimondjuk? A kimondás igaz, avagy nem szobornak lószart bronzból. (Vagy igen?) S a nagy 'vendégszöveg-diskurz'. Miszerint olyan lenne tőlem szöveget átvenni (csenni? nyúlni? újítani? privatizálni? kárpótlanítani? meglovasítani? elkommunikálni? bugázni? államosítani? lopni, lokolokolokni?), mint Casanovát megcsalni. *Mondottam, ember...* Belép a vén dizőz *(elidőz a tigris meg a szelíd őz.)* Csak a tehetségesek rossz műveitől ments meg, Uram, minket! S egy pipacsszín államtitkár iramlik át a mérgeszöld fotőjök között. Minő kravall háramlik ránk, Sarolt, oh, szörnyű botrányodőr. A kézirat itt megszakad, majd folyt.

ÁTVEZETÉS (szünet, popcorn) csöbörből vödörbe, avagy a reálizmus utóvédharcai a posztmodern palotaforradalom után, mintegy tótágast áll a szövegtest, de, megjegyzem, jól áll neki, Gorbacsov fasza gyerek, fogpiszkáló, ha el nem baszom.

E P H C

Isten és a fater. Ez egy hosszú *történet.* McEnroe (Apám), a teniszbíró (Ő). Az örökkévalóság egyfelől, édesapám vonalra ütött szervái másfelől, s az erkölcsi törvény (hahaha!) bennem. Helyezkedjünk a Teremtésbe vetett hit nehezen védhető álláspontjára (sáncaira fel, berkeiben el, zsombékjai közé, rinyáira, bugyraiba alá)! S látá az Úr, mit alkota: *vazelinnel elmegy,* gönnolta, s visszavonult belső tereibe: menynyei grandezza. Kicsit későbbeden megbánta (zanzásítok, persze, naná), elküldte, kinyíratta, megbocsátott, megígérte, várunk, várakozunk. Katolikus vagyok négyszáz éve, tisztesség ne essék szólván! Csak arra vagyok bátor emlékeztetni itt, noch dazu, hogy ne feledjük a csoda és a trükk közti finom distinkciót megtenni, nemdebár, ha már az Eget gutírozzuk, (fitos? khm) orrunkat a firmamentum felé emelintve lassúdan, ravaszkás, kandi igazságszomjunkat oltván, s hozzá selymán mosolygunk. Megbocsátásban jó vagyok. (Már elnézést!)

Édesapám geci volt. *Meg* rendes. Egy rendes magyar geci. Geci rendes magyar geci! Pölhedék! Nincs itthon friss kenyér – szóla például anyám (édes), s háborg angyalin. „De

igény vóna rá" – fustélyzott rá apám. (Vicc!) Nem száraz ez a kenyér, csak bátor – darvadzott még hozzá egy szuszadékot lehengerlőn Daddy. (Lipót császár és nagyapám a Dreyfus-ügyben játszott szerepét ezúttal hagyjuk, időnk se vala reá, húgaink fülébe se való, meg a Mengyelejev-rendszer…?!)

Anyám ostoros moszat volt. Apám nem. Soha nem találkoztak. Így vonnegutizál ez!

Szeretem, ha itt van, gróf, de nincs Önből fél adag? Aztán a kéj szerpentinjei, s az orgazmus siklórepülése megint. Mintha a Mount Everestre táxival. *Az én vödzsájnám se káptalan, Adalbert,* nyilatkozta oda a kis szuka. (Mami.) *Ne fumigálj, tossz, tossz!* Oh, vulgaritás méze, Mon Ami, bögyös-faros mondatok!

Anyám atommag, apám lerázhatatlan elektronfelhő: csodás nukleárvalcer!

A magyar nyelvnek eme (ama?) szivárványos, dúsan trágyázott, agyonhínárzott, bús düledékein bémutatott szóakrobatika, Matika – mondta volt apám, aztán előadta a legendát a Százfarkú grófról ezredszer. (Szegény, szegény anyám, minő lakli bájjal figyelt ilyenkor.) Két melle (Lennon–McCartney). Apám, anyám. *Magának az én vulvám csak ne legyen Csákyék szalmája! Felség, az Ön segge módfelett mácsétos. Eb ura fakó! Tingli tangli! Gyakjon, Rudolf, s ne árverezzen itten!* (Na de mami!) Így múlt el a XVII. század. (Is.) (Irónia. A kiírás is. Így már dupla. Ezzel meg már tripla. Szarkazmusba hajló, cinikus

felhangokkal. Így gardírozd lófaszidat! Csókoltatjuk az izlandi fordítónkat, EP.)

Ne legyen már pápistább a pápistáknál pápistább pápistáknál! Nekem Jézus túl szocdem (Jaj!).

Édesapám, de nem az, a másik, fényes nyalkasággal s glanccal telten Waterloonál hala el. Darázscsípésben. (Poén!) Utolsó szavai: *a Hazát nem lehet eltartott kisujjal szeretni, csócsálni, mint a…* (Az öncenzúra megöncenzúrázta az öncezúra öncenzúráját.)

Apám a Hendrix, anyám a Stones / Fater a Puskás és anyám a góóóóól! (Sallangmentes, tömegkulturális allúzió, hehehe!)

Édesapám intellektusának feketéjén a humor hószín tejszínhabja. Az emberi nem butasága elől rendre bölcsessége hűs lugasa alá húzódott s (mondjuk) pipált, míg az ördög kesely lovát patkoltatván terveket sző vala a brrrahalah (szövegromlás).

Édesapámnak már nagyon kellett. Jaj, miért nem mentem el a presszóban nagy rössel/garral? – zakatolta, nem bíííírom, s üstöllést elővette a Nagy Októberit (Petri), ott, a Majakovszkij utcán: mint egy szocreál Manneken Pis, Papi, kora nyár, kilencszázötvenegy.

Anyám és apám ugratják – mint Rúzsa Sándor a lovát, Karinthy Kosztolányit, Derrick Harryt – egymást. Burleszk. *Édeském, barátom, nyaljad seggem télen, nyáron! Micsodára kicsoda, micsinál a micsoda*? Mondanom se kell.

Másodunoka nagybátyám rejtett alany a dunántúli tájban, s mint kopott Mándy-hős egy Kosztolányi-regényben, amit Krúdy ír, néz körül tanácstlan (sic!): írjál már, baszod! – szól móriczi, kékeres-méteres stíljében. Magzatpecsét.

Anyám zöld, anyám bánatos húga barna üveges Kőbányai. Apám, a szomjas (szabad)kőmíjes választ. A többi sejthető.

Ha két Heine egységnyi idő alatt négy verset ír, hány verset ír három Rilke hat egységnyi idő alatt, ha Hölderlin (H.Ö.L.D.E.R.L.I.N.) gyalog megy? – így kérte meg Apám a kezét. Anyámnak.

S akkor apám (a csimborasszó garmadájának sine qua nonjaként) számba vette a Világot. Taxonomizált, listázott csak, listázgatott/getett egyre. Többféle listával dolgozott (bíbelődött, matatott, szöszölt, vacakolt, babrált, pöcsölt, tökölődött, szütymörgött, prücsköréeszett, mütyürköződött, tötymörgött, faszkodott). Volt az egyszerű lista. Bonyolult (ágas-bogas, terebélyes, szerteágazó, hosszan indázó, szarvasagancsszerű) lista. Volt hányaveti, ünnepi, fasisztoid, érdemi, passzionátus, jelentős, szürke, zsizsikes, átlagos, condra, nábobi, rejtői, plebejus, kafkai, hókon csapott, homlokon csókolt, s mindközönségesen: bevásárlólista. Hosszú lista. Rövid lista. Kurta lista, oda rúg ki a Szamosra. Sima lista. Bonyi (Tandori) lista. Szupi lista. A prímszámok listája. A nem prímszámok listája. Tiltott (tűrt, támogatott) lista. Olyan lista, amiből valami kimaradt. Elveszett lista. Megtalált lista. Olyas lista, amin Cicciolina előkelő helyen szerepel. Tantik és Onklik, kuzinkák és nepfjúk listája. Csinált listát

az istenekről: mindenható, esendő, igazságos, házi, bosszúálló, bajszos, nem létező, kommunista, görög, egyiptomi, hollywoodi. Az írókról: bajszosok, budapestiek, nem balett-táncosok. A szeretkezésekről: falrengető (lásd még velőtrázó), titkos, rutin-, liftben lezavart, vízi, szárazföldi, égi, ímmel-ámmal, egyéjszakás, kétéjszakás, többéjszakás, feledhetetlen, kafkai, márquezi, első, utolsó, Tempelényi-féle. Lajstromozta a kékeket: BKV-kék, trabantkék, bugyikék, bugyikéktrabantkék, nemeukleidészi kék, a maradék kékek és a piros. Sorba állította a költőket: sértett, félegyházi, öreg, fiatal, Goethe. Majd, midőn kapriciózus malíciájába nem kevés álfölényt kevert a morózus férfibáj, mint aki jól végezte dolgát, megírta a listába nem vett listák listáját: elfelejtett emlékek listája, haszontalan fél órák listája, EP saját mondatainak listája (önirón') és így tovább, sic itur per asperam, ad astra, vagy mi.

A szövegben idézetek fordulnak elő ~~szinte~~ mindenkitől, nyomokban még E. P.-től is (~~vicc~~).

HÁNTES S. TAMÁS*

MAGYAR DRÍM

Bebasztam reggel, szabad az egész napom.
(OROSZ KÖZMONDÁS)

* Gonzó újságíró, önjelölt író, okleveles kazánszerelő és amatőr régész. Született ezerkilencszáz kibaszott hatvanhétben, Csepelen. Esetleg Kőbányán. Mások szerint Miskolcon. Nem a gólya hozta, hanem egy gödény. Az is egy szemétdobra szülte. A világ összes iskolájából ki volt tiltva. Nem mintha bármelyikbe valaha is be akarta volna tenni katatón rugózó lábát. Volt újságkihordó, hullamosó, szociális munkás, hentessegéd, road, benzinkutas és két napig még boldog ember is (de ezt tagadja). A Káoszt! Azonnal! tánczenekar frontembere. Ír újságot, blogot, receptet, dalszöveget, áfás számlát. Hat napja tiszta.

Fesztiválország vogymuk. *Lellei Kézműves Néptánc Cipóban; Okos Dödölle És Bioirodalom Fesztivál Nagykanizsán; Anális Szexről Csak Viszonylag Ritkán Éneklő Gospel Kórusok Világtalálkozója A Várban.* Hogy csak néhányat említsünk...

HÁT NEM!

Szerkesztőségünk, úgy értem, az a kretén Sanyi, úgy döntött, hogy mivel mi kurva eredetiek vagyunk (egyébként tényleg!), egy originál, trú falunapban, mint cseppben a kibaszott tengert mutatjuk meg a *Magyar Drímet.* Brrrrrrr! Ilyen százas szög egyszerűséggel. (Lásd keretes írásunkat.) Kezdő zsurnaliszt koromban csináltam ilyeneket utoljára: beszámolók David Lynchet idéző földárverésekről a kilencven's évek mélyén, képes riport Smuck Andor strandolásáról a szépkorúakkal aus dö Dagály, Karácsony a kisgazdáknál, Húsvét az SZDSZ-nél satöbbi. Emlékezetes, de nehezen felidézhető évek voltak ezek a kommancs utódlap *redákciójában.* Pedig akkor még csak ittam, de azt úgy, ahogy Klif Bárnsz, ha parti van a *Jujing*oknál. Ezen a bevetésen már minden elérhető szer segítségével dolgozhattam, hála Dzsordzsi Sorosnak, aki AIDS-es, heroinos

fecskendőkkel rohangál a szerkesztőségben, és kábbbíttót oszt, shalom, hahaha!

Lehányt, összeszart, szétmaszturbált jegyzeteim tanúsága szerint így indult a trip: *A Nap az imént még trófeás nagyvadként a budaörsi Auchan fölött haldoklott, most meg már megint kezd feltápászkodni a hátam mögött, mint elpusztíthatatlan akciósztár. Az M1/M7-es pora kavarog egyre, őrülten repesztek a vöcköndi Falunapra, faszér' vállaltam ezt a cikket, de most már mindegy.*

Akinek nincsen fantáziája, annak jót tesznek a drogok! Akinek van, annak még jobbat. De ez csak az első időkre igaz. Hamar eljön a pillanat, mikor már semmi nem hat, csak az, ha nem veszel be semmit. (*Mazochistának fájdalomcsillapítót* címmel lásd keretes írásunkat!) A drogosnak két létállapota van: A. Van szer. B. Nincs szer. Nos, nekem volt. A csomagtartó tele sikoltatók, nyüszíttetők, lihegtetők, szuszogtatók, visongtatók, andalítók, bambultatók, hersegtetők, nyáladztatók, cicceregtetők, vigyorogtatók, lónyugtatók, kacsainzultálók, disznóhergelők, tehéncsillapítók garmadájával. Volt itt derbid nukluid, biopszid kretoid vagy négy kiló. Amil-tetracalcid kb. hat liter, kristály, kocka, romboid, trapéz, oktaéder, paralelepipedon és sok egyéb agygyalu, amik civilizációnkat ideig-óráig elviselhetővé teszik. A nyálkahártyámon permanens, szűnni nem akaró csúcsforgalom lüktetett, mint ballagáskor a városban, mondjuk. Agresszív, repülő sünök üldöztek már a Hegyalján, izzott a szemük, mint Rogán Cecíliának a *Louis Vuitton* boltban (szociális érzékenység!). Egy óriási katicabogáron is túl voltam már. Gárdony fölött körözött vészjóslóan, és Mussolini-beszédeket sugárzott halkan. Egyre nőtt a zűrzavarba oltott káosz.

Én biliárdoztam az előbb esőfelhőkkel az égen, vagy tényleg tizenhat órán át simogattam azt a KRESZ-táblát?

Fáradhatatlanul tömtem magamba a zsibbasztó szereket, majd elbágyadva adagoltam az élénkítőket. Magamhoz ragadtam pár, a lassú pusztulást mesterien felgyorsító kemikáliát a csomagtartóból. Megőrültem, legkésőbb Érdnél megőrültem: artikulációs problémák, mozgászavar, figyelemhiány, delírium. Úgy mocorogtam a volánnál, mint aki AC/DC-koncertre ülőhelyet vett, de megbánta. Megírni a történetet, ez volt a legfontosabb! A konformizmus fasizmusának hadserege sűrű sorokban menetelt előttem a „szaoundra". (*Bikinis picsák, kabriós faszok* címmel lásd keretes írásunkat!)

Megtalálni Magyarországot, ez volt a feladat, de az autót egyenesben tartani se volt kutya. Kényszerképzeteim hűségesen követtek; hatalmas kamionokként szállították a félelmet, a reszketést és a permanens tudatvesztést utánam. Tulajdonképpen mikor mondhatjuk, hogy drogproblémákkal küzdünk? Ha a *Magyar Közlöny*t olvassuk fel Kabos Gyula hangján éjjel az Északi vasúti összekötő hídon meztelenül? Vagy csak ha délben és a Lánchídon tesszük ugyanezt? Eleve milyen má' politoxikománnak lenni ebben az alkohol sújtotta kicsiny hazában? Ozzy Osbourne szerint (lásd keretes írásunkat *Ozzy, a Sátán Koncz Zsuzsája* címmel!) ha azt mondanák egy alkesznek, hogy csak akkor kap piát, ha felfedezi a rák ellenszerét, másfél óra múlva meglenne a gyógymód; hát mi, magyarok veszni hagyjuk ezt a rengeteg kreatív energiát, az biztos. Az alkoholról, mint korunk magyar pestiséről nem illik beszélni. Mint ahogy azt is ritkán mondjuk ki, hogy a villányi borok nagy része blöff, vagy hogy a Rolling Stones bizony egy kicsit uncsi.

És csak siklottam tovább. Az állami rádióban a riporter szorgosan furulyázott a miniszterelnökön, verbalice and in concreto, a Dankó rádió pusztító magyar nótával büntetett, a Márián neverending *Üdvözlégy*et toltak Kiss Manyi-imitátorok, a maradékon meg jófiú-hiphop és egyéb poptörmelék zizegett: „Pusztult a világ." Ahogy a *Nők Lapjá*ban írnák: „utánaeredhetnék", miért van ez így, de közéleti írásokkal már rég nem foglalkozom. Levettem kezem erről az Abszurd Félfeudál Gengszter Revü-ről. Politikai nézeteim Deák Ferenc és a Sex Pistols tánczenekar életérzésének szerencsés keverékéből származnak. Mit kezdjünk egy országgal, ahol a Panaszkodás államvallás, a Rinyálás tömegsport és a Depresszió rulez? A Nagy Migráns Veszély harsonái egyre hangosabban szólnak minden hullámhosszon. Csúcsra jár a magyar startup: Migráns Go. A Hazáról pampognak, de a házukra gondolnak. YOLO! Rájöttek, hogy a tahóság nem szégyen, hanem követelmény kell, hogy legyen: és az üzlet beindult. Blablabla.

Mikor letértem a sztrádáról, száznyolcvan kilós, amorf közeg meszelt le. Ha Hitler túlélte volna a *war*t, az ő ügyvédje nézett volna ilyen szemekkel Nürnbergben, ahogy én nézhettem ekkor. (Szegény germánok! Mire megbocsátottuk volna Adolfot, jött Dieter Bohlen. Zárójel bezárva.) Csak migránsokat keresett a jard, a három Tour de France és két Ozorafeszt megtartására elegendő mérget észre sem vette nálam, úgyhogy szelíd hedonizmusom patakja tovább csörgedezhetett szerény céljai felé.

„No, de pillantsunk a jegyzetfüzetbe!” *Az önpusztítás újabb gonosz körei. Az elbutulás tornádója a horizonton. A meszkalin hosszan várakozik az agyban, majd hirtelen lecsap, mint egy Sobri Jóska az illatos baroneszekre a Bakonyban. Út menti pihenők. Lángok. Sikoltozás. Tehetségesen herdálom maradék agysejtjeimet. Járási Trainspotting. Kikötözött családok a fán. Denevérszörp. Hullaaspiráns. Hu! Ez a szer megcsavart, megtümmedtem, majd megtekert. Ettől 30-40 percig is eltart egy tüsszentés. Mintha életed összes eddigi kávéját lehörpölnéd egy húzásra.*

Hunter S.-re gondoltam, a Prófétára, ki konzervatív szenátorok vérébe szórta a reggeli corn flakesét. Kemény csávó volt, meg se várta, míg kihűl a tea, úgy nyakalta a brutálarc Doktor. Tudta jól, hogy szpídes szarvasokra csak kokainnal érdemes vadászni. Rendőröket lőtt le, hogy „javítsa a statisztikát”. Hetente négyszer kapott életfogytot, de mindig kidumálta magát. Nagyszerű cikkeit fejből tudom: pl. a kansasi illegális tengerimalac-viadalokról szóló kis színeseket vagy a *Szétrágom a füledet, Nixont*, *A marinált kovbojkalap apoteózisát*, a kultikus *A redneck, aki kiokádta a segglyukát* című korszakos agyhalálról nem is beszélve: epic.

Robogtam, siklottam tehát, prospektusnyelven: a „pannon dombokon” tova, éber kómában, bomlott elmém foszlányaival. Balatonszentgyörgy fényei, csetelő, otthonkás nénik a padokon, a sármelléki benzinkút neonoázisa felrebbenőn suhantak el mellettem. A kocsmák félhomályában mindenütt ott álldogáltak azok, akik a társadalmon kívüliek társadalmából is kivonultak már: jó öreg Kisfröccs Junkie-kban pogózott a májcirrózis. Én meg borral locsoltam az acidosekis viszkit. A hatása olyan, mint a lórúgás, de egy olyan lóé, ami szintén szed valamit. Anyagcserém hol leállt, hol beláthatatlanul felgyorsult. Aki az összes létező és nem létező testnyílását létező és nem létező tudatmódosító szerek szisztematikus szervezetbe juttatására használja, azt már nagyon nehezen lehet meglepni. Csak téptem, egyre téptem a világ végére, ahol a zenegépben a Csapdától csak a *Mennyország*, a Borztól meg a *Szomorkás* van meg.

Számomra is tökéletesen váratlanul megérkeztem a Helyszínre. Kiszálltam horpadt, kopott fényű SZGK-mból. A következő három és fél órát a parkoló és a sörsátor közti két lépcsőfok megtételével töltöttem. „Tájékozódni kezdtem a rendezvény gazdasági hátteréről.” Az önkormányzati testület hosszan vitázott, hogy csokiszökőkút legyen-e, vagy Szandi. Aztán megállapodtak egy kisebb szökőkútban, és hogy Szandi rövidebb műsort ad. A pörköltfőző versenyhez az önkormányzat biztosította a húst és a tüzelőt, de a fűszereket már a versenyzőknek kellett beszerezni, a gázpalackhasználat pedig csak saját felelősségre volt lehetséges – mondta el a jegyzőnő, kinek hamiskás mosolyát mintha Kínában gyártották volna. („Úristen, kis muff, hogy bírsz így élni?”)

A verseny során a falutévé operatőre – zúmolásnak induló mozdulatsorok befejezéseként – többször is beleesik a bográcsokba. A korrupcióban megőszült polgármester Wass Alberten és Moldova Györgyön edzett magyarságával és nikotintól sárga frufruval fogad. Zakózsebéből kicsordul az ingyenmustár. Irodájába invitál, de ő elfelejt bejönni. Később őrülten azt kiáltozza, hogy „még soha nem használtam azt a szót, hogy amfiteátrumszerű!” (Hm, lehet, hogy nem kellett volna kattantóport szórnom a sörébe, míg hugyozott? Pillanatnyilag jó ötletnek tűnt.) Körülöttünk napszaknak meg-

felelően részeg vasutasok, mint Odüsszeusz társai, muhaha. (Lásd keretes írásunkat!) A neve elhallgatását kérő (no, nem mintha emlékezném akár az arcára is) informátorunk azt állította, hogy a túlárazott csatornázás árából a térség országgyűlési képviselője hetekig szippantotta a kokaint Ibizán a Megye szépének fejőlányos csöcseiről. (Vigyázat! Tényfeltárás!) Mindeközben, esküszöm, a Főtér Trianon-szökőkútja Sasvárisándor hangján részleteket adott elő a *Hair*ből, magyarul. Mérges bácsik rágták csendben a szalonzsidózás gittjét a sátor sarkánál, én meg Magyarország soha nem valós méretű dicsőségét sirató tarsolylemezesekkel pálinkáztam a pultnál: beépülés, megfigyelés, feljegyzés! Komolyan eltökéltem a Horn Gyula vízihullája alakú gumimatracok piacra dobását. A rendezvény mellett a rendőrök órák óta püföltek pár cigányt, de úgy tűnt, lassan már ők is unják.

Ja! „Számtalan *off* programból is válogathatott az érdeklődő." Ki lehetett próbálni a sámándobokat, a Gömbös Gyula alakú ugrálóvár mellett honfoglalás kori tűzoltóautó-bemutató zajlott, volt cserpepörgölés, vurlovkerpelés, bajzánvonzolás is. Részt is vettek „szép számmal". A kispályás focibajnokság leggyakoribb szurkolói kommentje egyértelműen a „Ne hagyd élni!" volt – sztyeppei lovas-nomád időnkből itt maradt vad, harci parancs ez.

Eközben a színpadon hömpölyögni *kezde' az kultúra.* A hagyományt őrizve, s egyben meg is gyalázva azt, néptáncosok csűrdöngöltek: autentikus magyar írszteppet adtak elő Vangelisre. Út közben sok mindenről beszélgethettek, de a koreográfiáról egészen biztosan nem. (Az népviselet, BTW, amihez át kell öltözni?) Inkább a büfében kerestem volna menedéket, de meg kellett írnom a sztorit. Volt itt minden,

az egész zátonyra futott magyar tömegkultúra „képviseltette magát". A „Marcali háromtenor" fellépése alatt négyszer állt le a veseműködésem a furmitnitrit-aldehidtől. A produkcióhoz nem tett hozzá, s nem is vont le belőle sokat, hogy bár hárman voltak a színpadon, csak kettőnek jutott mikrofon. Igaz, több ponton úgy éreztem, hogy ha nyugdíjas alkotmánybírók ABBA-slágereket adnának elő eszperentéül, itt már az is felszabadulás lenne.

A színpadon ezután okleveleket adtak át, ki tudja, miért? A perifériás látásomban farkasfejű polgárőrök taperolták a biatorbágyi Marilyn Monroe-hasonmást. Szandi a helikopterében duzzogott, mert csúszott a kezdés. *A valóságot ki hallucinálja? „A realitás illékony ködpára" – hablatyolta az a hibbant házigazda picsa a Müller Péter-összessel a háta mögött a múltkor azon a hamvába holt házibulin az Akácfa utcában.* A színpadon valami szar tehetségkutatóból viszonylag korán kiesett, akciós árú hobbisinatrák vették fel a fonalat, és veszítették el rögtön. Át kellene venni azt a Kodály-módszert a japánoktól, bazmeg, mondtam a hatfejű polgármesternek mellettem, aki békésen habzó szájjal mindenkitől kommunális adót követelt a vadászpuskájával hadonászva. Ilyen az, ha nitritet szippant a kattantóra valaki, akinél ez nem napi rutin. „A színpadon eközben" táncdalfesztivál-dinoszauruszok kísértettek valami hamis Kádár-kori idillel az őszi szélről, meg a kódolt, nyilvánvalóan a baszásról szóló refrénnel. A helyi háziasszonyok őrjítő zumbája még csak most jött, aztán elszabadult a pokol: kangatorna, kaszkadőrshow, Doris és a kiskutyák, a pókaszepetki dr. Mengele Mazsorett Csoport, Adelaida Hastánc Stúdió Show Zalaháshágyról, az Ebergényi Cukorbetegek Tánca, Kőműves Isti és Marok

Marcsa, a pacsatüttösi Molotov Baráti Társaság Szavaló Kórusa, aztán persze a népszórakoztatás hidrogénbombáját, a műanyag zenei alapra pakolt cigány-hiphop-operettlakodalmast is bevetették: Horváth Jancsika Dzsunior És A Néma Ikrek perdültek színpadra, majd a már „nagyon várt" Szandi „zárta a sort". Azt hiszem, a stihlfűrész minden produkciónál elkélne. Az egész egy rendkívül alulfinanszírozott elmegyógyintézet farsangjának tűnt. Durvább volt, mint liftbe ragadni egy beviagrázott Allen Ginsberggel. Aztán „élő" „zenével" „szórakoztatták" az érdeklődőket „kivilágos kivirradtig".

Ahogy hazafelé zötyögtem kivilágítatlan Fiatommal, azon gondolkodtam, hogy ezek a szegény emberek – akik besprézve, legtisztább bermudanadrágjukban, vérnyomásgondjaik dacára erjedt gyümölcsök levével tudatukat sarkig kitárva megtisztelték a fellépőket – többet érdemelnének, mint hogy a katarzis legkisebb esélye nélkül ezt a giccs*trash*t kapják az arcukba. Mielőtt ennek a szörnyű állapotnak a megoldásához juthattam volna, egy holdszarvú ganajtúró – félig IFA, félig rovar – twistelni kezdett a nyúltagyamon: agyomlás, tudatborulat, emlékdózer, értelemrobbanás, gyilkos laposkúszás a tudat mélyén, öklendezés magas C-n. Úgy éreztem, az egész emberiség egy beépített ügynök, és engem figyel. Nem maradt életfunkcióm, egy víz nélküli gyermekmedencében sem lettem volna már biztonságban! A nap konklúziójaként a szabadi pihenőnél feldaraboltam Eros Ramazottit egy kisbaltával. Remélem, nem csak hallucináltam.

III. NEM BALETT-TÁNCOSOK

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ*

ANNA ELSZABADUL
(első fok)

* A Nyugat nevű Aranycsapat csatára, védője, masszőze, orvosa, kapusa és tündéri dílere. Nyelvzsonglőr, jelzőtűznyelő, szóakrobata. A líra, a próza és az esszé triatlonistája. Szabadkáról érkezett az örökkévalóságba, a homo aestheticus bélyeggel hátán (melyet önmaga nyomott oda), a részvét lován poroszkálva, enyhén bekokózva. Egy esendő (Oh, pardon!) halhatatlan. Ó Dide, vigaszunk e reménytelen Föld porában. Desiré, örök haver.

Dr. Kakasdy Ákos, két kis árva, rubinszín leánygyermek édesapja, hosszan nézegette ezüst zsebóráját, melyet a hat éve föld alatt pihenő feleségétől kapott szerelmi zálogul Velencében egy vérző hajnalon, és azt próbálgatta kiszámolni, hogy a hat év pontosan hány szomorú óra, hány reménytelen perc s hány átkozott, bánatosan lázas másodperc is volt összesen. Nem járhatott a végére, kezdődött az ítélethirdetés. A pohos bíró lassan felemelkedett hát, s megkezdte a barackillatú ítélet kihirdetését Édes Anna ügyében.

Szegény kis Annát végül elfogták. Gazdái tündéri meggyilkolása után ugyanis, korábbi beszámolónkkal ellentétben, először kicsúszott a rendőrség kezei közül, boszorkányosan elbujdosott, angyali, hallali cselédlány-szabadcsapatot szervezett, mely nyomban az úri társadalom lemészárlásához kezdett apró, de tűpontos konyhakésszúrásokkal. A bolydulás csipi-csupán pár napig tartott, de rengeteg áfonyaszínű vér folyt el ez idő alatt a budai utcákon té és tova. Végül aztán ennek a történelmi viharnak is vége lett bíborlón, s jelenleg példás ítéletre vár a megmaradt úri közönség, szerte a hazában, keresztül-kasul.

Édes Anna, elsőrendű vádlott, kérem, álljon fel! A bíróság meghozta ítéletét. Szól Ákos, s míg körülhordozza pézsmapuha tekintetét a tárgyalótermen, újra csak szívébe nyilall a két kis árva, no meg a fákat is metszeni kéne már, idén több epret fog ültetni – határozza el megmásíthatatlanul.

Édes Anna, született Kosztolányi Dezső íróasztalán az 1925-ös esztendő április 5-én, 44,5 kg, 164 cm, 22. életévét még be nem töltötten, anyja neve: Bűnügyi Újsághír. Vádlott az irányadó tényállás szerint különös kegyetlenséggel, közepes és annál nagyobb, tizennégy és fél centis késének szúrásaival először megölte a gazdáit, azok tulajdonát képező ingatlanjában. Ezután, a szemtanúk elmondása szerint, vértől iszamosan loholt a Logodi utcán, mintha csak egy meggybefőtt-bomba robbant volna fel mellette, oly piros volt szegényes ruhácskája, ahogy hajadonfőtt menekült a zsivajgó utcákon a bűntett elkövetésének alapos gyanújával. Két kis melle, mint sikerületlen túrógombócok szerénykedtek olcsó rongyai alatt. Darálja a verdiktet a bíró, s közben arra gondol, hogy szerette Amália a meggybefőttet, hogy szerette, jó ég...

Trillás reggel zsibongott lármázón a Krisztinában a bűnténysorozat megkezdésének idején. Vádlott vallomásai kezdetektől homályosak, olyan kitételekkel, mint „nem gondótam én azt, kérem", meg „dehogy tervezgettem, tetszik tudni, hogy van". Ezeket enyhítő körülményként figyelembe venni a legnagyobb jó szándékunk mellett sem tudtuk. Dörmögi Kakasdy, mikor egy részeg darázs repül át a résztvevők feje fölött, mitől fejébe cikáz, ahogy egy lila délutánon szivarfüstben pácolta üstökét, és világmegváltó terveket szőtt egy igazságosabb társadalomról. *A szörnyű mészárlás híre futótűzként terjedt a környékbeli szolgák közt, számos későbbi áldozat sérelmére*

gyűjtve a gyilkosok hadát. Nevezett Anna kicsúszott a hatóságok kifent karmai közül. A védelem szerint „csak erre a szikrára várt ez a szolgaságon nyugvó társadalom". „Ettől nagy lobbal lángba borult az évszázados igazságtalanság háza." Cselédlányosztag alakult, konyhakéseik villództak Krisztina-szerte, nem volt megállás. „Állatként kezeltetek minket, hát állatok leszünk!" – visították az Etelek, Margitok, Bözsik, Jolánok és Mancik a pomádés nagyságák arcába.

Kakasdy hosszú cikket írt diákkorában a *Mocsárszegi Közlöny*be Abraham Lincolnról és a rabszolgatartásról, zöld tintával, ciklámen nyakkendőben, de rég volt, hajjaj. *Az aranyló kora tavaszi Nap szitálta csalfa fényét, egy-egy levágott végtagra küllőzve reflektorát. Omladékony Nagyságák folydogáltak a balkonokról, míg a cselédek bomló elméjük cafatjaival bíbelődve rohantak csalfa hacacáréval az utcákon, folytatólagosan. Micsoda erő volt ezekben a nőkben, ezekben a kimarjult kezű amazonokban. Mily mohón nyiszatolták uraikat, akárha varázsütésre. Szemükben szétiramló kandi fénycicák, heveny belezések emlékei a sziporkálóan bodzás fénycsipkék alatt. Külsérelmi nyomok, csörömpölő jajveszékelés mindenütt, s megannyi tompa jaj.* Még kamaszként regényt tervezett szentelni a kérdésnek, mely egyiptomi díszletek közt mutatta volna be az „ember embernek farkasa" témájának piruettjét. Aztán ebből sem lett semmi. Fásultan folytatta. *Vizy Kornél és neje után Makranczay Zoltán és szeretője, Nellike következett a sorban. A morálisan vállalhatatlan testtartásban elhelyezkedő Zoltánt és Nellit mindenféle részvét nélkül egyszerűen lekaszabolták, majd a megbánás legkisebb jele nélkül továbbálltak ezek a felbőszült zsandarkok. Az ártatlannak nehezen nevezhető párocska kegyelemért*

rimánkodó szavai szétguruló üveggyöngyökként vesztek a semmibe az elkövetők könyörtelen szíveinek kazamatáiban. Káprázat, ámulat és belső szervek a padlatokon. Nesze neked szavak parfümje, ájult délutánra hanyatló diófák alatt lyukas tüdősíp a csillagok felé. Túlfújt luftballonként pukkadt szét az úri osztály. A szolgák szájában a történelmi igazságtétel mint finom cukorka olvadozott. Vonyítottak a tokás nábobok, mint épp kihaló őslények: Föld s ég között éltek ők is, s most végük volt. Sorolta, sorolta egyre, egyik ügyet a másik után, de közben sejdítette, hogy az Igazság tán valahol máshol tanyáz, de mit volt mit tenni? Az a két kis árva csuporból itta a keserűséget most is egy fiók alján esengőn.

Lópicz Gyula állatorvos pompás agya zsilettjével nagyban működött épp a sertésvész megállításán gondolkodván, midőn kivégzői végsőkig szurkálták halkésekkel, melytől a helyszínen életét vesztette. Magányosan hevert a jól menő ügyvéd, dr. Fácsor Elemér sörsárga szalmakalapja az alkonyi nap csorgó mézének arany dárdáival kivégezve. Elemért kiklopfolták, panírba forgatták, kommunista zombi udvarlóikkal, hentessegédekkel, suszterinasokkal vígan belakmározták, míg pár éjszakai leány üldögélt, mint züllött angyalok cigarettaszüneten, el-elnézve a hanyatt-homlok menekülő kuncsaftokat. Legalábbis a Krisztinában ezt beszélték. Mint ablaktábla közé szorult őszi légy, rúgkapált Helmenz Gyula bankigazgató, míg fojtogatták. Súlyosbító hab a tárgyalt esetek tortáján Jusztiszmord Manó főjegyző kizsigerelése egy kékbe hajló alkonyon. Távolról nézve mindez nagyszabású és jogos igazságtételnek tetszhet. Kacatos zsinatolás lármázta az évszázados almáriumokat. Dalmahodó aranypára bokrétázta a patakzatos artériákat. Letörölték Abonyi Kornélia túlcukrozott mosolyát,

és függönykarnisra tűzték pincsikutyájával együtt, elfonnyadó, pomádés arcocskája megdermedve fogadta a helyszínre érkező hivatalos szerveket. Ezer dirib-darabra törtek a szépmívű findzsák, a perzsaszőnyegek komorlón hamvadtak el a boszszúvágy máglyáin. Narancsszínűre pörkölődött felhők menekültek a város felett, hogy ne is lássák a szolgalányok ökleinek lidérces záporát. Finom páraként szállt az égbe a grófok kopár lelkecskéje. Minősítő körülményként gyémántos pillangó szivárványlott egy báró tetemének orrhegyén. Pepecselve, csempe bakafántoskodással fűrészelték pompás testét egy ezüstfátylas úrinőnek lobogó gyertyalángban úszó dévaj éjszakán. Azúr elmállás tajtékzott bandzsítva libbenőn. Tombolóan életszerű nindzsálkodás zsongott a gyilkosok lábikráiban. A sértettek könnye a szenvedés konfettijeként hömpölygött cifra ruháik redőire. Kancsalul szajhálkodtak az egymásra roskadó virágok egy felhasadt disznóbőr koffer alatt. Álmélkodva nézték szemükbe szaladó teknősbéka-hajtűik hegyét seprűs pilláik alól az áldozatok. Vágyaik csúfondáros halála remegett az éjszaka kátrányának szélén. A napfelkelte olvadt aranyfénye szikrázott mennybéli angyal-derbiről rántva le halvány fátylát harsogón. Kántálta Ákos szinte egy levegőre álomkórosan, zizzenőn.

Nos, ezek a száraz tények. A bíróság hosszasan leskelődött eme megalapozott bizonyítékokra épített gyanú kulcslyukán az igazság tánctermébe, és az alábbi ítéletet hozta meg, fancsali szívvel: Édes Annát és tizennyolc társát tényleges, a tömlöc kínzó magányában letöltendő életfogytiglanra ítéli. Tettestársaik büntetése eddigi cselédsoruk folytatása. Közügyektől senkit nem tiltok el, hisz eddig se volt hozzá joguk.

MÁRAI SÁNDOR*

NAPLÓ – RÉSZLETEK – (RÉSZLET)

* Számtalan skatulyába próbálják belegyömöszölni: ő a Polgár, valamint a Naplóíró, az Emigráns, a Makacs, a Krúdy-rajongó, a Zord, a Különc, a Kérlelhetetlen, a Fideszes, a Dehogy Fideszes. A magyar szellem olaszországi, majd amerikai, majd olaszországi, majd amerikai nagykövete. Azt mondta, addig nem jön haza, míg itt vannak az oroszok. Nem megyünk, míg nem jön haza, gondolhatták az oroszok. Erkölcsi iránytűje a történelem legvadabb mágneses viharaiban sem zavarodott meg. Mondjanak még egy ilyet, de Petrit és Barcsmikit nem ér!

Meggyógyultam! Ebbe most lehet, hogy belehalok...

Hajnalban Shakespeare. A királydrámák. Később kevés széklet, majd szájszárazság: csömör és extázis a teraszon.

Felkérés a *Berettyó* antológiától: „Írjon novellát arról, mi lett volna, ha nem vonulnak be az amerikaiak 1956. november 3-án Magyarországra?" Mit írhatnék? Visszajött volna Rákosi, e szörnyű Szumó Gandhi, hogy kiseprűzze a „fasiszta hordákat"? Valószínűleg. Annyi bizonyos, a Nagy Imre nevű posztbolsevik *cowboy* nem pihentethetné cvikkerét ily békésen somogyi *ranch*-ének verandáján, míg a betelepített navahók címerezik export *popcorn*-t termő, dús kukoricaföldjeit.

Tíz éve újra itthon. Ha ez „újra". Ha ez „itthon". Haha.

Midőn bevonultak az amerikaiak, nem teljesen erre számítottunk. „Csatlakoztunk" az USA-hoz. Új államalapítás! – kukorékolta akkor lelkesen az erre mindig kész *trashzsurnál*.

Mit hozott ez a húsz esztendő? A kapitalizmus katedrálisait, a tömegkultúra templomait, a fogyasztás kápolnáit, mekdonelcet, autósmozit, kutyakozmetikát. Német lovag helyett kaliforniai golfozót. Kossuth helyett Pókembert, csikósok helyett motoros bandát, vers helyett *rap*-et, vörös postakocsis utazás helyett autósüldözést, tudás helyett értesültséget, bölcsesség helyett kvízt, pálinka helyett gyermekfogkrém-ízű koktélt, fröccs helyett kólát, szorgalom helyett amfetamint, művek helyett projekteket. Az életre-halálra olvasó, harcos szellem helyett a giccs légypapírján ringatózó *customer*-t. Az írók varázskertjében álmodozó szó-morfinistát megfertőzte a „turkálás az alkotó alsóneműs fiókjában" vírusa: nem katarzist vár, csak kukkolna. Nem Zrínyi kell neki, csak valami bulvárpörkölt a vadkanból. Trónra emelték a példányszám-fétist, ott ül, s uralg a profit-totemmel jobbján. *Bestseller*-mérnökök számolják ki a hamis jelzőszirupok megfelelő mennyiségét, a csavaros történet kanyarjainak ideális ívét. Semmi erőfeszítés, csak könnyed gurulás a lejtőn... Győzött a tömegember *street food*-jával, *pseudocinema*-jával, ügyfél-várakoztató zenéjével, vattacukor-esztétikájával. Sokan fel is hagytak az irodalommal, nem kívánnak a megvadult közönség igényeinek *rodeo*-bikájába kapaszkodni immár. Juhász Ferenc struccot tenyészt, Déry pékséget nyitott, én *hand made* rozmársajtban gondolkodom...

Nem akarok már sokat, csak sétálni, olvasni, 14 regényt, 316 novellát, 2145 hangjátékot megírni idén, és túrót hozni L.-nak a gombóchoz. Ennyi a „feladat". Kevés? Sok? Elég.

Légy nagyvonalú, szerény, hajthatatlan, makacs, megbocsátó, élénk, fegyelmezett, pontos, nagyszabású, talányos, bátor, érdemdús, kikezdhetetlen! Egyébként meg, a te dolgod!

Isten nyugdíjba ment, a Cég megszűnt, a helyén szolárium nyílt.

Teller Edét kinevezték a Találmányok, Amelyeket Csak Végső Esetben Használjunk Intézet igazgatójává. Most egy olyan gyufán dolgozik, aminek egy szála felperzseli Szerbiát, és még az isztambuliak is köhögnek négy hétig.

Az öregségben a legrosszabb mások fiatalsága. Főleg a nőké! A nővel vigyázni: *húsevő növény!* Mindent neki köszönhetsz, s mindent ő vesz el, hogy adhasson, aztán visszakéri.

A nemzet – talán – nem csak a közös tévhitek klubja. (De igen.)

Mit mondana Krúdy Kosztolányinak, ha élne Ady?

Kádár János a Charles Manson körúton. Ő is megúszta. Most az angyalföldi sakkszövetség alelnöke. Bizonytalanul lépeget a tömött kirakatok előtt, mint zsoké, ki alól elszaladt a ló. Színész, aki két hónap próba után végül nem kapja meg III Richárdot. Az élet császára, mikor már köztársaság van.

Andy Warhol, ez a krakkói varrónőszerű furcsaság, Budapestre költözteti a *Factory*-t, adóügyi megfontolásokból. *Popart*-nak hívják, mikor egy képet a szódásüvegről negyvenháromezerszer másolnak le rózsaszínben, vagy bélyeget adnak ki, amin meztelen csendőrök rúzsozzák egymást Szent Koronával a fejükön. *Pop* ez, nem *art*.

Rutinműtét. Peloponnészoszi porcdúc-túltengés, ráadásul vesetáji porasztmával. Az orvosok szerint, ha végigcsinálom a fokhagymakúrát, és csettintgetek, akkor együtt lehet ezzel élni. Akkor igen. De akarom-e? Akarom-e akarni? Minden homályos.

Elolvastam Jókait németül. Nem volt jó ötlet.

„Olykor reszelj tormát!" Marcus Aurelius.

Filmszínházban. A *Bevonulás*. Heroikusnak szánt kép, ahogy Charlton Heston kitűzi az amerikai zászlót a Várra, ahogy Lucky Strike-ot osztogat az apácáknak stb. Unom. Mennyivel nagyobb mű az új Chaplin, *A fejedelem és a kölyök*, mely a Rákóczi-szabadságharc idején játszódik. Emlékezetes jelenetek, ahogy a labanc lovak banánhéjon csúszkálnak, az osztrák császár beleesik a lisztbe, Bécset megdobálják tortával: igazi, nagy, emberi.

Most nincs időm elfoglaltnak lenni.

Proust. Arisztokraták, a társadalom rothadó fagyöngyei, lehullásuk előtt, közben, ahogy rozsdálló konfettiként pörögnek a történelmi szélviharban. Szörnyűek, de hol vannak ez a mostani, újgazdag parvenükhöz képest? Korunk hőse, ez a hirtelen aranypolgárosodott szippantós, a proli Guermantes,

ki „mackóban", Seuso-tálból eszi hörcsöghúsos *sandwich*-ét medencéje partján, kinek „Picassókkal" törlik maszatos száját az állástalan, transzvesztita bölcsészek.

Rendet tenni a borral! Másfél deci hét és fél nyolc között. Aztán három nyolc és tíz között, majd négy éjfélig. Itt megállni. Esetleg még kettő és fél hajnalban három előtt. Néha kihagyni egy napot. Vagy felet. Utána se menni kilenc fölé tíz előtt. Tíz után négy alatt maradni ötig. S tudni, hogy a borral nem kell sokat foglalkozni! Nem méricskélni liter alatt, heti négyszer.

Dalí-kiállítás Pesten, a szentendrei korszak. Érdekes víziók, néha maníros, máskor blöff, olykor telitalálat. *A tükörtojás HÉV-re száll Pomázon, míg Mae West bugyit cserél Lenin agyában* című kép nehezen felejthető. *Az elefántok elnézést kérnek a parafadugó-fejű Galától, hogy mosatlan edényekkel teli székesegyházakat egyensúlyoznak a dorogi Fő téren a gilisztainvázió mértani közepén lángoló pulikutyák árnyékában* – minden idők legdrágább festménye is itt van. Ollé!

Dögölj meg, Thomas Mann! Imádlak!

Betiltották az antiszemitizmust zárt térben. Most mindenki a *pub* elé jár izraelizni. (Néha a zsidók nem zsidók, s olykor zsidók a nem zsidók: minden kusza!)

Y. „Remekíró". Szörnyen fáraszt. Fordulatai unalmasak, izgágán tohonya, lustán eminens, bambán bölcs, harsánysága nem hallható, némasága rikoltoz.

Az illegális munkásőrség *mazsorett*-csoportként jegyezteti be magát. Megtehetik. Megszüntetve őrzik meg.

Két, részvényárfolyamra onanizáló bróker hímringyó költözik szomszédunkba. Méltósággal viseljük.

Borozás H-val. Jól keres az őt félreértőkön. Sufni-buddhizmust ácsolnak művéből, hinduizmus-értelmezéseit zacskóból árulják, porformában, képregényesítik esszéit, az irodalom örök csikkezői veszik fel elejtett gondolatait, s pánsípon adják elő ezt a szanszkrit operettet; aztán leturmixolt *Nietzsche*-hez keverik apróra kockázott szellemtörténetét, s elfröccsösítve pörköltösítik. Erről ő nem tehet. Ő az egyik utolsó kultúr-mohikán, számtalan tévedéssel. Fél évet Berényben, fél évet *Napa Valley*-ben van. Írja a *Karnevál* folytatásait. Csak ez számít. Jó angol fordítót talált. A micisapkához jachtján is ragaszkodik.

„..."

Burger King nyílt a Bazilikában. „A káposztájuk remek, de a Szent Család menühöz adhatnának nagyobb kólát" – panaszkodik egy szenátorfeleség az Operában vízihullaarcú milliomos szeretőjének. Wagnert adják a héten profi szvingzenészek tolmácsolásában, soha nem pihenő füstgéppel, lézershow-val, táncos lányokkal, fókákkal.

Buffalo Bill fesztivál Bugacon. A vonatrablás-show után többen reklamálnak, hogy nem kapták vissza a pénztárcájukat. Megszokhatták volna ezer év alatt, hogy itt soha nem adják

vissza… „A méhlepényből való távozás után reklamációt nem fogadunk el." (Én)

Ahogy Szűz Máriából a katolicizmus *First Lady*-jét faragták, ahogy Petőfi a magyar irodalom *Mickey Mouse*-a lett. Mindez oly… „izé". (Petőfi 1848 februárjában írta az *Anyám tyúkját*. Sok minden kavargott benne azokban a hetekben…)

Vacsora az egykori Terézvárosban, most *Little Italy*. Az étel jó, a bor remek. A szomszéd asztalnál elegáns maffiózók próbálják kitölteni az éves adóbevallást. Nagy húzás volt Bibó kormányzótól legálissá tenni a szervezett bűnözést.

Ma 64 éve, hogy először használtam pontosvesszőt; ezt is megértük hát „az ég alatt".

Mozgókép: *Az utolsó margarinkocka Párizsban*. A Brando nevű színjátékos meggyőző: „leszakad a vászon". (És elszakad a lepedő…)

Hova tűnt az „ancient regime" *gloire*-ja? Minő *action gratiute*, mifajta *advocat diaboli*-k borították itt fel egyszerre a *status quo*-t a *common sense*-ben? A magyar szellemi élet micsoda „Szent Bertalan-éje" zajlik itt a szemünk előtt? Van-e még *cicerone*, ki eligazodik e *citoyen thermidor*-ban?

St Patrick's Day az újpesti íreknél. A tántorgást modern táncművészetté fejlesztette e kicsi nép pár száz év alatt. Barna sörüket lassan szokom.

A múlt havi írókongresszus után kipróbáltam az *LSD*-t. Szememből ecsetek nőttek, Gide-arcú hangyák *twist*-eltek apám fényképén, Kassák-fejű sakkfigurák beszéltek hozzám és delfinek ültek a New Yorkban Osvátnál.

„Szedjétek össze a kerti székeket!" (Goethe.) Igen!

Puskásék megnyerték a foci VB-t. Az első USA-arany labdarúgásból!

A cipókészítés 2643 árnyalata című tanulmányt olvasom, svédül. Nagy szerencse ilyenkor, hogy e nyelvet egyáltalán nem bírom. A tanulmány jó!

Bob Dylan – a jenki Tinódi – szőlőt vett Badacsonytördemicen. Összefutunk a *hot dog*-osnál. Idegesít a bajsza.

Vendégségben. Pár perc televízió. Volt ávósokat költöztetnek össze áldozataikkal a „Villában". Mindenhol kamerák. Milliós nézettség. Utána rákos Babits-imitátorok vetélkedője: fődíj egy *Cadillac*.

Illyés megérkezett Washingtonból. *Baseball*-sapkában forgatja ravasz parasztszemeit, lesi a libacombot, azt se bánja, ha *hamburger*-be teszik neki. Az írástudók eladták a lelküket és nem kértek számlát. Megint erősödött a Júdás-ezüst a dollárhoz képest.

Nyugat-berlini avantgarde-ok előadatták *Föld, Föld...* című könyvemet siketnéma, török takarítónőkkel. Nem szólni, nem pörölni.

Ember járt a Holdon. Goethe járt a Földön! Mentsük meg a Marsot! Ne menjünk oda!

Mindenki tudja, hol volt, mikor lelőtték *Kennedy*-t. Csak azt nem tudják, hogy Lee Harvey Oswald ott volt-e a texasi tankönyvraktár ötödik emeletének ablakában...

Történelem. Svédországban zöld diktatúrát vezetnek be. Nyilvánosan végzik ki azt, aki nem gyűjti szelektíven a hulladékot. Az akasztófák alatt földlabda, hogy vissza tudják majd ültetni. Ausztria megtámadta Svájcot. A hírekben a visszatérő képsor: földönfutó svájciak a rédicsi kerítésnél. „Megvédjük Amerikát", hörgi az állami rádió. Mindig ugyanaz. Közben hatalomra kerül a Nagy Lichtenstein Párt Vaduzban. Kémeket fognak el, fenyegetőznek, vicsorognak, hadat üzennek. Soha nem lesz vége.

Bemutatták a személyi számítógépet. *(PC)* Idegen a szellem emberétől e gépszörny. Adatok, információk túlzsúfolt spájza. Nem sok mindenre látszik alkalmatosnak.

Találkozás P.-vel. Kiábrándult marxista. Költő. Jellemtelen alkoholista, de becsületes. (Ritka tünemény.) *Whisky*-t iszik vödörszámra, körmére ég a Davidoff. A játékgép mellett, söralátétekre rója gyilkos humorú sorait *Nixon*-ról, *Hollywood*-ról, a vietnami háborúról. Legutóbbi verse: *Síel a filozófia tanszék.* Új kötetét, az *M., hozz lazacot!* – címűt nyújtja át remegő kézzel, korán van még. „Ne tűrd, ha csak megtűrnek" – mondja később karcosan. „Fel a fejjel, le a sliccel" – vigyorog kajánul, húgyfoltosan búcsúzáskor, aztán elájul. A zseni nagy talány.

Felavatták Plútó kutya szobrát Zalaapátiban. A tévében egy utolsó pillanatban „kiugrott", demokratizált kommunista avatja. Mára már lassabb társai is szabadultak, felszívta őket a „piac".

Az élet rút, a délután hat óra elviselhetetlen. Mégis, az oxigén: nagy ajándék!

A humanizmus határai. Túl sok az indiai. Nem szerethetjük mindegyiket.

Élj úgy, mint egy horgász!

Ne élj úgy, mint egy horgász!

Hosszúlépések egy kerthelyiségben, a Budagyöngyénél Joyce fordítójával, Sz.-szel. Óangol költőkről és ordas pesti kurvákról mesél. Hevesen gesztikulál. (Többször orrba ver.) Negyvenezer szót tud a női nemi szervre. Kancsal *clown*, érdekes fenomén.

Átadták a *Ku-Klux-Klan* új művházát Várpalotán!

Workshop Szigligeten. Délelőtt W. részegen lefordul a vízibicikliről a hulla-merev Hemingway mellől. Miközben a partra húzom, pigmeus halottsiratókat motyog. Kölyökarcú sámán. Néha a kérdés: gyagyás vagy lángész? Is-is.

A Lukács György nevű hüllő Hegel-ízű nyalókát szopogatva iszkol a Niagara utcán. Raktáros lett a Fővárosi Fitzgerald Könyvtárban. A bőre alatt is kommunista röplapok és a dekadens polgári irodalmat gyalázó esszék vannak.

Találkozás Z.-vel. Kóser náci. Kézfogása, mint hideg darált hús.

Elegem van az olaszokból. Ott akarok élni! A délolasz a legszimpatikusabban ellenszenves fajta. Nem szeretem a franciákat, amikor németek! Egyszer már elszabadult a német precizitás. Elégették a jó könyveket. ABC-sorrendben.

Talán Grönland, talán nem. Egy biztos, menni kell! (Maradunk.)

Mozart nem csak *Mozart*. „Mozart" is.

Lucskos, nimfomán, kora ősz. A villamoson túlérett, körteformájú nő. Még élek.

Egyre gyakoribb a mű nélküli művész, s a művészet nélküli mű, meg a minden nélküli semmi.

Tom és Jerry-konferencia az Akadémián. Érdekes, hogy az egész estés filmek nem működnek, a háromperces remekművek azonban ragyognak, mint Arany, mint Homérosz, mint *Snoopy*. Mondhatjuk-e egyértelműen, hogy a prérifarkas a gonosz? – veti fel Sartre a kérdést. Nem a kizsákmányoló tőke alá rakja-e dinamitjait, gördíti szikláit az elnyomott? stb... Beszéde után méretes nyáltócsát hagy.

Délután eperoham. Közben Montaigne, utána kávé. Nem kértem az életet.

Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Kr
údy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,KrúdyKrúd
y,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy,Krúdy.
Krúdy!

Minden dán Lars!

Walt Disney, a világ legnagyobb *baby sitter*-e. Állítólag kokainista. Igen. Talán. Valóban gyanús az az emblematikus hóesés. Néha igazán nagy ötletek a *Donald Duck*-ban. Polgár-e Dagobert bácsi? „*Not at all.*" Mert mi volt hát a polgár? A polgárnak nem voltak illúziói, de volt hózentrógere. Nem lélegzett tételszünetben. Úgy járt kuplerájba, mintha nem járna. Úgy volt templomjáró, hogy nem volt az. Nem hamuzott a szőnyegre. Volt dohánytartója. Felépített egy műveltséget, s közben nem gyűrődött meg a zakója. Soha nem írta volna le azt, hogy... Nem ivott feketét hét után, nem zsidózott nyolc előtt. A cselédjeit már-már embernek tartotta, és a legnehezebb időkben is késsel-villával ette az emberhúst.

Utazás a Földalattin. Az Al Capone térnél leül mellém egy néger őrmester. (Kérődző *G. I. Joe*). Akkora, mint egy Mao Ce-tung-szobor. Nagy, fehér, márvány síremlék nagyságú fogak, bokszkesztyű méretű ajkak, szívlapátkezek. Belenyugodni, nem pörölni.

Megjelent a *Mein Kampf* Braille-írással! Érdekes vállalkozás. Ez a kiadó adta ki Sade márki gyerekkönyvváltozatát és a Poe-kifestőt is, ajándék piros filcekkel. Előkészületben Rabelais diétás, Krúdy gluténmentes, Faulkner laktózérzékenyeknek szóló változata. Kiadják Pilinszkyt hosszan, *Tolsztoj*t röviden. Lehet.

Írni! Akkor is, ha nehéz, akkor is, ha nem megy, akkor is, ha nem tudsz! Ha felkötik kutyádat, ha leköpik anyádat: írj! Ha tőből vágják le a lábadat, ha rád gyújtják házadat. Írj! Míg szemedet kaparják: írj! Mikor élve beleznek, gégédet nyiszálják: ÍRJ!

Nincs tanulság. Ez nagy felismerés! Hosszú előkészítés után végre nincsenek terveim. *Ehhez* tartani magamat!

HAMVAS BÉLA*

A SZALONNÁRÓL (MÉG EGYSZER)

Hermesz ktaioi umpataio!

---

* Az értelmiségi Nők Lapja, a sznobok ezotériapolcának záróköve. Ő a szellem Szabad Európa/Ázsia/Amerika/Ausztrália rádiója. Megmondó Man, az emberiség zsűrije. A Szentkönyvek David Guettája. A multikulti Ős Alap Hagyomány bármixere. Cross-over művész. Míg künn tombol a sztálinista horroroperett, ő Lao-céval fröccsözget a tiszapalkonyai raktár előtt. A Hivatalban Ötéves Tervek készülnek, ő közben rárabol a szanszkrit szövegekre a lugasban. Van egy esszéje. Nagyjából mindenre van egy esszéje. Vagy ő földönkívüli, vagy mindenki más, csak ő nem.

Ez nem paródia, PARÓDIA!

Apa odaégette a szalonnáját.
Én nem.
Aztán cseréltünk.
Odaégett a szalonnám.
(Svéd gyerekvers)

Felkereste a tanítvány a Mestert, és megkérdezte:
- Ehetek én szalonnát, Mester?
- Mi az a szalonna?
Egy másik alkalommal ezt akarta megtudni:
- Mikor jó a tűz?
- Ha nem tudod, ne kérdezd!
Majd a röhögéstől megfulladt.
(Délkelet-kínai kóanok)

Elég a mottókból!"(Balzac)

Szalonnázni annyi, mint szalonnázni. És több. A görögök, Szókratészig, tudták ezt. Igaz, rosszul. Abban minden szent

irat megegyezik, hogy az Aranykorban nem volt halászlé-kocka. Legalábbis ritkán használták.

A hagyomány szerint a misztika a sült paprikával kezdődik, csak erről gyakran elfeledkezünk!

A bűntudatnak nem a szalonnaszezon kellős közepén van itt az ideje, az örökkévalóságot nem érintik a szívkoszorúér-problémák. A koleszterin elleni harc: szánalmas vegetáriánus-ressentiment. Könyörtelen, korlátolt, kapzsi, kukacoskodó, katakomba kuckótojás! A pokolban csak bolti szalonna van, rozskenyérrel. Jézus mondta a tanítványoknak a halpucolásról szóló példabeszédben: „Sajnálom őket, kiknek nincsen tokájuk!" Emlékszünk még, mit vágott Arisztotelész Platón fejéhez? „Szeretem az igazságot, de a szaftot jobban!" „A jó szalonna böjt idején is fogyasztható, csak nem kell hangoztatni" – írja már Szent Pál is a denverieknek szóló százhatvanadik levélben.

Hérakleitosz szerint a lélek széle zsíros. („Fatai, maika, limpio!") Ez egyszerűbb, mint az egyszeregy, mégsem látja a modern ember az erdőtől a gyújtóst. Freud semmit sem tud a szalonnapörcről, de Jung sem!

Madárdal, barackillat, pipadohány. Ülök a meggyfa alatt, és a szalonnáról gondolkodom. Vagy a szalonna gondolkodik rólam. Vagy én vagyok a meggyfa. Nem mindegy? Pacsirta, alkony, málnafröccs, szarka-marka.

Szalonnát sütni július 13-án 21:14-kor kell. A régiek ezt tették. Minden más: lélekrontás, teremtésrombolás, hagyománytiprás, létpusztítás: „carpulga e carpulgalus"! (Coitus Hipercampus 4/34, *A kicsinyes kis trákokról*) Vagy van otthon szalonnád, vagy nincs. Mindenesetre az aszkéta vágjon vékonyabb szeletet. Aki pedig abálni akar, abáljon, abálhat.

2600 éve történt valami a szalonnázás körül, azóta a süllyedés: folyamatos. Van, aki nem tesz rá hagymát. Lelke rajta. Számunkra az ilyen elveszettnek tekinthető.

Van, aki Mája fátylától nem látja a bürkét. Ezzel sincs dolgunk. A salátában nincs morál! Szubsztanciával még senki nem lakott jól. Aki szerint a szalonnán kívül más is létezik: káprázatok foglya. Hiszen a bölcs tudja, hogy ahol angyalok szalonnáznak, nem veszhet kárba egyetlen zsírcsepp sem. A bölcsesség nem kimondható, ideális parázs nem létezik.

Ha este szalonnát sütsz, s előtte délben nem ettél halat: rohadj meg!

Anus Palimpex Turbo Diesel írja a hekatalai töredékekben: gondozzátok köszvényeiteket! Ha ezt nem érted, menj vissza human resources managernek, és add vissza a bicskám!

A zsírcsepegést nem nem akarni: ugyanaz, mint akarni, hogy ne. („Carlavial mundi!")

Az archaikus ember nem a szalonnáért szalonnázott. („Wirgháoio pirlipoioa!") Az individuális, újkori ember

alszik: soha nem fog jó nyársat találni. („Niarsin limba, niarsun lai.") Szent Clitoris története erről szól: szeresd a gyűlölködőket gyűlölőket!

Egyszer láttam egy marxistát szalonnázni: brrrrrrr!

Mit igyak a szalonnához? – kértem tanácsot magamtól végül, míg egy pillangó szállt le a térdemre.

Borozás közben az ember: isteni, ha Isten borozik: emberi.

Ahány női mell, annyi rizling. A tramini kacagó pincérlány, kinek jól áll, ha molett, de azért kevesebb rúzs több lenne. A krimi az irodalom rozéfröccse. A chardonnay cisz-moll egy hamis zongorán. A furmint moll, az aszú dúr. Megkülönböztetek allegro és adagio ivást. Ismerem a wagneri és a sanzon típusú másnapot.

Lao-cét egyszer megkérdezte egy eunuch: Miért jó szalonnázni? Amiért írni – szólt a bölcs. Az ember *addig se iszik*.

Igyál, amit akarsz! – s a pillangó elröppent.

A jó szalonnához nem kell sok, csak még pár jó tanács. („Ne kövessetek!")

Sütés közben tarts a zsebedben két szem fügét, de ne egyél belőle!

A tálalásnál nem kell perzsául énekelni, de ajánlott!

Ha nem mész el mindennap egy egresbokor mellett, nem élsz!

Hajnalban lucernát kell rágni, nincs más út!

Elköltözni Tibetbe, és 40 évig a petrezselyemre gondolni: az élet helyett: lét!

BODOR ÁDÁM*

BUCAREST 43XD
(Egy fejezet fejezetei)

* Az etnogiccs meg a dákomiccs mellett a legfontosabb erdélyi exportcikk. Guinness-rekorder: a kétszer száz és a hatszor négyszáz óra hallgatás csúcstartója. A havasok csendjét nem az ő visítása törte meg az elmúlt nyolcvan évben, az szent igaz. Tudja, mikor kell írni, és mikor hegyi zuzmót rágni fél évig csendben. Nyomasztóan nevetséges hangulatok szakértője: David Lynch hozzá képest nyugis esti mese. Az ördög román akcentussal beszél magyar. Ha a bodorhős hecsedlilekvárért indul Bukovinába, egyáltalán nem biztos, hogy nem egy világvégi fegyenctelep érintésével végrehajtott kémtörténetben végzi valami összetéveszthetetlenül kájurópi rozsdalasvegasban, ahol előbb-utóbb a fácánok rikoltozni kezdenek, mert megjöttek katonai dzsipen a pópák birkahereéért.

Mikor megérkeztem a Körzet bejáratához, szottyadó paprikájaként a lét lecsójának, csak egy álmatag határőr vöröslött izzó őrbódéjában a sorompók mellett. Előtte pópaszakállon átszűrt denaturált szesz. A távolban mágneses villámok sercegtek, és halványlila fuszulykás derengés vibrált a technokék boronaházakon. Aztán később a Kozmikus Helyőrség két alkalmazottja lomhán kiverte az összes fogát egy gyanús, bukovinai vándorlufiárusnak, majd további kellemes utazást kívántak neki. Nevem Peter Yellowstone. Egy Ray Charles-CD-ért mentem hosszú fényéveken át, s végre megláttam a komor vörösérc-halmokat a dombok mögötti, ideges Csivava-EKG tarajú hegyek alján. Precíziósműszer-karbantartónak neveztek hamis papírjaim. Éveket vártam, míg sikerült kijátszanom a Hivatal éberségét. Volt szerelmem, Nika Se Perimeno, miután összeszűrte a levet az ezredessel, magával ragadta a kedvenc CD-met is ama kies büntetőtábor árnyékából. Boldogságomat leplombálták tehát évekkel ezelőtt. Talán már az asszony is szabadult volna ekkorra, de Victor Celofan nem engedte, nem engedhette. Én viszont mindig is imádtam a *Georgia on My Mind*-ot.

Avas zsírszagot és hajnali ködöt csempésztem akkoriban a craiovai övezetből a Kárpátokon át. Sokat voltam távol. Ekkor vetett szemet az ezredes hódprémseggű egykori nejemre a házunk előtt folydogáló kénsavpatakocska partján. Valami csillagközi összeesküvésbe keveredhetett a nő. Könnyű volt megzsarolni, aztán elragadni két galaxissal arrébb, talán új cipőt is ígért neki, s ki tudja, mit még.

Mielőtt a Körzet bejáratához érkeztem, hosszú évekig savanyú egértejpálinkát ittam egy váróterem törött ablakainak szilánkjain üldögélve. Ezután kezdtem zsírszagot csempészni, közben meglépett az asszony Celofannal. Történhetett valami, ami sosem derült ki. Mindenesetre a belügy vakondjai csendben tették a dolgukat a mélyben tovább, bennem meg egyre jobban sajgott az *I Got a Woman* hiánya.

Évekkel később derült ki, hogy évekkel előtte sem sejtettek még semmit. Akkor, vagy egy kicsit később tűnt fel Nils Holgersson a Zónában. Ekkor még nem ismertem Etelka Carthagót, sem Izidor Camfort, a két tüzes, holdkompi pénztárosnőt a Bázisról.

A Rock Igor nevű Satelloidán vesztegeltem évekig az Irányítási Egység engedélyére várva. Hihetetlen volt, hogy most meg itt vagyok, mögöttem a Neptunusz tölgyirtáson ragadt hajtóműkapszuláinak készenléti fényeivel.

Zombigombák ropogtak a talpam alatt férgesen, ahogy haladtam a veszedelmes, szaturnuszi nyárfák alatt a foszforeszkáló berkenyék felé, Mihail Leokoplast házához. Tehénspenót zöldellt az út mellett, kacsasziromfű rózsállott az ablakokban. Az űrbelőtt öregek szájába fülesbaglyok költöztek. Ettől nehézkesen és érthetetlenül beszéltek, de legalább ritkán. A fák kérge, mint szétivott arcú Marlboro Manek

bőre. A délután banános fényeiben úszó hosszú árnyékok omladozó kerítéseken csillogtak, féltve őrizték a romos kápolnákban tábort vert prikulicsokat.

Egy novemberi napon, fáradtan és csüggedten, de titkon bizakodón nyitottam be döglöttsirály-szagú házunkba, ahol a hódprémsegget már nem találtam sehol. Az ezredessel lépett meg, magával ragadva Rayt. Ott, akkor megfogadtam, visszaszerzem a CD-t. Nem élhetek a *Mess around* nélkül!

Mihail Leokoplasthoz tartottam a szemétégető melletti Kibernetikus Macskabuzerátor fűtőjéhez, őt még régebbről ismertem. Mihail nem lévén otthon, új babájával, Sabrina Nukleoiddal nyaltuk-faltuk egymást az ezüstös derengésben hat napig. Borókagyökér-illatú, denevérharapásszerű csókjai után szuvas fogak maradtak a számban. Arca félig lerágott almacsutkára emlékeztetett. Az erek a lábán, mint az Amazonas és mellékfolyói, hajlataiból pézsmapatkánykölykök szaladtak elő. Mikor hozzám bújt, olyan szaga volt, mint akit gyerekkora óta pontyok mellett tartottak egy vödörben. Maradandó nyomokat hagyott a központi idegrendszeremben. Azután ismerkedtünk meg, hogy megérkeztem a Körzet bejáratához. Végül elárulta, hogy Theofil Capucinerhez kell fordulnom, talán ő tud segíteni.

Nikával Ivan Popeye kocsmájában találkoztunk sok-sok esztendővel korábban. Hajában frissen pörkölt, lopott kávé illata bujkált, segge hódprém. Olyan volt ott a Terpentin Bar ütött-kopott pultjánál, mint a gőzölgő trágyadomb tetején egy gombóc vaníliafagylalt. Arcán a zokogás tengerszemei csillogtak. Megvigasztaltam, majd döglöttsirály-szagú otthonomba költöztettem. Azt gondoltam, itt fogunk élni boldogan, teknősbékaspárga-sajton meg aszott bárányherén jáspismeggy kompóttal. Ecetes póklábat pirítunk esténként gyöngyhagymazselével, míg meg nem halunk. Ezután kezdtem ködöt csempészni a Kárpátokban. Hiba volt. Később megszökött az ezredessel a *Hit the Road Jack*-et dúdolgatva. A Telep lakóit a kölcsönös, szűnni nem akaró bizalmatlanság cementje tartotta össze. A macskahúgyszagú kisasszonyok még nem voltak bezárva a madárkalitkába, de Hermann Gyurmidor már eladta a szamarát.

Theofil Capuciner házában ekkor Tristan Terranova élt Adam Filterrel, de már mindketten elköltöztek. Helyükre Theodosius Sodomita és Jan Amper került. Időbe telt, míg kiismertem magam, de akkor már késő volt. Halk eső cseperészett az erdő fölött, mintha román aprópénz hullna egy moldáv nyerőgépből végtelenül. Az örmény űrhajósok temetőjéből jól látszottak a napkitörések. Az idegesítő szúnyogokat őrjítő bogarak váltották fel.

Nika az elhárításnál volt, mint később megtudtam. Amikor Celofannal találkoztak, csak nézték egymást pár pillanatig, mintha nem tudnák eldönteni, ki fog most letartóztatni kit? Végül megléptek az exobolygó irányába egy hordozórakétán. A varjak is eltűntek egyik napról a másikra. Utánuk csak halvány fügeillat maradt a ruhamosó asszonyok köldökében.

Egy motoros Gamma Gt furgonettával érkeztem a Körzet bejáratához a fedélzeti idő szerint késő délután. Jupiteri pelék, téridőmedvék és gravitációs legyek keringőjét csodáltam meg a Hasadó Tárcsa szerviz melletti kis tisztáson. Pár kővadász-kommandós és cyberribizlész várakozott még bebocsátásra. Tizenharmadik éve működtetett az Állam titkos szemétégetőt és tudományos kísérleti állomásokat a Bucarest 43 XD nevű exobolygón, nemzetközi hitelből.

Nikával mindenünk megvolt ott a Kucsma Hágón, a döglöttsirály-szagú rezidencián, a büntetőtelep mellett. De ő többre vágyott, a városba akart költözni. Ehhez pénz kellett volna, sok pénz és engedélyek. Ezért kezdtem csempészni a ködöt. És ez lett a vesztem.

Végtelen adminisztrációban volt részem a Körzet bejáratánál. Féreglyuk-átkelési bizonyítványt kellett bemutatnom, de olyat, amin harminc napnál nem régebbi eseményhorizont-láthatósági pecsét fénylik. Kavarogtak a porszemek a napfény dárdáiban, ahogy átadtam remegő kézzel a hamis, de minden kritériumnak megfelelő okmányokat.

Fogalmam sem volt, hogy találhatnám meg a nyilvánvalóan álnéven itt tartózkodó Nikát. Volt, aki azt mondta, hogy az Ürge Szeletelő Központban gépíró, mások azt rebesgették, a Napszél Számláló Állomás irodavezető-helyettese, olyan is akadt, aki megesküdött, hogy a harmatbemérők esztenáinál van. Többen állították, hogy az ezredes borbély lett, és Nika ott fésülőasszony. Azt is hallottam, hogy Celofan most fényképész, és Nika a laborban hív elő. Ahogy ismertem, az se lett volna képtelenség, ha már rég az Ártatlanok elkülönítőjében lett volna bezárva.

Betértem a Fonálkereszten Egy Szubatomi Jézus Részecskéhez címzett fogadóba, hátha megtudok valamit. Nyugállományú Jedi-lovagok szidták a rendszert a homályban, holdkráterkaparók vedelték az oszcillált kvantumszeszt a sarokban. Egy marsi toloncazt mondta, a Vissza Nem Térés Hágóján keressem Nikát, ott hallottak utoljára igazi soulzenét. Ez pedig erős gyanúra adott okot. Elindultam hát. Elképzeltem, ahogy légköri kisülések nyomaival az arcán nedves szkafandert tereget a radarantennák tüskéire, míg az ezredes hőpajzson süti a berbécsflekkenyt, és közben az én CD-met hallgatják. Oh, hogy hibernálná őket a Birodalom örökre! – gondoltam.

Egész más történt. Láncon tartották Nikát a Beszélő Robotkutyák a Hágón. Útjuk során egy kabintúlnyomás miatt teljesen megőrültek Celofannal. Ezt kihasználta a Mechanikus Kóbor Kutyák Szövetsége. Nemhogy az erőterek teorémájáról nem tudtak már semmit, de a nyelvüket sem tudták a szájukban tartani. Bizony, a legpazarabb táj is kap némi bukét, ha szaros vonatablakból nézzük. Itt nyüszögött most az én Nikám, tálkájában hangyapörkölt maradéka, halvány fogalma se volt már Ray Charlesról és bármi másról sem. Később megtudtam, hogy az ezredest feldarálták és megetették Nikával ezek a veszett Kutyaterminátorok. A CD-t lefoglalták, soha nem adták vissza.

Avas zsírszagot és hajnali ködöt csempésztem akkoriban a craiovai övezetből a Kárpátokon át. Sokat voltam távol. Ekkor vetett szemet az ezredes hódprémseggű egykori nejemre a házunk előtt folydogáló kénsavpatakocska partján. Szottyadó paprikájaként a lét lecsójának, csak egy álmatag határőr vöröslött izzó őrbódéjában a sorompók mellett. Nevem Peter Yellowstone. Hosszú évekig savanyú egértejpálinkát ittam egy váróterem törött ablakainak szilánkjain üldögélve. Mindenesetre a belügy vakondjai csendben tették a dolgukat a mélyben. Ekkor még nem ismertem Etelka Carthagót, sem Izidor Camfort, a két tüzes, holdkompi pénztárosnőt a Bázisról. Az ezredessel lépett meg, magával ragadva Rayt. Ott, akkor megfogadtam, visszaszerzem a CD-t. Nikával Ivan Popeye kocsmájában találkoztunk sok-sok esztendővel korábban. Hajában frissen pörkölt, lopott kávé illata bujkált,

segge hódprém. Később megszökött az ezredessel a *Hit the road Jack*-et dúdolgatva. Amikor Celofannal találkoztak, csak nézték egymást pár pillanatig, mintha nem tudnák eldönteni, ki fog most letartóztatni kit? Tizenharmadik éve működtetett az Állam titkos szemétégetőt és tudományos kísérleti állomásokat a Bucarest 43 XD nevű exobolygón, nemzetközi hitelből. Láncon tartották Nikát a Beszélő Robotkutyák a Hágón. Bizony, a legpazarabb táj is kap némi bukét, ha szaros vonatablakból nézzük...

PEPSI KALASNYIKOV*

BIZNYESZ EZ JUZSUÁL

* Berlinben élő orosz-ukrán-tatár-belarusz-csecsen író, újságíró, rádiós műsorvezető, anarchista, performer, drogfüggő és boldog apuka. Született 1972-ben és '74-ben Jekatyerinburgban, Moszkvában és néha Kijevben, minden hónap első keddjén. Az Eurázsia Kiadónál eddig megjelent kötetei: Buddha Adidasban; Fukushima Boogie; Hruscsov Bagatell. Az Óvatos Ninják underground írói kör alapítója, a Vodka reggelire punkzenekar balalajkása, az Anal Pirog street food hálózat résztulajdonosa. A Horogkereszt a seggetekbe, pajtikáim! című film társforgatókönyvírója. Rh+, szereti a szusit.

Iván Csavarov Mermelov Burbulov Guzmics a *Gazeta Magnezium* fakult példányainak paplanja alatt ébredt a posztszovjet Babilon szívében, Moszkvában. Megint a Berija Szeret Téged Intézet közelében aludt, egy szupermarket szellőzőnyílásánál. Orrára nagy kék patkány ült foszforeszkáló, zöld szemekkel, fogai közt szipkában cirill betűs, piros Marlboróval, s így sziszegett: „ma nagy változások következendnek, Iván! Figyeld a jeleket!"

Mi a fasz? – tűnődött Iván. Nem sokáig tűnődhetett azonban kényelmes vackán, mert a Boldogságos Szűzanya Security embere – szokás szerint – felrugdosta, elzavarta és sokkolóval még a hátába küldött némi ampert is, „kávé helyett, atyuska!" (A patkány közben kacér gimnazista lánnyá változott, s nyikorgó csézáján tovaringott.)

A távolban egy nagyvonalúan hámozott krumplira emlékeztető kirgiz lopottfa-kereskedő 600 m/s csőtorkolati sebességű, Uzi típusú géppisztolyával érvelt elég meggyőzően egy mindennapos megbeszélésen a konkurens cég beltagjainak. „Biznyesz ez juzsuál." Míg két sötétített üvegű állami Csajka medmexezett a Vörös téren, a Halál mellbimbó-bordó Zsiguliján elindult a város felé.

Iván Csavarov Mermelov Burbulov Guzmics megszokott padjára telepedett, és a kuznyecovi évekre gondolt, amikre, mi tagadás, nem nagyon emlékezett. Talán csak arra, derengőn, hogy első évben megnyerte a sörösüveg-evő versenyt a Műszaki Főiskola Gagarin kollégiumának dohányzójában, és még aznap éjjel övé lett a patkányméregízű csókjairól híres Irina a kukáknál.

„Hősünk" negyvenhét szomorkás, orosz őszt látott már, mire szerény történetünk kezdetét veszi. A történelmi Guzmics család fekete báránya, Iván. Nobel-díjas fizikusnak készült, aztán másképp alakult: kiábrándult, alkoholista földrajztanár lett a Dzerzsinszkij általános iskolában, az északi szélesség 55° 45' és a keleti hosszúság 37° 37' fokán, míg le nem csukták, mert határozottan céltudatos mozdulatokkal felaprította feleségét és annak szeretőjét, az iskola igazgatónőjét. Egy havas, téli délutánon vad combollózás közben érte őket tetten a tanáriban. Nemrég szabadult.

„És akkor nem vesszük elő a bébifókákkal készült videóját, tábornok" – szüremlett ki egy elsuhanó Range Roverből az ilyenkor megszokott csevej.

Ücsörgött tehát kiszuperált tanár urunk Mekegő Vladimír cár lovasszobrának tövében, Csernobil-cukorkát szopogatott, és az elvadult csinovnyikkölyköket nézte, akik bútorlakkpác-vodkát nyakalva, uráli rendőrpunkot hallgatva ártatlan óvodások fejével lábtengóztak. Juventus, ventus! Osztálykiránduló, kazanyi kazánkovács-tanulók hongkongi import selfie-botokkal inzultáltak műszőrme kucsmás, puffadt fejű, világháborús veteránokat. Taskenti kamaszok hármasával kúrták a tatár varrónőket a 43. számú paneltelep Csehov utcai játszóterének mászókáján. A Nemzeti Fiatalok

A Korrupcióért Mozgalom AIDS-esekre vadászó különítményei zsákmány után szimatoltak a sarkon. Ahogy a régi orosz vicc mondja: indult a nap, ébredezett Oroszország anyácska, békésen szemerkélt a radioaktív eső.

„Bőrkabátot varratok a fitymátokból, ha nincs itt a pénz két órán belül!" – repítette a szél egy teljesen átlagos tranzakció foszlányait a park felé az üzleti negyedből, míg beton virágvázák közt pajkos tankok kergetőztek. A bokrokban a közeli irodaházból szökött, zabos disznóbelsőség-menedzserek ugyanazt művelték a Red Bull-os hostesslányokkal, mint x kormányzóságban y gróf z grófnéval és annak húgával, a bájos w-vel 18..-ban. Oh, az a 19. századi, böhöm nagy, orosz realizmus, ahol mindenki Moszkvába vágyik, ahonnét mindenki Párizsba vágyik! Ahol állandóan a Hazát siratják, aztán zokognak, pityeregnek, nyüszítenek, bömbölnek és visítoznak! Sétáltatják neurózisaikat a nyírfák közt, mint nagy, fekete dán dogokat száz és száz apróbetűs oldal sok-sok versztáján végig!

Aztán Guzmics elé lépett egy nem létező burjátföldi faluból származó, intéző kinézetű intéző olyan grimaszokat vágva, amik már kalmük tiniknél sincsenek divatban hetek óta. Zavarodottság, őrület, tanácstalanság dekkolt a szemében: „Iván, bátyádat ma reggel a Kreml tornyán találtuk, saslikot csináltak belőle, testvér, jaj, saslikot. Balalajkát feszítettek a vastagbeléből, bátyuska, jaj, balalajkát."

Iván „újorosz" oligarcha ikertestvérével évek óta nem találkozott. Borisz Csavarov Mermelov Burbulov Guzmics az ország három leggazdagabb embere volt. Nem az a fajta, aki „műhavat árul Szibériában". Nem. Ő nagyban játszott. Egyszer ellopta a fehér ködben bújócskázó Szentpétervárt.

A házkutatás során csak a Nyevszkij Proszpekt egy darabja, valamint az Ermitázs hátsó kijárata került elő. Borisz megúszta helyszíni bírsággal.

Az intéző betessékelte Mermelovot egy cuki kis Jumbo Jetbe, és már szálltak is a Rubljovkára, a Dobermann Palace-ba, Borisz főhadiszállására. Útközben avatott, kiskorú, thai kezek nyírták, fürdették, parfümözték, masszírozták. Az eredmény: A tökéletes helyettes.

Bátyja emberei, mit sem sejtve, a tárgyalóban várták szokásos reggeli meetingjüket a Kapitánnyal. Így hívták, nem túl eredetien, de legalább röviden: a Kapitány. Ott volt Kalkulickij, a nagyon kreatív könyvelő. Kalamajkov, a főtanácsadó, afgán veterán, akinek még mindig hullott a füléből a kandahári homok, ha egyetértett valamivel. „Két afgán legalább nem három" – volt a szavajárása. Adam Csutkov testőr, a nyom nélküli kivégzések Paganinije, a tajga Charles Mansonja, és tanult kollégái. A grúznyektető, tolsztojszakállú Ribanov, az üzbégpréselő, gogolfrizurájú Melankov, a kazahsanyargató, tányérsapka-koponyájú Zserbenka. Unottan nézték az *Andrej Rubljov* kungfu verzióját Van Damme-mal és Jackie Channel a főszerepben, ki tudja, hányadszor. Órák óta senkit nem ástak be nyakig az édes anyaföldbe, nem betonoztak be egy árva lelket sem épülő offiszok alapzatába, nem etettek arzénes palacsintát kegyvesztett oligarchákkal, nem kényszerítettek orális szexre ipari kémeket piranhákkal – kezdték hát elunni magukat, gyűlt bennük a fölösleges alkotói energia. Mögöttük, a Smirnoff vodkával töltött akváriumban, csillogó szemű macskacápa cirkált Swarovski-kristályok között.

Mélyről indult a Kapitány. Nagyapja (a későbbi Novokain elvtárs) 13 évig állt sorban meleg vízért Izé Biznyovban, hogy

teát készíthessen imádott feleségének, Mánya Harmatovának. A nagyiék akkoriban házasodtak, mikor Sztálin kezdte úgy érezni, hogy három zsidó urológus sakkozik a prosztatáján. Nagy koncepciós perek fagyos szelei fújdogáltak, a társadalom a bizalmatlanság aszpikjába dermedt.

A sötétebbik Csavarov karrierje klasszikus, kilencvenes évekbeli, összorosz startup. Míg Jelcin messze, az állam tetején böfögött, ő ügyesen elfoglalta a szamovár testalkatú házmesterné Moszkvicsának garázsát, az lett a Bázis. Az első ezermilliárd összegyűjtésénél nem válogatott a módszerekben. Inzulint lopott cukorbetegektől, s eladta Nyugatra. Aztán vesét lopott és eladta Keletre, aztán visszalopta és eladta azoknak, akiktől ellopta. A megmaradt donortesteket gyrosként értékesítette a metróállomások büféiben. De ne ítéljünk fölötte elhamarkodottan! Rohammentőkből vágta ki a fékbovdent, és német autógyáraknak adta tovább, a japánoknak már a németek passzolták el. Csencselt antik bútorral, adott el atomtitkokat, foglalt el országokat, gyilkolt, gyilkoltatott, és szinte soha nem parkolt szabályosan. Nagy húzása volt a Szovjet Nosztalgia Sex Shop. Bérelhető szilikonleninjeit vitték, mint a savanyú uborkát bármelyik nap reggelén a kisinyovi közértből. Gumisztálinja minden díjat elhozott a budapesti pornóexpóról. Latexgorbacsovja hetekig vezette az eladási listákat az Urál és az Alpok közti piaci szegmensben. A szerencsés privatizáció után („rosszemberek jókor, jó helyen") két héttel már dollárjelet borotváltatott a fanszőrzetébe, és esténként a Barátság Kőolajvezeték főcsapján dobolt tízpecsétgyűrűs, vadkapitalista mancsaival. A laptopjára Bill Gates telepítette az új Windowst, együtt járt pandavadászatra a WWF elnökével, és Mike Tyson harapta le neki a szivarvéget. Bányákat, divatáruházakat, vasúttársaságokat, olajmezőket, ikonokat kezdett el felvásárolni. Minden volt szovjet tagköztársaságban volt négy felesége, számtalan gyermekei Oxfordba jártak óvodába. Végtelen belső-ázsiai síkságok és szűk kozákföldi kukkoldák kerültek a nevére – köszönhetően Kalkulickij zsenijének és pár (mindig megfelelő pillanatban előkerülő) revolvernek. A „szex, drogok, féllegális ércbányászat" felhőtlen boldogságának ideje volt ez. Szláv Nagy Gatsbyként kanmadonnák és szukakapriók koszorújában dominózott Jennifer Lopez seggén, úgy, hogy közben Berlusconi megalázottan és megszomorítottan egész éjjel hagyta nyerni. Persze közben gyakran érzett ürességet legbelül. Hiába tűnt jó bulinak chivasos kólát itatni és eurót etetni angol arisztokratának öltöztetett csimpánzokkal, vagy a meztelen Beyoncéval porszívóztatni ki azt a sok pud szintetikus port a besztondult Depardieu orrából, a harmadik héten már gyakran kapott dührohamot reggelente, miközben katatón állapotban nézte a gyémánt vécékefében tükröződő, lassan harangozó heréit, de korántsem oly felemelő hangulatban, mint Andrej herceg a *Háború és béké*ben az eget. És sokszor még az sem vigasztalta, hogy megvehette a Real Madridot, hogy spermasommelier-ket hozathatott Dubaiból, vagy hogy Rihannát tesztoszteronnal telepumpált cirkuszi medvékkel hágathatta. Ezekben a történetekben ritkább a happy end, mint Dosztojevszkijnél.

Mindeközben kínosan ügyelt a Lojálisan Pucsító Oligarchák Klubjában meglévő tagságára. Direkt nem nyitott Putyin Ánusza Swing Klub néven szórakozóhelyet. Nem pénzelt vibrátoros ellenzéki felvonulásokat. Nem látogatta a Kilőtt Szemű Baskír Alvállalkozók Szövetségének rendezvé-

nyeit. Egyszer sem nézte meg a nagy botrányt kavaró, *A cárnő és a lakáj fasza* című metáloperettet. Nem vette meg a *Hruscsov péniszpropellere az ENSZ-közgyűlés büféjében* című olajfestményt. Ezért is rejtélyes a haláleset...

Most pedig az Önök legalázatosabb mesélője folytatja érdektelen, semmiféle tanulság terhét nem cipelő, lassan azonban – ígéri – célegyenesbe forduló, s váratlanul véget érő kis meséjét.

Miért van hát szükség Ivánra? A Nagy Terv miatt! Isten Moszkvában tárgyal hetek óta. Titokban. Ugyanis portfólióbővítés van. A Legújabb Szövetség. Mivel a bátyus szervezete rosszul reagált a hamis, turkesztáni LSD-re, és beleült abba a kibebaszott hagymakupolába, most Ivánnak kell folytatnia a tárgyalásokat. Hát ezért, barátocskám, nyájas olvasóm! Nem lesz fennakadás. Senki nem fog észrevenni semmit. Istennek stróman kell! Ennyi. A Paradise Ltd. többséget akar szerezni a Vatikánban, a FIFA-ban, a Gazpromban és mindenütt, ahol még lehet. A Gazprom már majdnem megvan, de a Kapitány nélkül nem megy. Az Úr kínai, ő nem veheti meg a részvényeket csak úgy. Kell egy orosz állampolgár, akiben bíznak, akinek van hitele, fedezete, és bármikor bevethető, pszichopata magánhadserege. Az Ördög időben észbe kapott. A kirgiz sakkszövetség és a kozák íjászszakkör már elúszott. A McDonald's és a Greenpeace még nyitott kérdés. Isten nagyon szeretné a Walt Disney-t, és visszaszerezné a Magyar Művészeti Akadémiában is a többséget. Nagy Forma–1-rajongó, de nézzék csak meg Bernie Ecclestone-t, ott már nincs mit tenni. Az világos ma már, hogy nem egy isten van. Őrült harc dúl a háttérben. A közeljövőben tőzsdére viszik a Mennyországot, előtte akarnak mindent rendezni.

Megérkeznek hát a Palace-hoz, a nyomorított lelkű intéző és a Pszeudo Kapitány. Először a versailles-i kastély pontos mása tűnik fel Iván előtt, ahol a kertész lakik. A kaputól limuzinnal mennek a bejáratig, a fogasoktól Apache helikopter viszi őket a nappaliig, ott jachtra szállnak, úgy hasítanak a tárgyalóig. Iván lenyomja az elefántagyar kilincset, vakító fény, finom párák, égi manna a svédasztalon, az örök élet italának bontatlan palackjai jégen. Az angyalok s minden szentek aperitifes tálcákkal kezükben oldalt várakoznak. A magasban, aranytrónon Ő. Forma–1-es overálban, bukósisakban lebeg majdnem mindenek felett: a Jóisten. Balján a Szent Szűz, jobbján Jézus Krisztus és Ayrton Senna.

Író s olvasója izgatottan várja a Jó győzelmét.

Jaj, nehogy úgy fejezzen be, hogy „csak álmodta az egészet" – néz ránk a kimerevedett Iván kétségbeesve, és a stáblista elindul.

BOHUMIL HRABAL*

NOSZTALGIÁZNI TILOS!

* A legnagyobb magyar csehíró és mosómedveszakértő. Nehézsúlyú mítoszépítő, fedettpályás sampion. Pepinszókratész Platónja. A kocsmanyelvet 80 évig áztatta hedonizmusban, majd adott hozzá 40 dkg prágai iróniát és 1 evőkanál k. und k. nosztalgiát. A pult melletti elbeszélést becsavarta bölcselettel, humorral, folklórral. A spleent elhabarta hurráoptimizmussal és kisnépektől beszerzett paranoiával. A hétköznapok világát a fantázia, a mítoszok, a legendák, a filozófia és a líra öntetével öntötte nyakon. A szentet és a profánt apró kockára vágta, tökön rúgta a hašeki és a kafkai hagyományt, szippantott hozzá egy csík Kerouacot, majd lendületes prózában tálalta!

Gyönyörűséges kisasszonyok, megérkeztek hát végre az Arany Városba, ebbe a Száztornyúba, a Városok Királynőjébe, szépséges arcocskáikkal, formás lábaikon, én Josef vagyok, az Önök alázatos idegenvezetője, és bár korunk egy láthatatlan táblát függesztett fölénk, melyen az áll, hogy *Nosztalgiázni Tilos,* csak vásárolni szabad, fogyasztani és újabb és újabb termékekre vágyakozni, de én nem tudok arról leszokni, hogy lássam és megkönnyezzem azt, ami már nincs, hogy felidézzem és a szavak gyémántkeretébe foglaljam azt, ami már eltűnt, kérem, kövessék az esernyőt, és hagyjuk a múltat! Önök azon a pompás Ford Focus telekocsin azért vonultak be a festői Budapestről a baráti Prágába (mint édesapáik tankon egykoron) magyar, szlovák, majd cseh autópályamatricát vásárolva, hogy megcsodálják az épületeket, melyeket azok emeltek, akik már nincsenek közöttünk, de én látom őket, bár jól tudom, hogy nosztalgiázni tilos! Önök kikapcsolódni jöttek az Arany Prágába, hogy külföldön legyenek, mégis otthon, mégis az egykori k. u. k. Monarchia területén, mégis, félig-meddig, egy picit a sajátjaik között. Otthagyták barátaikat, férjeiket, élettársaikat azokban a csodásan lepusztult romkocsmákban Buda-

pesten, a Duna partján, vagy gyerekeik mellett virrasztva, és eljöttek hozzánk új élményekért, akár Erósz oltárán is áldozva titkon, ahogy az Önök ősi kutyája, a kuvasz is fellázad néha, amit vasrúddal ver le a gazdája a kert végében a szederfa alatt, úgy Önöknek is megvannak a dicsőséges szabadságharcaik, aztán a könnyes kiegyezéseik, és jól van ez így. Jöjjenek, haladjunk, nézzenek a lábikrájuk elé! Az élet spontán buli, ahova senkit nem hívtak meg, a kötetlen munkaidő meg az alkoholizmus melegágya – mondta Havecek, a híres szentképköpködő Libenből, mielőtt tripla szaltót ugrott a pöcegödörbe. Ennek a Haveceknek a szomszédjában lakott egy hirtelen természetű rendőr, a Vacurek, rendes ember volt ez a Vacurek, a saját családjára csak vaktölténnyel lőtt. Az agy százszobás kastély, amiből csak két szobát fűtünk, nyitott ablakoknál, mondta Vacurek gyerekkori barátja, a klasszika-filológus Jerbenka, és teleszarta a nadrágját, hisz így jár mindenki a Nap alatt. Ez a Jerbenka állandóan kereste a lehetőséget, hogy karambolozhasson a történelemmel, így negyvennégyben felvette a zsidó vallást, nyolcvankilencben pedig belépett a kommunista pártba. Az ő nagybátyja volt a koslaci, notórius kútba vizelő állomásfőnök, aki meg vadnyúlfülszőrt gyűjtött, s mikor annyi volt már, hogy nem tudott bemenni a házába, hát kiköltözött a fáskamrába, mikor az is megtelt, befeküdt a kutyája mellé az ólba, és ő is kutyaként élt, az állatorvos meg nem volt hajlandó beoltani veszettség ellen, mert félt, hogy megharapja, azóta nincs róla hír. Ennek az állatorvosnak volt a lánya az a Lunyecka, aki tizenkét évig tüsszögött, mert senki nem mondta neki, hogy egészségére, az öccsének meg, a Karelnek, azt mondta a felesége, hogy te mindig csak a kocsmába ülsz, mire Karel: de

hát én vagyok a kocsmáros... Mindig van kifogás – felelt a neje, akinek a bolond kishúgától, a Milenától azt kérdezték a hatóságok, Milenka, hát miért teregetted ki a halott nagyszüleidet a szárítókötélre? Kíváncsi voltam, hogy mi történik, tudja, hogy van... Ugyanaz a szisztéma, mint a nagyapjuknál, a Pável bácsinál, akitől azt tudakolta a rendőrfőnök, hogy ugyan miért aprította fel a fél falut a kenyérvágó késsel, az meg azt mondta, hát, mert betelt a pohár, átok ült azon a családon, az már biztos! Nosztalgiázni tilos! Ott a Vencel tér, nézzék! A tyúkok idén a gyengébb kotlási hajlamot nagyobb tojásszámmal kompenzálják – írja a brnói *Baromfi Szemle* legfrissebb száma, de ez Önöket ne befolyásolja, hölgyeim! Ahogy egy nyugalmazott hermelinbuzerátor mondta a Zöld Zsiráfhoz címzett kocsmában: a szépség belülről fakad, csak nem mindig ér ki a felszínre, emitt az Óváros tér, hát nem gyönyörű? Az intellektus nehéz bilincsei könnyen lehullnak a ma emberéről, de Önök ne feledkezzenek meg arról, hogy az európai kultúra nem más, mint az antikvitás morzsapartija, hisz olyan civilizációban élünk, mintha mindannyian ugyanazt a tévécsatornát néznénk, ahol egész nap csak ajánló megy, de Önök jobb, ha tőlem tudják, hogy egy-egy kocsmapult sokkal többet tud az ember végső dolgairól, mint a freudisták összes kanapéi, most pedig peckesen átmasírozunk a Károly-hídon, libuskáim! Mit is mondott egyikük, honnan származik? A halászlé fővárosából, a nagyszerű Szegedről? Hát akkor Ön tudja, hogy ott bizony passzíroznak, a főzést pedig akkor kell befejezni, ha a hüvelyk- és mutatóujj összeragad az étel gőzében, valamint a vízilabda nyet pingpong, ez meg itten a Kisoldal, avagy Malá strana. Nosztalgiázni tilos, de Gustav úr böllér volt, és olyan finoman dolgozott,

mint egy svéd agysebész. Utoljára még visszafordult imbolyogva a konyhaajtóból, és azt mondta, a késekért majd holnap visszajövök! Figyeljenek már, ne kalandozzon el a figyelmük, kérem! Nemzeteinknek az alkohol a tengert pótolja, ezért ahogy Nálunk, úgy Önöknél is pirosbetűs ünnepnapokon mulatságos sörhas-dodzsembe kezdenek a népek, ami kész burleszk, ezen nem lehet segíteni, és nem is kell. Önök eljöttek hát az Arany Prágába, úgy, hogy nem is sejtették, hogy itt élt Václav, ki tizennyolc üveg pilsenit ivott meg otthon, mielőtt elindult mulatozni. Ahogy egy fiatal költő mondta Žižkovban: traumahiányom van, nem tudok írni, ami már önmagában trauma, ugyebár! Kérem, tunkoljanak bátran a depressziómból, jaj, nincs Önöknél egy szekerce? Ugorjunk bele a Moldvába! Politikai rendszereink a megfontolt anarchiától a zűrzavaros rendig lengetik ingájukat, és nincs segítség, nagyapáink főztek gulyást náci rohamsisakban, fűtöttek vöröskatonák zubbonyaival, falatoztak lódögöt, de nekünk most tilos nosztalgiázni. Hogy is írja a Káma-Szútra? A kapcsolat végének jelei: kevesebb pénzt ad, mint amennyit kérsz tőle, a szakítás módja pedig: mikor megérkezik, biggyeszd le ajkad megvetően és toporzékolj, nevesd ki, ha nappal is szeretkezni akar! A szállodában, ahol dolgoztam, ezt a könyvet, Vátszjájana könyvét, a Káma-Szútrát tette az én főnököm a Biblia helyett az éjjeliszekrényre, de ez rég volt, még sehol nem volt wifi, így mindenhol beszélgettek meg szerelmeskedtek az emberek, és Prága se volt még szimpla szesz-Disneyland, bennszülöttek lakták, ha kedvük szottyant, megnyúztak három vadnyulat, puszta kézzel a malátasiló mellett, vagy csak üldögéltek a targonca tetején, oh, bárcsak nosztalgiázhatnék! Nézzék, kigyúlt az első csil-

lag Nymburk felett! Ahogy Hawking doktor mondta azon a gyönyörű, amerikai akcentusú beszédszintetizátorán: itt, egy közepes méretű bolygón, egy átlagos csillag körül keringve, egy közönséges spirálgalaxis külterületén... hát e hhez még mit lehet hozzátenni, hát én ettől paff vagyok, down és ellep a spleen. Egyébként meg kóstolják majd meg a kecskefasírtot a Julanekéknél, ott dereng a ködben a Vysehrad! Reggeli után a papagájok és más madarak beszédre való oktatásával foglalkozz, azután a kakas-, fürj-, kosviadalok következzenek – ajánlja a Káma-Szútra, de én három műszakban dolgoztam a kladnói kohóban, kérem, hát ezért ilyen beesettek itt a szemek, hölgyeim, ezért ilyen szétfolyó a Holdra függesztett tekintetem! Milyen Orlojt reklamálnak, majd megnézik legközelebb, kurvafix! Induljatok pirkadatkor, délben a hölgyekkel együtt lubickoljatok (vigyázzatok a krokodilokra), s délután térjetek haza – ajánlja az indiai mester. Ezt a legritkább esetben tudtam csak kivitelezni, pedig az Elbában nincsenek krokodilok. Ne feledjék az intést, ha kedvesük alszik, részeg vagy beteg: maradjanak csendben! Oh, az a Monarchia, kedveseim, népeink Pangeája, az volt ám a multikulti, egy az egyben, mint az a New York, kérem, azóta más idők járnak. Mancika lehányta a Köztársaság elnökét, aki spontánul elvegyült a nép között, vesztére, Rudolf bácsi neje meg három görényt ellett, Pepicek meg olyan volt, hogy önként állt sorba, mikor miskárolták a férfiakat a környéken, mert azt hitte, húst osztanak. Nézzék csak, a Hradzsin, olyan, mint egy szent eperoham, ki kell élvezni! Tudják meg, hogy az univerzum sem bonyolultabb, mint bájos hasnyálmirigyeik működése. Ne várjanak sokat az élettől, és eleget kapnak majd! Én már an-

nak is örülök, ha a hot dogban a virsli majdnem leér a kifli aljáig. Ott pedig a Szent Vitust látják, ahol a kövek a gravitációval cicáznak. A nap végén a fülükön fog kicsöpögni a műtörténet, mert ez itt a barokk és a reneszánsz homlokzatok, valamint a szétivott arcok városa, itt minden öngyilkos műemlékre esik, itt élt a rettegés világcsúcstartója, Kafka doktor, a Max Weber pedig nem egy kardigánmárka, Önöknek viszont vadszőlőként kell ráfonódniuk a férfira, ahogy az írás tartja. A sörfőzésre szánt időt nem szabad megspórolni, és nem is kár érte. Itt már 930-ban nemhogy főzték, de tiltották a sörfogyasztást a szerzeteseknek, ahogy nekünk most a nosztalgiát. Az a mi sörünk: tündérek vére. Olyan kocsmáink vannak, ahol a nedű habjára a jókedv templomát lehet felépíteni! Talán az Önök irodalma is jobb kedvű lenne, ha jófajta pilsenit csapoltak volna abban a híres kávéházban a múlt század elejének magyar fővárosában. Élj rejtőzködve, de a pincér lásson, belépni a csehóba, kilépni az életből – mondják itt Csehországban, a nyugat Tibetjében. A kancsó a söróceán ladikja, a vendég utas, a kikötő halál, kocsmába járni pedig csak a családi élet rovására érdemes! Ki korsót fog, elejti, ki emlékszik, elfelejti. A sör panacea, de halál ellen nincs orvosság. A kocsmai ember élete a Pissoir-völgyön vezet keresztül, de ez itt most a szilícium-völgyi ember civilizációja. A bölcs nem vágyakozik még egy korsónál többre, mert a legnagyobb részegség is egy korttyal kezdődik. A morva táj habja a felhő, és alatta teremnek Kelet-Közép-Európa legáramvonalasabb májai. Régen veszekedtek a kocsmában, ma gugliznak, és tapasztalják, mily szomorú minden tudás. Azokban a mi kocsmáinkban mindenki csak beszélt, hadonászott, élete szimfóniájának karmestereként,

ahogy Stevie Wondert a zongorához vezetik, úgy vittek engem haza minden este a barátaim azokból az én kocsmáimból, a mámor Escher-lépcsején, az áldott alkohol Möbiusszalagján kúszva. Kerouac, mikor hajlandó lett volna beszélgetni, már nem tudott, Hašek százharminchat kocsmát említ halhatatlan művében, a zsidó hagyomány szerint harminchat igaz ember tartja fenn a világot, a Sparta Praha három csatárral áll fel, de ebből nem következik semmi. Meg kell tanulniuk, hogy az életben minden látványosság, minden turistaattrakció, minden járókelő utcaművész, minden rendőr jelmezes bohóc, minden pillanat vázafestményre illik, minden cselekvésünk barlangrajzért kiált. A Föld porába rajzolt alakok vagyunk csak, és eltűnünk, mint az aranyóra, húzunk, mint a vadlibák. Rá kell hogy jöjjenek, hogy egy gerezd alma és a tizenhét fogásos vacsora egy és ugyanaz, Haydn pedig köszvényes lett Eszterházán, mert jól tartották annak a grófnak a felmenői, aki könyvet írt arról a részeges, cseh íróról. Az Önök Bartókja mondta, hogy tele bőrönddel távozik. Hát én mindent kipakoltam, lelaktam a lakosztályt, kiittam a minibárt, örömmel jelenkezem ki. Fiatalon nyolc perc alvás elég egy szemre, és csak akkor lesz baj, mikor majd fekve szarunk, mint a tehenek – mondta Jan, a kocsmai bölcs, és még hozzátette: az anyjáé a gyerek, ha megeszi is. Dehogy megyünk vásárolni, dehogy plázázunk, szedjék már össze magukat, madárkáim! Ha már eljöttek, tudniuk kell, hogy a testnek minden része alkalmas a harapásra, kivéve a szemek! Minden az adott pillanatban jó, minthogy a szerelem nem törődik sem a sorrenddel, sem az idővel. Sokféle csók van, knédlis, malátás, ánizspálinkás és vasutasok közti, rajta, ismerjenek ki minden figurát,

a csíptetőt, a forgócsigát, a hintát, a betonkeverőt, a fürjvadászt, a gyomlálóst, de tudjanak megfeledkezni róluk, ha eljön az idő, mert a szerelem nem kung-fu! Az Önök mézes jónija nyíló lótusz kelyhe, de nem mindegy, hogy őzsuták, szarvastehenek vagy elefántok arányaival érkeztek, mint ahogy az sem, hogy a nyúl, a bika vagy a csődör vár Önökre. Aki megelégszik: gazdag. Ha be akarsz jutni a hárembe, előtte meg kell győződnöd a kijutás lehetőségeiről! Tudjuk jól, a fényben álló nem lesz fényes, de ki vállalja fosszagát, ragyogni fog. Ne feledjék, a legjobb murik a hullaházban vannak, és bizony nincs lehangolóbb, mint egy japán hahotaklub! Pizsamában állni a bálteremben, s szmokingban aludni, miután lefordultunk a hitvesi ágyról, ez a férfi legfőbb erénye. A félreértett jó tanácsokban van az egyetlen reményünk, csak a rossz tapasztalatok vezetnek el a jó útra, Calgonnal a mosógép is tovább él! Ahogy Koporitzky úr mondogatta, régen egy kis pináért elmentem hat faluval arrébb, most meg otthon van az a nagy picsa, mégsem indulok haza... Visszaértünk, eurót is elfogadok, hé hová mennek? Hé!

HÉT RÉSZLET A HÉVÍZ FOLYÓIRAT „ESŐ UTÁN KÖPÖNYEG" CÍMŰ ANTOLÓGIÁJÁBÓL

NÁDAS PÉTER*

EGY ÉRINTŐLEGES HULLAFOLT ANATÓMIÁJA

Thomas von Gutentag önmagához képest szinte heves, ugyanakkor nem minden kellem híján való mozdulatokkal tisztogatta Andreas Raiffeisen szokott állagú spermafoltját a nagypolgári életformát visszhangzó berlini kerület nagyravágyón odakent homlokzatával tüntető épületegyüttesének nyugati szárnyában, egy fotelről, míg fél szemmel, titkon az eget kémlelte, mintha abból bármilyen biztos következtetés levonható lenne a mai, kinti hőmérsékletre vonatkozóan; a férfitest melegéből alig is szabadulva, az apró fanszőrszálak még ott kísértettek a szoba szálló porában, az eldöntetlen kérdés pedig ott billegett, hisz számításba kellett itt venni, hogy az északi-sarkköri változások és az olvadó tengeri jég a világ más részeinek éghajlatára is hatással lesz az

* A gombosszegi Thomas Mann Tribute Band, aki Proust-slágereket játszik.

úgynevezett futóáramlások miatt, amelyek nagy sebességű, vízszintes légáramlási zónák, szerepük van a hőmérséklet szabályozásában, egyrészt, másrészt, hogy az óceánok magas vízhőmérséklete rendkívüli korallfehéredést és a vízi élőlények pusztulását okozza sok trópusi tengerben, amelynek jelentős hatása lesz a tengeri élelmiszerláncra és a halászatra; Andreas szép testének geometriája erről persze mit sem tudóan pusztul, duzzad, merevedik és elernyed, de ha ezt akkor ki is zárta kavargó gondolataiból, a kérdés még kérdés maradt, ahogy egy pillanatnyi örökkévalóság-morzsát pöckölgetve, habár, ámbár, de talán mégse, szinte felismerésszerűen, majdhogynem némán konstatálva, eldöntetlenségben tipegve feltette a kérdést: kell a kabát is, vagy elég a pulóver?

BEREMÉNYI GÉZA*

MI A BÓNI?

Nagyapám üzletember volt. Így az időjárás is csak azért érdekelte, mert úgy érezte, van benne bóni. Így mondta. Nagyanyám jeleket látott az égen. Jelenéseket. Az álmai súgták meg neki az éves csapadék mennyiségét, a napsütéses órák számát. Nagyanyám felhői nem e világból valók voltak, nagyapám viszont pénz akart csinálni a hidegfrontból.

Gyerek vagyok. A piacon a halas akváriumában úszkálok. Egy széplány kirúzsozza magát a tükröződő üvegben. Szukics Magda. Lázam van. Minden túl fényes. Még a nagyszüleimnél élek. Rajnákot később ismerem meg. Anyám ritkán látogat. Nagyapám nem akarja. A tavasznak vége van. A világnak nincs vége. Véget érnek a záporok. Nagyapám a segédeivel tanácskozik:

– Mész, térülsz-fordulsz, szerzel harmatot!

– Igenis, Sanyi bácsi!

* A Teleki téri Don Corleone unokája, Mándy Iván fia.

– Aztán visszajössz, és itt maradsz.
– Ismer, Sanyi bácsi. Nem vagyok olyan.
– Milyen?
– Olyan.
– Tudom.

Aztán engem egy utcazenész hegedűtokjába fektetnek. Mindenki elfoglalt, nem érnek rá velem foglalkozni. Az üzletnek mennie kell. A nagyszüleim veszekszenek.

– Megbüntet az Isten, Sanyi, meglásd!
– Bolond vagy te, Rózsi!
– Gonosz ember, aki a más hőérzetéből akar meggazdagodni.
– A naptej az új esernyő!
– Nektek semmi se szent!
– Most a strandpapucs jön. Itt a nyár! Törülközni fognak! Fagyi kell!
– Lát minket az Úr!
– Igen. Téged lát.
– Téged is lát, Sanyi.
– Igen?
– Igen!
– Hát nem fog belenyúlni a kasszába, Rózsi! Nem engedem.
– Nem jutsz a mennyországba, nem engedi!
– Én nem engedem, hogy ő engedje! – kiabált Sándor.

Végül az a nyár a sokéves átlaghőmérséklet alatti időt hozott. Sok áru „ránk száradt" – ahogy nagyapám mondta. Engem elvittek. Új nevet kaptam. Aztán egy régit. A negyedik nevem újra az első lett. Azóta, ötven éve, nem kellett új törülközőt vennem. És még a naptejből is akad. Nagyapai örökségem ez.

PARTI NAGY LAJOS*

HŐMÉRŐ LÁRPURLÁR

Ráálltam az időjárás-jelentésre. Magamnak csinálom, magamért. Lárpurlározgatok a hőmérővel. Táblázatok, statisztika, csapadékgyűjtő flakonok, barométer légnyomásilag, rekordok, átlagok, füzetek, stószok, réjning and szánsájn. Az ipari zsírszalonna-színű hajnali ködben én már csoszogok kémlelni, csak úgy bukdácsol a líra defektes biciklije a buja, langy tócsában, ajkamon albatroszként botladozik a szó, mosolyom csehszlovák import, ágyő, édes hadnagyom – recsegi a Sokol rábefőttesgumizott laposelemmel a farzsebemben. A táj szélén Isten kínálgatja ribizliborát Leninnek, eccóval hajnallik. Jaj, de rég volt, s távoli az a bivalyuszodai gyerekkor, és zsenánt fullba. Game over a KISZ-tábornak, és zápor, zivatar, ezen vagyok rajta ezerrel, izomból, pitbullként, póverba. Eleinte változóan, aztán jellemzően erősen felhős lesz az ég – többfelé fordulhat elő eső, éneklem, míg

* A magyar nyelv Szalacsiba oltott Paganinije.

etetem a kacsákat a romlott Haribóval. Keleten időnként erősebben gomolyfelhős lehet az ég, de csapadékra sehol nem kell számítani – súgom Marilynnek, a kocának, míg Niveával kenegetem a hátát, mert hétvégén mangalica-aerobikversenyre megyünk a hajdúszoboszlói Klebelsberg Kuno Aqua Hotelba.

ZÁVADA PÁL*

BASZDÜH

(Ondris)
Naplóm kezdém '15 évben április havában, midőn a legalacsonyabb éjszakai hőmérséklet 2 és 8, a legmagasabb nappali hőmérséklet pedig 12 és 17 fok között valószínű. Jadvigám nem adja magát. Ellettem én már tehenet eleget, nyúztam nyulat, heréltem sertést, e nővel mégsem bírok. Slovensko, dlhý tvar Slovenská republika, je vnútrozemský štát v strednej Európe. Má rozlohu 49 036 km² a žije tu približne 5 430 000 obyvateľov. Hraničí s Českom (251,8 km), Rakúskom (107,1 km), Poľskom (541,1 km), Ukrajinou (97,8 km) a Maďarskom (654,8 km). Hlavným a najľudnatejším mestom je Bratislava.

(Jadviga beleír)

Szegénykém, rosszul írja a hőmérsékletet is, és a többi se stimmel, persze. Paraszt! Édes paraszt!

(Ondris folytatja, kesergőn)

* A tót Bovaryné Flaubert-je.

Új nap, régi gondok. Többórás napsütésre lehet számítani a fátyol- és gomolyfelhők mellett, délután elszórtan záporok alakulhatnak ki. Nem először ülök ide ilyen pálinkaszagún. Több ízben jártam már így. Ziháltam, ő szűkölt, mamlasz én, ölén szöszölék, hörögtem, ő nyüszíte, erre rámorogtam, ő ciccegett csak. Lapockáját simítottam, aztán véknyát dörzsölgettem, karaját szántottam nyelvemmel, tarjáját döfködtem. Semmi. Legutóbb, mivel coitusom újfent elmaradt, kimentem, megetettem a kacsákat. Serényen törekedék a szerelem ösvényén, de mikor Jadvigám harmadszor taszított el az első este, dühömben learattam a félig beért rozsot, miért Mamovkám megátkozott. Most már mit tegyek? Nőstény bárányokba rejtem merevedéseimet. Americký veľkovýrobca sladkostí Mars v utorok 23. februára oznámil, že v 56 krajinách, najmä v Európe, sťahuje z obchodov produkty značiek Mars, Snickers, Milky Way a Celebration. Lavórban mosogatta micsodáját, de összepiszkítani nem engedé később sem, ezért inkább levágtam a kakasokat, és vérüket hagymával sütöttem haragomban, aztán hajnalig rendezgettem a véres hurkát a tekenőben zavartan. Azt hittem, megőrülök, a Nyugat-Dunántúlon azonban kis időre kisüthetett a nap.

(Jadviga beleír)

Csórikám!

HAZAI ATTILA*

FERI MEGFEJTI, DE NEM BIZTOS

Feri elővett a sárga Pall Mall-os dobozból egy szál kék Multifiltert, és rágyújtott. Évek óta nem szánkózott, de ez most eszébe se jutott. Jutka plüssállatokat rendezgetett a kanapén a nappaliban. Nem beszéltek egymással mostanában a miatt a homályos aranyhörcsög-ügy miatt. Régen hajnalig tudtak dumálni. Mindenről. Akármiről. Például, hogy az Eskimo jobb-e, vagy a Schöller? Jutka a pleisztocén korszak kutatásának üdvöskéjeként indult. Ehhez képest most használt ruhákat árult a Blahán. Feri nem indult semminek. Volt. Létezett. Néha a felhőket nézte. Máskor nem. Jutka kijött a konyhába. Szó nélkül szájába vette Ferit. A kommunikációjuk azonban ettől sem tért vissza a régi kerékvágásba. Talán, ha egy másik, napfényesebb éghajlaton adatott volna élnünk – gondolta Feri. Elképzelte Jutkát fűszoknyás beduin

* A Liszt Ferenc-hajú Bret Easton Ellis.

asszonykának. A sivatagban élnek. Nem nagy igényekkel, valamint ehhez mért lehetőségekkel. Némi víz, egy kevéske kecskehús. Boldogság.

– Tudod, mi a mi bajunk, Jutka? Ez a kiszámíthatatlanság. Az, hogy az országunk a 45°45' és a 48°35' északi szélességek között fekszik, nagyjából középen az Egyenlítő és az Északi-sark között, a szoláris éghajlati felosztás szerint a mérsékelt övben, és az éghajlatunk nagyon változékony. A változékonyság egyik fő oka az, hogy éghajlatunkra a kiegyenlítettebb hőmérsékletjárású, csapadékos óceáni, a szélsőséges hőmérsékletű, kevés csapadékú kontinentális, illetve a nyáron száraz, télen csapadékos mediterrán éghajlat egyaránt hatással van, ezen klímatípusok közül bármelyik hosszabb-rövidebb időre uralkodóvá válhat. Az országon belül az időjárásban ezért jelentős különbségek fordulhatnak elő az ország viszonylag kis területe és sík felszíne ellenére. Tudod?

– Lehet, de szerintem az is simán elképzelhető, hogy egyszerűen nem illünk össze, Feri.

Kapd be a faszomat, Jutka, gondolta Feri, de nem mondta ki, mert kezdődött a Petőfi rádióban a vízállásjelentés, és Ferinek mindig merevedése támadt attól, mikor a bemondó azt mondta: „hajóvonták találkozása tilos".

CSERNA-SZABÓ ANDRÁS*

BOLDOGSÁG, PACALLAL

Egy októberi reggelen Ajvár Szépike, sokunk menedéke, ringatózva haladt a Tokányi Ignác Körúton. Fostalicska egy idő volt. Hiába volt Szépike a legtündökletesebb geciputtony a kisvárosban, az átmenetileg viharossá fokozódó északi–északkeleti szél szájbakúrta a boldogságát. Torontál Medve bácsihoz tartott, pacalozni. A kupleráj spalettái még zárva voltak, de az ő szíve már kitárva. Csak ne fordult volna ilyen változékonyra ez a szarmadzag időjárás. Ez még Szókratészt is felbaszta volna. Nemcsak a brazil futbalistát, hanem a görög, bölcs buzit is, gondolta a mindentudó elbeszélői ÉN. Hallotta Szépike, persze hogy hallotta, fél füllel, míg egy kuncsaft sertepertélt rajta tegnap, hogy „a hét második felében egy hidegfront érkezik hazánk fölé", de mintha ezt az információt is kiköpte volna műszak végén cseresznyeajki

* A lösz Jókaija, a szentesi Bukowski.

közül. Útközben találkozott Kecsöp Jánossal a lángosos bódénál, aki Sikonda Juditnak csapta a megélénkülő, helyenként meg is erősödő nyugati szelet, de hogy kúrtak-e, onnét az nem látszott tisztán. Hazug disznó, hogy vinnék el ezt is inkább húgykővájárnak Tapolcára, mérgelődött a bánatos örömlány. Aztán végre megérkezett. Az erős széllökések elől Torontál Medve Úr Házias Büféjébe húzódott, ahogy tervezte, és pacalt rendelt, véres hurka körettel, kocsonyában, birkafejjel, ahogy azt már Emma asszony is feljegyezte, hogy Dumas gigantikus vállalkozásáról e helyt most szót se ejtsünk. Érezte már, hogy a cudar záporok dacára, bizony, nincs a teremtésben győztes, csak ő! Mondhat bármit Schopenhauer, meg a többi okostojás! Az életet nem kell túlbonyolítani: fazék, tűz, hagyma, kockára, paprikát bele: kész! Szépike evett, de úgy, hogy beleremegett a bulája. Na, jó, meg az a batár nagy pinája.

JÁSZBERÉNYI SÁNDOR*

ANTIFRONT

Tripperem van, de a kolera miatt nem vettem eddig észre. Konyakot iszok. Aztán kávét. Utána konyakot. Meg egy kávét. Musztafa egy széken ül. Ali egy másikon. Mindketten kukásautón vannak itt Zürichben. Kezükben slusszkulcs. Audival járnak. Caffè lattéznak. Nincs homokvihar, és MIG-ek sem firkálják össze az eget percenként. Hogy lehet így élni? Kibírhatatlan csokiillat mindenütt. Ez a fajta évszázados béke elviselhetetlen. Ennek soha nem lesz vége. Lenyelek egy „kurvaanyját". Csinálnék egy spanglit, de nincs papírom. Egy arra járó palesztin származású rendőr kisegít.

„Papír kell?"

„Az."

„Tessék."

„Köszi."

„Nincs mit."

„Oké."

„Szívesen."

* A Közel-Kelet Szepesi Györgye.

„Viszlát!"

„Jóvanmá."

Kezdek megőrülni. Éjszakánként nem tudok aludni. Őrületbe kerget ez a csend. Mit írjak egy országról, ahol a várható élettartam 394 év, és senkinek nincsen pulzusa. Iráni fiúk bicikliznek el a kávézó terasza előtt. A Steril Vagina nevű kupleráj tulajdonosa szerint már Allah is tuti itt él valahol Svájcban. A levegő jó, a közlekedés kiszámítható. Itt még a sár is olyan tiszta, mint Snoop Dogg kokainja. A páratartalom megfelelő. Az ég makulátlan. Bassza meg! Csinálok még egy spanglit. Aztán konyakot iszok. Elviselhetetlen ez az ország! Sehol egy kibaszott, AIDS-es, százhatvan kilós, szudáni kurva...

TARTALOM

I. BAJSZOSOK

II. BUDAPESTIEK

III. NEM BALETT-TÁNCOSOK

ísz esztendő? A kapitalizmus
negkultúra templomait, a fo-
t, mekdonelcet, autósmozit,
Német lovag helyett kaliforniai
helyett Pókembert, csikósok
ndát, vers helyett *rap*-et, vörös
helyett autósüldözést, tudás
t, bölcsesség helyett kvízt, pá-
ekfogkrém-ízű koktélt, fröccs
álom helyett amfetamint, mű-
eket. Az életre-halálra olvasó,
yett a giccs légypapírján rin-
Az írók varázskertjében álmo-
át megfertőzte a „turkálás az
iókjában” vírusa: nem katar-
olna. Nem Zrínyi kell neki,
pörkölt a vadkanból. Trón-
nyszám-fétist, ott ül, s uralg
jobbján. *Bestseller*-mérnökök
mis jelzőszirupok megfelelő
varos történet kanyarjainak
i erőfeszítés, csak könnyed
Győzött a tömegember *street
ema*-jával, ügyfél-várakoztató
or-esztétikájával.”

*1982-ben született Zalaegerszegen. Minden idők egyik legviccesebb búcsúszentlászlóija. Hazájában stand-uposként is ismert. Ez az első kötete.

helikon.hu 2999 Ft

9 789632 278773

ızerzőt megismertem, még nagyképűen vallot-
ıan nem írunk: Szókratész, Jézus és én." Aztán
és írni kezdett, paródiákat, persze – és megállt
levesben, de úgy, hogy a fal adta a másikat.
ʼtunk erre a hangra ebben a karót nyelt, szür-
ɪrdeficites honi literatúrában, mint egy falat
Bödőcs írásaiban a páratlan irodalmi művelt-
ozik az igazi humorral Karinthy boncasztalán.
dezték, mit szól, hogy fia már ír is. „Addig se
álaszolta a bölcs öreg, és igaza volt: Tibor írás
ɪse iszik. (Hmm...) Mert ilyen az irodalom: ne-
, szórakoztat – és amíg írunk vagy olvasunk,
íszunk. Tisztelet a kivételnek. Fogadják tehát
l az irodalmi paródia Lemmyjét, a magyar hu-
, a Kölyökjét, a búcsúszentlászlói Rabelais-t.
ıosolyogni!"

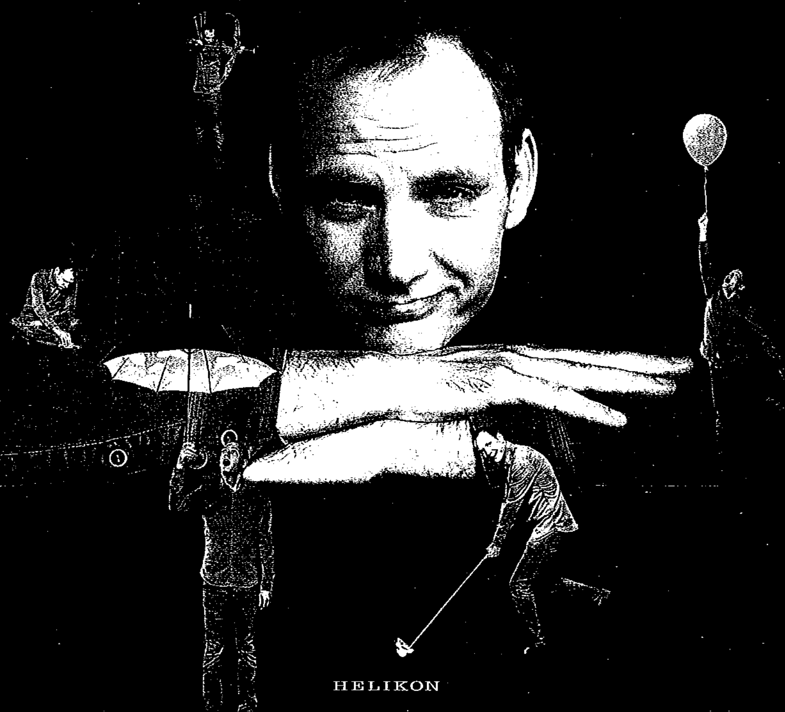
CSERNA-SZABÓ ANDRÁS

BÖDŐCS TIBOR

BÖDŐCS TIBOR

HELIKON